

၀ နှစ် ၃ ဆ နှစ် : ၁၅ ယ် လုံ : ချ င် : ၀

ပြိုင်စုံကု

ကျားသစ်နက်မာယာ

၀ နှစ် : ၁၅ နှစ် : ၁၅ ၀ င်

ပဉ္စ ဂုဏ် ဘာဟံ ဝဒ္ဓာမိ

အစိုးစွန့်ပြုချက်အမှတ်
၈၈၅ / ၂၀၀၃ (၈)

စာမူစွန့်ပြုချက်အမှတ်
၅၉၀ / ၂၀၀၃ (၄)

ပထမအကြိမ်

၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ၊

ထုတ်ဝေ - ၅၀၀

တန်ဖိုး - ၅၅၀ ကျပ်

အမိုးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ခေါ်မြင့်မြင့်တင် (မြင့်သိင်္ဂီဝန်တိုက်)

အမှတ် (၂၀၈) လမ်း - ၃၀၊ ဗန်းဘဲတန်း၊ ရန်ကင်းမြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင့်လွင် (သော်ကမာပေ)

အမှတ် ၆၀၅၊ သုဗျာလမ်း၊ မြောက်ဥက္ကလာပ၊ ရန်ကင်း။

မြန်မာ့စာရေး

မြတ်စာပေ၊ ၁၉၀၊ ၃၁ လမ်း၊ ရန်ကင်း။

စီစဉ်သူ

ကိုလှနိုင် (မြတ်)

အထက်မြန်မာပြည်မြန်မာ့စာရေး

နဂါးစာပေ (မန္တလေး)

ထွန်းဦးစာပေ (မန္တလေး)

ဤစက္က

ကျားသစ်နက်မာယာ

(၈ နှစ် ၇ ဆန်း ကြယ် လုံး ချင်း ၀ ဧက ၇၀၀)

အခန်း (၁)

တပသီတောင်တန်းပေါ်တွင် ကျားသစ်နက်တစ်ကောင် သောင်းကျန်းနေသည်ဟူသော သတင်းမှာ “နီမောင်” တို့လို တောင်တန်းများပေါ်တွင် အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းပြုသူများအတွက် ကောင်းသော သတင်းမဟုတ်ပေ။

ကျားသစ်နက်ဆိုသော သတ္တဝါကလည်း ယခင်က ဒီနယ်တဝိုက်တွင် တခါမှရှိသည်ဟု မကြားဖူးခဲ့ကြ...။ ယခုမှ ဘယ်ကတော့ပြောင်းရောက်လာသည်မသိ။ တပသီတောင်တန်းပေါ်ဝယ် သစ်ခုတ်၊ မျှစ်ရှာသူ တစ်ဦးနှစ်ဦးကိုပင် ကိုက်သတ်ချီယူသွားခဲ့ပြီ...။ ထို့ကြောင့် တောင်ပေါ်တတ်သူများ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေကြတော့သည်။

ယခင်ကလို တစ်ဦးထဲနှစ်ဦးထဲ တောင်ပေါ်မသွားရတော့...။ စိတ်ချလက်ချ မသွားရဲကြတော့ပေ။ ကျားသစ်နက်ကလည်း ဘယ်လောက်အတင့်ရဲသလဲဆိုရင်...နေ့ခင်းကြောင်တောင်မှာပင် သစ်ခုတ်သမားတစ်ဦးကို ဝင်ဆွဲ၍ ချီပြေးသွားသည်။

မြင်လိုက်သူများ ပြောစကားအရဆိုလျှင်... အလုံးအထည်ကြီးမားပြီး၊ အလျားကိုးတောင်ထက်မနည်း ရှည်လျားကာ တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်အမွှေးများက လွမ်းခြံထားသည်။ အနီးမှမြင်ရစဉ် ကတ္တီပါမဟူရာသွေးပမာ မဲနက်ကောက်ပြောင်နေသည်ဟု ဆိုသည်။

လူတစ်ယောက်ကိုပင် ကိုက်ချီကာ သစ်ပင်အမြင့်ပေါ်သို့ လွှားကနဲ ခုန်တတ်သွားနိုင်လောက်အောင် သန်မြန်ထွားကျိုင်းလှပေသည်။

ထို့ကြောင့်...တောင်ပေါ်တတ်ကြသူများ တစ်ဦးချင်းနှစ်ဦးချင်း အရဲစွန့်၍ မသွားဝံ့ကြတော့ဘဲ အုပ်စုဖွဲ့၍သွားလာကြသည်။

ယခုလည်း... နီမောင်၊ စောသိန်း၊ မဲအောင်တို့သုံးယောက်မှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်အဖော်ပြုကာ တောင်ပေါ်တတ်လာကြသည်။ သူတို့သည် ဝါးခုတ်ရန်အလို့ငှာ တတ်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

၎င်းတို့သည် ရသေ့ခိုတောင်ခြေနှင့် မဝေးလှသော ကင်ပွန်း

ချောင်းအနီးတွင် နေထိုင်ကြကာ ရာသီအလိုက်ကျပန်း အလုပ်လုပ်ကိုင်ကြသော လူရွယ်များ ဖြစ်ကြသည်။

မိုးရာသီတွင် ရသေ့ခိုတောင်၊ တပသီတောင်၊ ဝက်ဝံတောင်၊ မြိုင်ကြီးမြိုင်လေး၊ ရသေ့တောင်၊ ကျိုက်ထီရိုးတောင်များပေါ်သို့ လှည့်လည်ကာ ပျားလိုက်ခြင်း၊ ဆေးမြစ်ဆေးဥရှာခြင်း၊ သစ်ခုတ်ဝါးခုတ်ခြင်း၊ မျှစ်ချိုးခြင်း စသော အလုပ်များလုပ်ကိုင်ကြပြီး...မိုးကုန်သွားသော အခါ ဘုရားဖူးများရောက်လာလျှင် အထုပ်များ လိုက်လံထမ်းပိုးပေးခြင်းဖြင့် ဝင်ငွေရှာကြသည်။

ထိုအချိန်က...တောင်ပေါ်သို့တတ်သော ဘုရားဖူးပို့ဆောင်ပေးသောကားများ မပေါ်သေးသောကြောင့် ဘုရားဖူးများမှာ...နီမောင်တို့လို အထမ်းသမားများကိုသာ အားကိုးကြရသည်။

နီမောင်တို့သုံးယောက်သည်...ဓား၊ ရေဗူး၊ ထမင်းထုပ်များကို ဝါးပလိုင်းလွယ်ကာ နံနက်စောစောမှာပင် တောင်ပေါ်စတတ်ကြသည်။ ကင်းပွန်းချောင်းရွာနှင့် တပသီတောင်မှာ အတော်အတန်ဝေးသည်။ ထူထပ်သောတောအုပ်များအတွင်း၌ လူတစ်ယောက်စာသွားသာရုံလမ်းကလေးများဖောက်ထားပြီး ထိုလမ်းများမှ တစ်နာရီနီးပါးလျှောက်သွားမှ တပသီတောင်ခြေသို့ရောက်သည်။

တပသီတောင်ခြေသို့တတ်ရာတွင် အရှေ့ဘက်လမ်းမှတတ်လျှင် ပြေပြစ်သဖြင့် ထိုလမ်းမှပင်တတ်ကြသည်။ တောင်ခြေရောက်လျှင် ကင်ပွန်းချောင်းကျယ်နှစ်ချောင်းကို ဖြတ်ကူးကြရသည်။ ကျောက်တုံးကြီးငယ်များအပေါ်မှ တဝေါဝေါဖြတ်ဆင်းနေသော တောက်ကျရေမှာ မိုးအခါဆိုလျှင် ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။ ကူးနေမကျပါက တောင်ကျရေနှင့် လိမ့်ပါသွားတတ်သည်။ ကူးနေကျသူများပင် လမ်းကြောင်းမှတ်၍ ကူးကြရသည်။ လမ်းကြောင်းမှားလျှင် ရေနက်ထဲကျပြီး အန္တရာယ်ရှိနိုင်သည်။ ကင်ပွန်းချောင်းကို ဖြတ်ကူးရာတွင် ပါလာသော အစားအသောက်များ ရေမစိုစေရန် ဦးခေါင်းပေါ်ရွက်၍ ကူးကြသည်။ ပထမချောင်းကူး၍ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ရောက်လျှင် တောရှုပ်သော မြေပြန့်ခရီးကို နာရီဝက်ခန့်လျှောက်ကြသည်။ တောင်ခြေသို့ရောက်သောအခါ နောက်ထပ် ကင်ပွန်းချောင်းတစ်ချောင်းကို ထပ်ကူးရပြန်သည်။

ထိုချောင်းက ကျောက်တုံးကြီးများ ပိုပေါသဖြင့် သတိထားကူးကြရသည်။ တောင်ပေါ်မှကျလာသောရေမှာ ကျောက်တုံးကြီးများပေါ်မှ ဖြတ်ကာ “တဝေါဝေါ” ဖြတ်စီးနေသည်မှာ ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။

ထိုချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းသို့ရောက်လျှင် တပသီတောင်တတ်လမ်းသို့ ရောက်တော့သည်။ တောင်တတ်လမ်းမှာ လမ်းဟူ၍ မယ်မယ်ရရမဟုတ်ပဲ အဆင်ပြေသောနေရာမှာ လူတစ်ယောက်တတ်သာ ရုံသွားသာရုံ ဖောက်ထားသော လမ်းကလေးများဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ထိုလမ်းကလေးများမှ မြောက်ဘက်သို့ ဦးတည်ကာ ခက်ခက်ခဲခဲ တတ်ကြသည်။ မောလျှင် ခေတ္တနားကာ ပါလာသောရေနှင့် အစားအသောက်အချို့ကို စားသောက်ကာ အမောပြေလျှင် ဆက်တတ်ကြပြန်သည်။

လမ်းတွင် သစ်ကြီးဝါးကြီးများနှင့် ဝါးတောအချို့ကို တွေ့သော်လည်း သူတို့မခုတ်ကြပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုလျှင်... တပသီတောင်တန်း၏ အလယ်လောက်တွင် ဝါးတောချည်းသက်သက်ပေါက်သော နေရာရှိသည်။ ထိုနေရာမှ ဝါးတောများမှ လူတစ်ယောက် ခွေးတစ်ကောင်တိုးဝင်ရန်ပင် မလွယ်လှအောင် ကောင်းလှသည်။ သူတို့သည် ထိုနေရာတွင် ဝါးခုတ်ယူရန် ရည်စူးလာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သုံးယောက်သားဆက်တတ်လာရာ တောင်၏သုံးပုံတစ်ပုံ ရောက်သောအခါ တောင်၏အရှေ့ဘက်ခြမ်းတွင် စေတီဟောင်းတစ်ဆူကို ဖူးတွေ့

မြို့စော

ရသည်။ ဘွဲ့တော်မှာ “အောင်စကြာရှင်စေတီတော်” ဖြစ်ပြီး ရေညိုများဖုံးကာ ထုံးသင်္ကန်းများပင် ပျက်ပြယ်လျှက်ရှိသည်။

ထိုနေရာတွင် ခေတ္တအမောအပန်းဖြေပြီးမှ ခရီးဆက်ကြသည်။ “အောင်စကြာရှင်စေတီတော်” လွန်သည်နှင့် တောကျောလမ်းများဖြစ်သောကြောင့် ခက်ခက်ခဲခဲတတ်ရသောလမ်းများ၊ မက်စောက်သော အတတ်လမ်းများ သိပ်မရှိတော့သဖြင့် သက်တောင့်သက်သာလျှောက်ကြရသည်။

နောက်ထပ် နာရီဝက်ခန့်လျှောက်သောအခါ ဝါးတောများရှိရာသို့ ရောက်ကြသည်။ နံနက်လင်းစကတည်းက ရွာမှထွက်ခဲ့ကြရာ အလုပ်စခန်းသို့ရောက်သောအခါ ကိုးနာရီခန့်ရှိနေပြီဖြစ်သောကြောင့် ပါလာသောထမင်းထုပ်များကို ဖြေ၍စားကြသည်။ မောပန်းလာသောကြောင့် ငါးပိထောင်း၊ ဝါးမျှစ်ချဉ်ရေဟင်း၊ ဆန်ကြမ်းထမင်းတို့ကို စားရသည်မှာ နတ်သုဒ္ဓါတစ်မျှ အရသာရှိလှသည်။

ထမင်းစားပြီးသောအခါ ဆေးပတ်လိပ်တစ်လိပ်စီဖြာ၍ စားကိုဆွဲ ဝါးတောသို့ကာ စိတ်ကြိုက်ဝါးများအား ရွေးချယ်ခုတ်ကြသည်။ ထိုသို့ ခုတ်ရာတွင်...တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နေရာချင်းမတူပဲ ဓားဦးတိုက်ရာသို့

လိုက်ခုတ်သဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လူချင်း ဝေးသွားလေတော့သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဓားခုတ်သံ၊ ဝါးလဲသံမကြားရအောင် ဝေးသွားသည်။ ထိုအချိန်တွင်...အလုပ်စောကပ်နေသဖြင့် ကျန်ကိစ္စများကို မတွေးမိကြတော့...။ ဝါးလုံးများများရရေးသာ စောကပ်လျှက်ရှိသည်။ ထိုသို့ရှိနေစဉ်...နီမောင်တစ်ယောက်တည်း ဝါးခုတ်နေရာ နောက်ဖက်မှ ဖျက်ကနဲလှုပ်ရှားသွားသောအရာတစ်ခုကို သတိပြုမိလိုက်သဖြင့် နီမောင် ဓားကိုကိုင်ကာ ထိုဘက်လှည့်လိုက်သည်။ ဝါးတောများ လှုပ်ရှားသွားသည်မှအပ အခြား ဘာမှမတွေ့ရပေ။ အခြေအနေကလည်း ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားသည်။

သို့သော်... နီမောင်စိတ်ထဲမှာ “ကျားသစ်နက်” ဟူသော အတွေးက ဝင်လာသဖြင့် အလုပ်လုပ်ရတာ စိတ်မမြောင့်တော့...။ သို့ကြောင့်...အဖော်များရှိရာသို့ “အူ” သံ တစ်ချက်ပေးလိုက်သည်။

“အူ...ရ...ရ...ရ...”

အူသံသည် တောထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။ အတန်ကြာသောအခါ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှ အူသံအသီးသီး ပြန်ပေါ်လာသည်။ ထိုအူသံများကြောင့် နီမောင် အတော်အတန်အားရှိသွားသည်။ နီမောင်

ဝါးဆက်ခုတ်သည်။ ခုတ်ပြီးသားဝါးများကို လိုသလောက်ပိုင်းဖြတ်ပြီး တစ်နေရာမှာ စုပုံထားသည်။

ထိုအခိုက်...နောက်ဖက်မှ မသင်္ကာဖွယ်ရာအသံတစ်သံကြောင့် ဓားကိုကိုင်ကာ ကိုယ်ကို ဖျက်ကန်လှည့်လိုက်သည်။ ဝါးတောထဲမှာ ရိပ်ကန်ဖြတ်သွားသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ နီမောင့်ရင်ထဲမှာ ထိပ်ကန်ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် တောတွင်းအတွေ့ အကြုံအရ မလှမ်းမကမ်းရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ဆီသို့ ခုန်သွားကာ ကျောမှီကပ်ထားလိုက်သည်။ လက်ထဲမှ ကိုင်ထားသောဓားကိုလည်း ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသောကြောင့် ချွေးစေးများပင် ပြန်နေပြီ...။

ကျားဖြစ်စေ...

ကျားသစ်ဖြစ်စေ...

တောထဲတွင် လူနှင့်တွေ့သောအခါ မျက်နှာချင်းဆိုင်သော်လည်းကောင်း၊ ကျောမှီကပ်ထားလျှင်သော်လည်းကောင်း ရုတ်တရက် ခုန်မလာဝံ့ပေ...။ ၎င်းတို့ ခုန်အုပ်လျှင် နောက်ဖက်မှ အလစ်ခုန်အုပ်ခြင်းသာ ဖြစ်တော့သည်။ အာဖရိကတောတွင်းမှ လူရိုင်းများ၊ မုဆိုးများသည်

နောက်စေ့ဘက်တွင် မျက်နှာအပိုတစ်ခုဟပ်၍ သွားလာနေကြသည်မှာ နောက်ဖက်မှ ကျား၊ ကျားသစ်များရန်မှ ကြိုတင်ကာကွယ်ထားခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

နီမောင် အတန်ကြာအောင် အခြေအနေကို ငြိမ်သက်စွာစောင့်ကြည့်သော်လည်း နောက်ထပ်လှုပ်ရှားမှု မတွေ့ရတော့။ သို့သော်... သည်နားတိုက်တွင် မိမိအား အန္တရာယ်ပေးနိုင်သော တစ်စုံတစ်ရာသည် ရှိနေလိမ့်မည်ဟု နီမောင် တွက်ဆမိသည်။

သို့ကြောင့်...မိမိတစ်ဦးတည်း အလုပ်ဆက်လုပ်နေရန် မသင့်တော့သဖြင့် မိမိလူများနှင့် ပြန်ဆုံရန် အချက်ပေးလိုက်သည်။

“အူ...အူ...အူ”

ထိုအခါ...တစ်ဖက်မှ လူများစီမုလည်း ပြန်လည်အချက်ပေးသကြားရသည်။ နီမောင် အခြေအနေကို ခေတ္တစောင့်ကြည့်သည်။ အခြေအနေကမထူး။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်ကို စိတ်ချရအောင် ကြည့်ပြီးမှ နီမောင် သစ်ပင်အောက်မှ ထွက်သည်။ လက်ထဲမှ ဓားကိုလည်း ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ တောထဲတွင် အရေးကြုံပါက...မိမိကိုယ်နှင့် မိမိဓားမှအပ အားကိုးစရာမရှိပေ...။ မိမိလူများ

နှင့် အဆက်အသွယ်လုပ်ကာ စုရပ်သို့ပြန်ရောက်ခဲ့ပြီး မရှေးမနှောင်းမှာ ပင် မဲအောင် ရောက်လာသည်။

“စောသိန်း...ရောဟေ့”

“လာမှာပေါ့...စောစောကတောင် အူသံကြားသေးတယ်”

မဲအောင်က နီမောင်အနီးတွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ဝင်ထိုင်သည်။

နီမောင်က ဖွာလက်စ ဆေးပက်လိပ်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ မဲအောင်က လှမ်းယူပြီး တစ်ဖွာနှစ်ဖွာဖွာကာ မီးခိုးများကို ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ရာ အနီးတွင် တဝဲဝဲလည်နေသော ခြင်များ ရှိသွားသည်။

အမောပြေ အစားစားရန် စောသိန်းကို အတန်ကြာသည်အထိ စောင့်ကြည့်သော်လည်း ပေါ်မလာပေ...

“ဟ...စောသိန်းတစ်ယောက် ကြာလှချည်လားဟ”

“လာမှာပေါ့ကွာ...အပေါ့အပါးဝင်သွားနေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့

ကွာ...”

နီမောင် စိတ်မချတော့...

“အူ...ရူ...ရူ...”

အူသံပေးကြည့်သည်။

တော၏ ပဲ့တင်သံမှလွဲပြီး အခြားတုံ့ပြန်သံမကြားရပေ...

“အူ...”

ထပ်အူကြည့်သော်လည်း စောသိန်းအသံမကြားရ၍ နီမောင် စိတ်ပူသွားသည်။

“ဟေ့ကောင် မဲအောင်...စောသိန်းအသံပျောက်နေပါလား”

ထိုအခါမှ မဲအောင်က နေရာမှ ထလာသည်။

“စောစောက ငါလှမ်းအူကြည့်တုန်းကတော့ အသံကြားသေးတာပဲ၊ လိုက်သွားကြည့်မလား”

နှစ်ယောက်သား ဓားတစ်လက်စီကိုင်ကာ စောသိန်းဝါးခုတ်နေရာဘက်သို့ ထွက်လာကြသည်။ ထိုသို့ထွက်လာရင်း လမ်းတစ်လျှောက်လုံး အူသံပေးကြည့်သော်လည်း စောသိန်းအသံပျောက်နေသည်။ ထိုအခါမှ နှစ်ယောက်သား ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာကြရာ မကြာမီ စောသိန်းဝါးခုတ်သည့်နေရာသို့ ရောက်လာကြသည်။ ခုတ်ပြီး ပုံထားသော ဝါးလုံးများ၊ ခုတ်လက်စ ဝါးပင်များ၊ ဝါးရုံတစ်ရုံတွင် ချိတ်ထားသော စောသိန်း၏ ပစ္စည်းထည့်သော ပလိမ်းကို တွေ့ရ

သည်။ ထိုစဉ် ခုတ်ပုံထားသော ဝါးရွက်များပေါ်မှ သွေးစက်အချို့ကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟိုမှာ... သွေးစက်တွေမဟုတ်လား... စောသိန်းတော့ အန္တရာယ် တွေသွားပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်...နီမောင်၊ ဟိုဘက်မှာလည်း သွေးစက်တွေ အများကြီးပဲ လိုက်ကြည့်ရအောင်...”

သစ်ဆိမ့်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်ရောက်သောအခါ စောသိန်းကိုင်သောစားကို တွေ့ရပြီး၊ သစ်ရွက်များပေါ်တွင် နို့မွှန်ဖူးဝိုင်းခန့်ကြီးသော ကျားခြေရာလား၊ ကျားသစ်ခြေရာလား မသိနိုင်သော ခြေရာကြီးများကို တွေ့ရသည်။

“နီ...နီမောင်...ဒါ...ဒါ...ကျားသစ်ခြေရာလား၊ ကျားခြေရာလား...အတော်ကြီးတယ်”

“ဟုတ်တယ်...စောသိန်းတော့ ကျားသစ်အဆွဲခံလိုက်ရပြီထင်တယ်၊ လာကွာ...လိုက်ကြည့်ရအောင်”

နှစ်ယောက်သားစားများကို အသင့်ကိုင်ပြီး၊ သွေးစက်များအတိုင်း လိုက်ကြည့်သောအခါ တစ်နေရာတွင် ဒရွတ်တိုက်ဆွဲယူသွားသဖြင့်

သစ်ခြံများ၊ သစ်ကိုင်းများဖြင့် ငြိကျန်ရစ်ခဲ့သော စောသိန်း၏အဝတ်အစား အစုပ်အပြဲများကို တွေ့ရသည်။

တစ်နေရာရောက်သောအခါ...လျှိုအတွင်းဆင်းသွားသော ခြေရာကို တွေ့ရသည်။ ထိုနေရာရောက်သောအခါ သွေးစက်များမတွေ့ရတော့။

“တို့နှစ်ယောက်ထဲ လိုက်လို့ဖြစ်မလား”

မဲအောင်က စိုးရိမ်စွာမေးသည်။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်ချင်လဲ”

“ရွာက လူတွေပြန်ခေါ်ပြီး၊ လူများများနဲ့ စုဆင်းရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်...”

“အေး...ဒီလိုဆိုလဲ ရွာပြန်ပြီး လူခေါ်ကြတာပေါ့”

နှစ်ယောက်သား တိုင်ပင်ပြီး ထိုနေရာမှ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် လာည့်ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ရွာမှလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ...

တောလိုက် မုဆိုးများ...

ရွာသူရွာသားအချို့တို့ကို ထိုအကြောင်းပြောပြပြီး လက်နက်စား လှဲများယူကာ တောင်ပေါ်ပြန်တတ်ကြသည်။ လူဆယ်ဦးခန့်ရှိသည့် နီမောင်နှင့် မဲအောင်ပြသည့် လမ်းအတိုင်း ဖြတ်လမ်းမှသွားသောကြောင့် မကြာမီ အခင်းဖြစ်သည့်နေရာသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့သည်...သွေးစက်များအတိုင်း ခြေရာခံ၍လိုက်ကြသည်။ မကြာမီ...တောယင်ရိုင်းများ ဝေါကနဲဝေါကနဲယုံနေသည်ကို ကြားရ သဖြင့် ထိုနေရာသို့ သတိဖြင့်သွားကြသည်။ တောင်စောင်းတစ်နေရာရှိ ခြံကွယ်တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ မှောက်လျှက်အနေအထား

အသက်ပျောက်နေသော **စောသိန်း**အလောင်းအား စိတ်မကောင်း ဖွယ်ရာ တွေ့ကြရသည်။

အနီးသို့သွားကြည့်သောအခါ ဇတ်မှာလှန်ကျိုးနေပြီး၊ ဝမ်းဗိုက် မှင့်ကာ **အူ** များ ထွက်ကျနေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ရုစရာမရှိအောင် ကိုက်ဖြတ်စားသောက်ထားသည်။ အနီးပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်မှာလည်း သစ်ပင်ခြံနွယ်များ ကြေမွလျှက်ရှိပြီး ၎င်းအပေါ်တွင် ၎င်းအပေါ်တွင် သွေးစက်ခြေရာများကို တွေ့ကြရသည်။

ဒါ...ကျားသစ်ခြေရာတွေ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ စောသိန်း ကျားသစ် ကိုက်လို့ သေရတာပဲ

ဟုတ်တယ်...ဝါးခုတ်နေတုန်း၊ နောက်က အလစ်ဝင်ဆွဲ သွားတာ ဖြစ်မယ်...

အရင်က တပသီတောင်တန်းပေါ်မှာ ကျားသစ်ရှိတယ်လို့ နို့တော့ တစ်ခါမှ မကြားမိပါဘူး။ ဒီကောင်ကြီး ဘယ်ကုန်ယံကျော် ရောက်လာတယ်မသိဘူး

ဘယ်လိုပဲရောက်လာရောက်လာ ကျားသစ် ဒီဘက်ရောက် လာတယ်ဆိုတာကတော့ တို့အတွက် ကောင်းတဲ့ လက္ခဏာမဟုတ် ဘူး

တစ်ယောက်တစ်မျိုး ဝိုင်းပြောကြသည်။ ထိုအခါ...အဖွဲ့တွင် အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်သော အဘဇံက...

“ကဲ...ကဲ...အဲ့ဒါတွေ အသာထားအုံး၊ ဒီအလောင်းကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ...၊ ရွာပြန်ယူမလား၊ ဒီမှာပဲ သဖြိုလ်ခဲမလား”ဟု မေးလိုက်သည်။

“ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေတဲ့ အလောင်းကို ရွာပြန်ယူပြန်ရင် လဲ...သူမိသားစုတွေတွေ့ရင် ပိုပြီးစိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ကြလိမ့်မယ်၊ ဖြစ်ပြီးတာလဲ ဖြစ်ပြီးပြီဆိုတော့ ကျွန်တော့သဘောကတော့ ဒီတောထဲ မှာပဲ မြှုပ်လိုက်ရင်ကောင်းမယ်”ဟု နီမောင်က ဝင်ပြောသည်။

“အင်း...အဲ့ဒါလဲကောင်းတာပဲ...”

ထိုအခါ...မုဆိုးကြီး ဦးမွန်ထော်က...

“ကျုပ်တစ်ခုပြောပါရစေ...ကျားတို့ ကျားသစ်တို့ဆိုတာ သူတို့ ဖမ်းမိတဲ့သားကောင်ကို တစ်ကြိမ်စားပြီး ထားခဲ့ပြီးရင် နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်လာစားလေ့ရှိတယ်...ကျုပ်တို့ တစ်ညလောက်စောင့်ပြီး ပစ်ချင် တယ်...”

ဟု ပြောရာ အဘဇံက ထိုအစီအစဉ်ကို သဘောကျသည်။

“အင်း ဒါလဲကောင်းတာပဲ...ဒီအန္တရာယ်မြန်မြန်ရှင်းသွားလေ ကျုပ်တို့ရွာသူရွာသားတွေအတွက် ကောင်းလေပဲ...ဦးမွန်ထော် တာဝန် ယူမလား”

“ဟုတ်တယ်...ကျုပ် ဒီမှာ တစ်ခါတည်းနေခဲ့တော့မယ်၊ ကျုပ်နဲ့နေတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်နှစ်ယောက်လောက် နေခဲ့ရင်ရ ပြီ...”

ထိုအခါ...

အခြားလူကို ရွေးရန်မလို၊ နီမောင်နှင့် မဲအောင်တို့က သူတို့ နှစ်ယောက်နေခဲ့မည်ဟု ပြောသည်။ ထို့ကြောင့်...လိုအပ်သော ပစ္စည်း များ၊ လိုအပ်သော အစီအစဉ်များပြုလုပ်ကာ မုဆိုးကြီး ဦးမွန်ထော်၊ နီမောင်၊ မဲအောင်တို့ သုံးယောက်နေရစ်ကာ ကျန်ရွာသူရွာသားများ တောင်အောက်ပြန်ဆင်းသွားကြသည်။

နေဝင်ခါနီးသောအခါ သူတို့သုံးယောက်သည် စောသိန်း အလောင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ သစ်ဆိမ့်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ ခွဆုံ၌ လင့်စင်တစ်စင်ထိုးပြီးသွားသည်။ အပင်ပေါ်တတ်ရန် လှေကားတစ်ခု ပြုလုပ်ကာ သုံးယောက်သား အပင်ပေါ်တတ်ကြပြီးနောက် လှေခါးကို သစ်ပင်ပေါ်သို့ ဆွဲတင်ထားလိုက်ကြသည်။

သူတို့ရောက်နေသော သစ်ပင်ခွမှာ ဘေးပတ်လည်မှ သစ်ကိုင်း သစ်ခတ်သစ်ရွက်များ အုပ်ဆိုင်နေသောကြောင့် တော်ရုံမမြင်နိုင်သော် လည်း စင်ပေါ်မှ လှမ်းကြည့်လျှင် စောသိန်းအလောင်းရှိရာသို့ ကောင်းစွာမြင်ရသည်။ ဦးမွန်ထော်က အမဲပစ်သေနတ်ပြောင်းရှည် တစ်လက် ပါသည်။ နီမောင်ကတော့ သူ၏လက်စွဲတော်လင်းလေးတစ်လက်နှင့် ထိသေအဆိပ်ဗူး မြွားဗူးပါသည်။

မဲအောင်၌ ဓားရှည်တစ်လက်၊ လှံတစ်လက်ပါသည်။ နီမောင် ကိုင်သော လင်းလေးမှာ ကိုင်းကို ဗျူးခြေထောက်ကိုင်းဖြင့် ပြုလုပ်ကာ နွားသားရေကို လွန်းတင်ထားသော ကြီးလိုတပ်ထားသဖြင့် ဆွဲအားခက်အား ကောင်းလှသန်လှသည်။ တော်ရုံသတ္တဝါလောက်ဖြင့် ထုတ်ချင်း ခတ်ပေါက်နိုင်သည်။

ထို့ပြင်...သူကိုယ်တိုင် ဖော်စပ်ထားသော ထိသေအဆိပ်မှာ လည်း လူ၊ တိရစ္ဆာန်တို့ကို သွေးစို့ရုံဖြင့် သေစေနိုင်သည်လင့်စင် ပေါ်ရောက်လျှင် မဲအောင်က ဆေးပတ်လိပ်ကို မီးညှိရန်ပြင်သောအခါ ဦးမွန်ထော်က...

“ဆေးလိပ်မသောက်နဲ့ဦး၊ ငါ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ပြောစရာ ရှိသေးတယ်” ဟု ဆိုသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါအဘ”

“တောထဲမှာ သစ်ခုတ်ဝါးခုတ်သွားတာနဲ့ အမဲပစ်သွားတာ မတူဘူး၊ သစ်ခုတ်ဝါးခုတ်သွားတဲ့အခါ ကိုယ်ကြိုက်တာစား၊ ကိုယ် ကြိုက်သလို နေလို့ရပေမယ့်... တောပစ်ထွက်တဲ့အခါကွရင် အဲဒီလိုနေ လို့သွားလို့ မရတော့ဘူး၊ မင်းတို့ ဗဟုသုတရအောင် ငါပြောပြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တောထဲက သတ္တဝါဆိုကာ လူလောက်အသိဉာဏ်မရှိပေ မယ့် အင်မတန်ပါးနပ်လျှင်မြန်ကြတယ်၊ သူတို့မှာ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ပေမယ့် သဘာဝကသင်ပေးထားတဲ့ အသိတွေအများကြီးရှိတယ်၊ ရာသီအလိုက် ဘယ်ရာသီမှာ ဘယ်လိုနေရမယ်၊ ဘယ်လိုစားရမယ်၊ ဘယ်လိုသွား

ရမယ်၊ ဘယ်လိုအိပ်ရမယ်ဆိုတာသိတယ်။ အနံ့ကလေးတစ်ချက်ရ လိုက်ရုံနဲ့ ရန်သူလား မိတ်ဆွေလား ခွဲသိနိုင်တယ်...အဲဒီအချက်တွေကို လူကကြိုသိမှ သူတို့ကိုအနိုင်ယူလို့ရတာ။ အိမ်ရှင်နဲ့စည့်သည်လိုပဲ... လူက အဲဒါကိုမကျွမ်းရင် မုဆိုးဘဝက သားကောင်ဘဝကို ရောက်ပြီ သာမှတ်ပေရော...”

ဦးမွန်ထော်က ကွမ်းတမြုံမြုံဝါးရင်း ပြောပြသည်။ နီမောင်နှင့် မဲအောင်တို့ကလည်း တောနှင့်မကင်းကြသူများပေမို့ တောနှင့်ပက်သက် သော ဗဟုသုတများကို စိတ်ဝင်စားကြသည်။

“တောပစ်တော့မယ်ဆိုရင်... အန်ပြင်းတဲ့ ဆေးပြင်းလိပ်၊ ဆေးပတ်လိပ်၊ ရေမွှေးပေါင်ဒါ စတာတွေ မယူရဘူး၊ အရောင်တောက် ပတဲ့ အဝတ်အစားအသုံးအဆောင်တွေလဲ မဝတ်ရဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် မင်းကို အန်ပြင်းတဲ့ဆေးပတ်လိပ်မသောက်နဲ့လို့ တားတာ...တောထဲမှာ ဒီအနံ့စိမ်းကို သားကောင်က ဟိုးအဝေးကြီးက ရနိုင်တယ်...”

ထိုစကားကြောင့် မဲအောင်က ထုတ်ထားသော ဆေးပတ်လိပ်ကို အိတ်အတွင်းသို့ မသိမသာပြန်ထိုးထည့်လိုက်သည်။

“ညမောင်သွားရင်လဲ မီးကို မလိုအပ်ပဲ မသုံးရဘူး၊ ကျား၊

ကျားသစ် စတဲ့ သားကောင်ကြီးတွေဟာ နေ့ဖက်မှာ တစ်နေ့လုံးအိပ်ပြီး ညဘက်မှောင်မှ အစာရှာထွက်ကြတယ်...မီးရောင်ကို သားကောင်ကြီး တွေက စိတ်ဝင်စားလေ့ရှိကြတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် အာဖရိက တောထဲက အမဲလိုက်မုဆိုးတွေဟာ မီးရောင်ကစားပြီး သားကောင်ကို အနားရောက် အောင် ခေါ်ပြီးမှ ပစ်လေ့ရှိကြတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ...”

“မီးရောင်ကို လိုတဲ့အခါမှာတော့ သုံးရပါတယ်...ညဘက် တွေမှာ မီးနဲ့ထိုးပြီး သားကောင်ရှာတဲ့အခါမှာ လူတွေကို အန္တရာယ်ပေး တတ်တဲ့ သားကောင်ကြီးတွေရဲ့ မျက်လုံးဟာ မီးရောင်နဲ့တွေ့ရင် ဟင်းပြဒါးခဲလို ရဲရဲနီနေတတ်တယ်”

“ဥပမာ...ကျား၊ ကျားသစ်၊ မိကျောင်း၊ မြွေစတဲ့ အန္တရာယ်ပေး နိုင်တဲ့ သတ္တဝါတွေရဲ့မျက်လုံးဟာ နီရဲနေပြီး၊ အန္တရာယ်မပေးနိုင်တဲ့ သမင်၊ ဒရယ် စတဲ့ သတ္တဝါတွေရဲ့မျက်လုံးဟာ မီးရောင်နဲ့တွေ့ရင် စိမ်းနေလေ့ရှိတယ်...”

“ကျွန်တော်တို့အတွက်တော့ ဗဟုသုတတွေပဲ အတရေ...”

“ဒါတင်မကသေးဘူး၊ တောနဲ့တောင်နဲ့မကင်းကြသူတွေအဖို့

ကြံပြီးသိသင့်သိထိုက်တဲ့ အချက်တွေအများကြီးရှိသေးတယ်”

ဦးမွန်ထော်က ဝါးနေသောကွမ်းယာ ကုန်သွားသောအခါ နောက်ထပ်ကွမ်းယာတစ်ယာကို ကွမ်းဗူးထဲမှထုတ်ကာ ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်သည်။ ဆေးလိပ်သောက်ခွင့်မရသော မဲအောင်မှာ ခံတွင်းချဉ် နေပြီဖြစ်၍ ကွမ်းယာကိုကြည့်ကာ သွားရည်ကျလှမတတ်ဖြစ်နေ တော့သည်။ ဦးမွန်ထော်က ရိပ်မိသဖြင့် နီမောင်နှင့်မဲအောင်တို့အား ကွမ်းယာတစ်ယာစီ ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ...မဲအောင်မှာ ခံတွင်း ချဉ်ပြေသွားပြီး အတန်ငယ်နေသာထိုင်သာ ဖြစ်သွားတော့သည်။

“အဘ...တောထဲမှာ တောခြောက်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာ မျိုးလဲ အဘ...”

“အင်း...ဒီအကြောင်းတွေပြောရင်တော့ ဆုံးမယ်မထင်ဘူး၊ တောဆိုတာကတော့ တောနက်လေ မာယာများလေပါပဲ... တောရဲ့ သဘာဝက မရှိတာကို အရှိလုပ်တယ်...မဟုတ်တာကို ဟုတ် သယောင် လုပ်ပြတတ်တယ်... တောခြောက်ခံရတယ်ဆိုတာ တောရဲ့ လှည့်စားခြင်းကို ခံရတာပါပဲ...”

“တောထဲမှာ...တောခြောက်ခြင်း၊ ကျက်ကုန်းဖန်ဆင်းခြင်း၊

သစ်ကြီးဝါးကြီးတွေ၊ ဂမုန်းပင်တွေရဲ့ လှည့်စားမှုကြောင့်လဲ ဖြစ်တတ် တယ်...တောထဲမှာ အိမ်တွေ၊ တံတေး၊ ရွာတွေ၊ လူတွေတွေ့ရင် လွတ်မယ့်ရဘူး။ ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင် ချင့်ခိုနှိပြီးမှ ယုံရတယ်။ ဒါမျိုးတွေက ကျက်ကုန်းတွေမှာ အတွေ့ရများတယ်...ညဘက်တွေမှာ တောထဲမှာ ရောက်နေတုန်း ရွာကလူတွေ ကိုယ့်သားမယား၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ ရောက်လာရင် ကျက်တွေလှည့်စား ခံရပြီမှတိတော့...ဒါကြောင့်... ကိုယ့်လူတွေ ဖြစ်နေရင်တောင် သစ်ပင်ပေါ်က မဆင်းရဘူး၊ ဆင်းရင် ဘဝပြောင်းဖို့များတယ်...”

“ကြောက်ဖို့ကောင်းပါလား”

“တောထဲမှာတော့ ကြောက်စရာတွေချည်းပါပဲ...တောရဲ့ သဘာဝ၊ မာယာလှည့်စားမှုတွေကို သိထားရင် အန္တရာယ်ကို ကျော်နိုင် ပါတယ်။ ကိုင်းညဉ့်နက်လာပြီ...ဒီညမိုးလေကောင်းတယ်၊ တို့လက် နက်ပစ္စည်းတွေ အသင့်ပြင်ပြီးစောင့်ကြရအောင်...”

ညဘက်အသံများ တိတ်ဆိတ်သွားသောအခါ ရှေ့ဟောက်သံ၊ မြွေတွန်သံ၊ ညဉ့်ငှက်အော်သံများ တစ်ခါတစ်ရံ ပေါ်ထွက်လာသည် မှလွဲ၍ တိတ်ဆိတ်လျှက်ရှိသည်။ သစ်ပင်အမြင့်ပေါ်ရောက်နေသဖြင့်

မှတ်ခြင်များရန်မှကင်းသော်လည်း လေတိုက်မှုဒဏ်ခံရသဖြင့် အေးစိမ့်
နေသည်။ သုံးယောက်သား လက်နှိပ်မီး၊ သေနတ်၊ လေးဖြား၊ ဓားလှံတို့
ကို အသင့်ပြင်ကာ နားစွန့်နေကြသည်။

မကြာမီ...တိမ်တိုက်များကြားမှ ဆန်းစလရောင်ကလေးဖြာ
ဆင်းလာသည်။ လရောင်သည်...သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများကို ဖြတ်ကာ
စောသိန်းအလောင်းရှိရာ ကွက်လပ်သို့ ဖြာကျလာသည်။ သူတို့အတွက်
အခွင့်အလမ်းသာသွားသည်။ ထိုအခိုက်...အလောင်းရှိရာဘက်မှ ညဉ့်
ငှက်တစ်ကောင်အော်သံ စူးစူးဝါးဝါး ပေါ်လာပြီးနောက်...ယင်များ
ဝေါကနဲဝေါကနဲ ထပျံသံကိုပါ ကြားလိုက်ရသည်။ ဦးမွန်ထော်ကကျန်
နှစ်ယောက်ကို အသံထွက်စေရန် အချက်ပြုပြီး မဲအောင်လက်ထဲသို့
လက်နှိပ်မီးထည့်ပေးလိုက်သည်။

ဦးမွန်ထော်က သေနတ်ကိုအသင့်ပြင်ပြီး၊ နီမောင်က ဖြားဗူးမှဖြား
တစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူကာ လေးကိုအသင့်ကိုင်ထားလိုက်သည်။
သူတို့သည်...လရောင်မှုန်ပျံဖြာကျနေသော စောသိန်းအလောင်းကို
မျက်တောင်မခတ်စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ ထိုအခိုက်...တောစပ်မှာ
မည်းမည်းသဏ္ဍာန်တစ်ခု တိုးထွက်လာသည်။

ထွက်လာသောသတ္တဝါကြီးမှာ ကျား သို့မဟုတ် ကျားသစ်တစ်
ကောင်ဖြစ်ဟန်ရှိပြီး အလုံးအထည်ကြီးမားကာ အလျားရှည်လှသည်။
သတ္တဝါကြီးသည် အလောင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်ရပ်ပြီး အခြေ
အနေကိုကြည့်သည်။

ထို့နောက်...ခေါင်းမော့၍ အနံ့ခံသည်။ လေကငြိမ်နေသည်ဆို
သော်လည်း မျှင်းမျှင်းလေးတိုက်ခတ်နေသည်။ ဦးမွန်ထော်က သေနတ်
မောင်းတင်ပြီး ပစ်ကွင်းကို အကျအနုချိန်သည်။ နီမောင်ကလည်း
လေးနှင့်ဖြားကို အသင့်ကိုင်ထားသည်။ ထိုအခိုက်...နီမောင်တို့ စောင့်
ဆိုင်းနေရာ သစ်ပင်ကြီးအောက်ဖက်ရှိ သစ်ခေါင်းအတွင်းမှ လင်ဖီးပိုး
ခေါ် ငှက်ဆိုးတစ်ကောင်က **တဂီးဂီး**အော်ကာ အလန့်တကြား
ပြန်ထွက်သွားသည်။ ထိုအော်သံကြောင့် ဆိတ်ငြိမ်နေသော တောထဲမှာ
အထိတ်တလန့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။ သတ္တဝါကြီးကလည်း
...သည်။ နီမောင်တို့ရှိရာ သစ်ပင်ကြီးဘက်သို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်
ဦးနောက် တောထဲပြန်ဝင်သွားသည်။ ဦးမွန်ထော်နှင့် နီမောင်တို့မှာ
...သေသမျှ သဲရေကျဖြစ်သွားကြတော့သည်။ ထို့နောက်...တစ်ယောက်
...လှည့်စီ စောင့်ကြည့်ကြသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် လက မွန်းတည့်လာပြီ...။ ညဉ့်ကလည်နက်
လာပြီ။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုက ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် ကြောက်မက်
ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ဖုံးလွှမ်းထားသည်။ ဦးမွန်ထော်နှင့် နီမောင်
တို့ ခေတ္တနားကြပြီး မဲအောင် စောင့်ရသော အလှည့်ဖြစ်သည်။ လ
မွန်းတိမ်းသွားသောအခါ တိမ်များက ဖုံးသွားသောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်
တစ်ဝိုက် အမှောင်ရိပ်များ ဖုံးလွှမ်းသွားလေတော့သည်။

သို့သော်...ဝိုးတဝါး အလင်းရောင်ကလေးတော့ ရှိနေသေး
သည်။ မဲအောင်မှာ နီမောင်ထံမှ လေးနှင့်မျှားကိုယူကာ အခြေအနေကို
စောင့်ကြည့်နေရသော်လည်း မကြာခဏ ဝိုက်မြည်းသွားသည်။ ဆေး

လိပ်သောက်ခွင့်ရသဖြင့် ဆေးရွက်တစ်ဖက်ကို ပါးစပ်တွင်းထည့် ဝါးနေ
သည်မှာ အရည်ပျော်စပြုနေပြီ...။ ထိုအခိုက်...မလှမ်းမကမ်း တော
စပ်မှ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို မဲအောင် လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

အိမ်ကို ဌာပနာ၍ ကျွန်တို့ထီးရိုးစေတီတည်ခဲ့သည်မှ အစပြု၍
ဆင်းတောင်တန်းများပေါ်တွင် ဗုဒ္ဓသာသနာတော် ထွန်းလင်းပြန့်ပွားလာ
ပေတော့သည်။

တောင်တန်းများပေါ်တွင် တောင်ထူထပ်ခြင်း၊ ရာသီဥတု ကြမ်း
တမ်းခြင်း၊ သားရဲတိရစ္ဆာန် ထူပြောခြင်း၊ တစ်နေရာနှင့်တစ်နေရာ
သွားရေးလာရေး လမ်းပန်းဆက်သွယ်မှုခက်ခဲသော်လည်း တောင်အသီး
သီးတွင် သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်များ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တို့ထီးရိုးစေတီတော်ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပြီးနောက် တစ်စတစ်စ
လှူဒါန်းများလာသော်လည်း ယခုကဲ့သို့ သွားရေးလာရေးမလွယ်ကူလှပေ။
နဂါးက သစ်တောအထပ်ထပ်၊ တောင်အထပ်ထပ်ကိုဖြတ်ကျော်ပြီးမှ
ကျွန်တို့ထီးရိုးစေတီတော်ရှိရာသို့ ရောက်သည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း တစ်ရာကျော်လောက်ကဆိုလျှင် ရန်ကုန်
ကွမ်းခြံဘူတာမှ ကျွန်တို့ထိုသို့ ရေဓွေးငွေ့စက်ခေါင်းဖြင့်မောင်းသော
ရထားဖြင့် သွားကြရသည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်တို့ထိုသို့ မီးရထားသုံးစီး
သွက်သည်။ မနက်၊ နေ့လည်၊ ညနေ တစ်စီးစီထွက်သည်။ ရထား
ဆက်မှတ်ကို ကွမ်းခြံဘူတာနှင့် ကုန်းရုံးတန်းတွင် ဝယ်ယူကြရသည်။

အခန်း (၂)

တပသီတောင်တန်း...

ဇွေရာသီဖြစ်လင့်ကစား မြူနှင်းတွေက အံ့တိုင်းနေသည်။ သစ်ပင်
ကြီးငယ်များနှင့် တောရိပ်တောင်ရိပ်၊ ဝါးတောများ ထူထပ်စွာ
ပေါက်ရောက်သဖြင့် ကြည့်လေရာ မြင်လေရာ စိမ်းစိုညိုမှိုင်းလျှက်
ရှိသည်။ တပသီတောင်မှာ ကျွန်တို့ထီးရိုးတောင်၊ ဝိဇ္ဇာတောင်၊ ရသေ့
တောင်၊ ဝက်ဝံတောင် စသည်တို့နှင့် တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်ပြီး အလွန်
သာယာသောတောင်တန်းများ ဖြစ်ကြသည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ကျော်ကာလ သက္ကရာဇ်(၁၁၈၅)
ခန့်လောက်တွင် တိဿရသေ့ကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ဆံတော်

ရထားတွဲများကို ဒုတိယတန်းတွဲ၊ တတိယတန်းတွဲဟု ခွဲခြားထားသည်။ တတိယတန်းတွဲ၌ ၈၈၈(၃)ကို တပ်ထားသည်။ တတိယတွဲများတွင် “ဥရောပတိုက်သားများအတွက်သာ” (Europ ears only)နှင့် “မိန်းမများအတွက်သာ” (Ladies only)ဟူသော စာတမ်းများ ကပ်ထားသော သီးသန့်တွဲများပါသည်။

တတိယတန်းမှစီးလျှင် ရန်ကုန်နှင့် ကျိုက်ထိုလက်မှတ်ခမ္ဘာ တစ်ကျပ်ခွဲ နှစ်ပြားတင်းဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မှ ကျိုက်ထိုသို့ ကျိုက်ထီးရီးဘုရားဖူးသွားလျှင် မနက်ရထားစီးပါက အဆင်ပြေသည်။ မနက်ရထားသည် ကွမ်းခြံဘူတာမှ (၇)နာရီ(၁၀)မိနစ်တွင်ထွက်သည်။ ဒါးပိန်ဘူတာသို့ (၈)နာရီ(၅၅)မိနစ်တွင် ရောက်သည်။ ထို့နောက် ထုံးကြီး၊ ကျောက်တန်းရွာများကို ဖြတ်၍ (၁၀)နာရီ(၁၀)မိနစ်တွင် ပဲခူးဘူတာသို့ ရောက်သည်။ ပဲခူးဘူတာတွင် မိနစ်(၃၀)ခန့်ရထားခေတ္တ ရပ်နားသောကြောင့် နံနက်စာထမင်းစားကြရသည်။ ထို့နောက် ပဲခူးဘူတာမှ ရထားထွက်လာရာ ကလိ၊ ရှမ်းရွာကြီး၊ နောင်ပတ္တရာ၊ ကျိုက်လှ၊ ဝေါ၊ အများတို့ကို ဖြတ်၍ ညောင်ခါးဘူတာသို့ရောက်သည်။ ညောင်ခါးဘူတာတွင် ရထားရပ်ချိန်အတန်ငယ်ကြာပြန်သဖြင့်

လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီအဖျော်ရည်များ၊ ဒေသထွက်အစားအစာများဖြစ်သော ကောက်ညင်းထုပ်၊ မုန့်စိမ်းပေါင်း၊ ဘဲဥပြုတ် စသည်တို့ ဝယ်ယူစားသောက်ကြပြန်၏။

ညောင်ခါးရည်ဘူတာမှ ရထားထွက်လာပြီး မကြာမီ စစ်တောင်းမြစ်ကို ဖြတ်ဆောက်ထားသော သံတံတား (စစ်တောင်းတံတား) ကြီးပေါ်မှ ရထားဖြတ်ကူးပါသည်။ ထိုခရီးကို မသွားမလာဖူးသူများဆိုလျှင် တံတားကြီးပေါ်မှ ရထားဖြတ်ချိန်တွင် အလွန်ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။

ထို့နောက် စစ်တောင်း၊ မုပွလင်၊ ကျိုက္ကသာ၊ ဘိုရားကြီးစသည်တို့ကိုဖြတ်၍ မွန်းလွဲနံနာရီတွင် ကျိုက်ထိုမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်ပါသည်။

ကျိုက်ထိုမြို့သို့ရောက်ပြီးနောက် ကင်ပွန်းစခန်းသို့ လှည်းငှား၍ မထွက်ခွာမှီ၊ ကျိုက်ထိုမြို့ရှိ ရွှေကြိုအိမ်များတွင် ခေတ္တတည်းခိုကြရသည်။ (ရွှေကြိုအိမ်ဆိုသည်မှာ ဘုရားတွင် ရွှေဆိုင်းရောင်းသူများ ဩစိသည်။) ရွှေကြိုများသည် ကျိုက်ထိုမြို့သို့မရောက်မှီ ဘုရားကြီးဘူတာမှပင် စတင်၍ ဘုရားဖူးများအား ၎င်းတို့အိမ်တွင်တည်းရန်၊ ခရုချလိုပါက ရွှေဆိုင်းများ ဝယ်ယူရန် ဈေးဆွယ်ကြသည်။

ဇိန

ထိုခေတ်အခါက ကျွန်တို့တွင် တည်းခိုခန်းများမရှိသဖြင့် ဘုရားဖူးရန် ညနေရထားဖြင့် ရောက်လာသူများသည် ရွှေကြိုးများ၏အိမ်များမှာပင် ညအိပ်ပန်းခိုကြရသည်။

ရန်ကုန်တွင် သုံးလကွပ်ကြီးရာခိုင်းတစ်ခိုင်းကို ငါးကျပ်ပေါက် ဈေးရှိချိန်တွင် ရွှေကြိုးများထံတွင် အစိတ်ခိုင်းကလေးတစ်ခိုင်းကိုပင် ငါးကျပ်ပေါက်ဈေး ရှိသည်။

ဘုရားဖူးများသည် ကျွန်တို့မြို့ဈေးတွင် ဆန်၊ ငါးပိ၊ ငါးခြောက်၊ ငါးသေတ္တာ၊ နို့ဆီဗူး၊ သကြား စသည်တို့ကို ဝယ်ယူကြရသည်။ ကျွန်တို့တွင် စားသောက်ဖွယ်ရာများ မဝယ်ပဲ တောင်ပေါ်ရောက်မှ ဝယ်လျှင် ၎င်းအချိန်က ဆန်တစ်ပြည်လျှင် တစ်ကျပ်သာပဲ ဈေးကြီးပေးဝယ်ရသည်။

ဘုရားဖူးလှည်းများသည် ကျွန်တို့မှ ကင်ပွန်းစခန်းသို့ ညနေလေးနာရီထိုးမှ ခရီးစထွက်သည်။ စော၍ထွက်လျှင် နေပူသဖြင့် လမ်းကြမ်းကြမ်းတွင် လူနွမ်းနွမ်းမည်စိုး၍ ဖြစ်သည်။ ကင်ပွန်းစခန်းလမ်းမှာ ကြမ်းလှသည်။ တောရကျောင်း၊ ဆိတ်ဖူးတောင်တို့ကို ကြည့်လျှင် ကွင်းရားရှည်သို့ရောက်သည်။ ကွင်းရားရှည်သို့ရောက်လျှင်

လမ်းမှားသိသိသာသာ ကြမ်းလာသည်။ ကွင်းရားရှည်ကောက်လျှင် ထားဝယ်ဆိပ်၊ ထိုမှတစ်ဆင့် တောင်ကလေးကျေးရွာသို့ ရောက်သည်။ တောင်ကလေးကျေးရွာတွင် 'မီးသွေးဖိုများ' ပေါ်လှသည်။

တောင်ကလေးကျေးရွာလွန်ပြီး အတန်ငယ်မောင်းပြီးလျှင် အင်းဝစခန်းသို့ ရောက်ပါသည်။ အင်းဝစခန်းသို့ရောက်လျှင် လူအနွမ်းခြေ၊ နွားအပန်းဖြေစေရန် လှည်းဖြုတ်၍ ခေတ္တနားကြသည်။ အင်းဝစခန်းဆိုသည်မှာ ရွာမဟုတ်သော်လည်း ဈေးသည်များဖြင့် စည်စည်ကားကားရှိသော နေရာတစ်ခုဖြစ်သည်။ အမျိုးသားပညာဝန် ဦးဖိုးကျားရေးသားသော ဘုရားဖူးသွားခြင်း ကိုယ်တွေ့ဝတ္ထုတွင် အင်းဝစခန်းကို ဤသို့ သရုပ်ဖော်ရေးသားထားသည်။

ကျွန်တို့သို့ရောက်လျှင် ထိုအခါက မော်တော်ကားများ မသွားသေးသဖြင့် လှည်းငှား၍ သွားကြသည်။ ကျွန်တို့ထီးရိုးတောင်ခြေ ကင်ပွန်းစခန်းမရောက်မီ ခရီးတဝက်သာသာ၌ အင်းဝစခန်းသို့ရောက်ရာ ခရီးနားကြ၏။ ထမင်း၊ ဟင်း၊ လက်ဖက်ရည်၊ ဗူးသီးကျော် စသည်တို့ဖြင့် အစားအသောက်လည်း ပြည့်စုံသည်။ ထိုစခန်းမှာ ရွာနီးချုပ်စက်မှ

...ရောက်၍ ဆိုင်တည်ခင်းသော နေရာစခန်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်သည်...
ဟု ရေးဖွဲ့ထားသည်။

အင်းဝစခန်းမှထွက်လျှင် ကင်းလုံခြုံရေး စိတ်မချရတော့ပါ။
တောပုန်းခားပြဲများသည် လူနည်းသောလှည်းများကို တိုက်ခိုက်လုယက်
ကြပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ပြန်ပေးဆွဲသည်အထိ သောင်းကျန်းကြပါသည်။
ထို့ကြောင့် အင်းဝစခန်းမှထွက်သော လှည်းများမှာ တစ်စီးခြင်းမထွက်ပဲ
သုံးလေးစီးစသည်ဖြင့် အုပ်စုဖွဲ့၍ ထွက်ကြသည်။ လှည်းသမားများ
ကလည်း လှည်းပေါ်တွင် စားများ၊ လှံများ ဆောင်ယူထားကြသည်။

အင်းဝနှင့် ကင်ပွန်းစခန်းအကြား လမ်းသည် တောပုန်းခားပြဲ
အန္တရာယ်ရှိသကဲ့သို့ လမ်းခရီးကလည်း ပိုမိုကြမ်းတမ်းလာသည်။
ပဒဲကောရီး၊ ကင်ခေါင်းတောင်၊ မော်တော်ကားလမ်းတို့ကိုကျော်လျှင်
ခြောက်ကမ်းပါးများထူထပ်သော ပန္နဲမြောင်သို့ ရောက်သည်။ ထို့နောက်
မဟူရာချောင်းသို့ ကျော်ဖြတ်ပြီးသောအခါ ကင်ပွန်းစခန်းသို့ ရောက်ပေ
ပြီ...။ ကင်ပွန်းစခန်းသို့ရောက်လျှင် ဧရပ်ကြီးများတွင် နားနိုင်သည်။
ကျောက်ရေတွင်း၌ ရေအဝချိုးနိုင်သည်။ ဈေးဆိုင်များတွင် မှန်ပဲသွား
ရေစာများ ဝယ်ယူစားသောက်နိုင်သည်။ ဘုရားဖူးများသည် ကင်ပွန်းစ

ခန်းဧရပ်များတွင် ညအိပ်နားနေပြီး နံနက်ငါးနာရီတွင် တောင်ပေါ်သို့
စတတ်ကြသည်။

တောင်ပေါ်သို့ ဆန်တစ်တောင်းထမ်းခမှာ နှစ်ကျပ်သုံးကျပ်ဖြစ်
သည်။ ကျိုက်ထိုနှင့် ကင်ပွန်းစခန်းလှည်းအသွားအပြန်ငှားခမှာ
လေးကျပ်ဖြစ်သည်။ ကင်ပွန်းစခန်းမှ ရင်ပြင်တော်ပေါ်ရောက်သည်
အထိ စားသောက်ဖွယ်ရာ၊ အိပ်ယာလိပ်နှင့် ဝေယာဝစ္စကမ်းပေးသည့်
ယောက်ျားအထမ်းသမားတစ်ယောက်ကို လေးငါးကျပ်ပေးကြရသည်။

တောင်ပေါ်သို့ ကင်ပွန်းစခန်းမှ စတတ်လျှင် လှည်းစခန်း။
ရေမြောင်းကလေး၊ ရုံးပင်စခန်းတို့ကျော်ပြီးလျှင် မရမ်းတောင်ခြေစခန်းသို့
ရောက်ပါသည်။ ထိုမှတဆင့်ဆက်လျှင် ဇင်ပြုန်းပင်စခန်းသို့ ရောက်
သည်။

ထိုစခန်းတွင် ဈေးဆိုင်ကလေးများရှိသောကြောင့် အစားအ
သောက်များ ဝယ်ယူစားသောက်ရင်း ခေတ္တအပန်းဖြေကြသည်။
ထိုစခန်းမှ ထွက်ခွာလာသောအခါ ရွှေရင်ဆွဲ၊ ထောက်ရှာပင်စမှခန်း၊
ရေတံခွန်မြောင်၊ မျှော်တော်ယောင်ဘုရားတို့ကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ဝေဠုဝန်
တောင်စခန်းသို့ ရောက်သည်။ ဝေဠုဝန်တောင်စခန်းတွင်လည်း

အပန်းဖြေနိုင်ရန် ရှေးဆိုင်တန်းများရှိသည်။ ဝေဠုဝန်စခန်းမှလွန်လျှင် ရေမြောင်းကြီးစခန်းသို့ ဆိုက်ရောက်ပါသည်။ ရေမြောင်းကြီးစခန်းတွင် စရပ်သုံးဆောင်ရှိသည်။ အချို့ဘုရားဖူးများသည် ကင်ပွန်းစခန်းတွင် ညမအိပ်ပဲ ရေမြောင်းကြီးတွင် ညအိပ်လေ့ရှိကြသည်။ ရေမြောင်းကြီးတွင် ဈေးဆိုင်များရှိပြီး ရေမြောင်းတံတားလက်ဝဲဘက်တွင် ရေချိုးသူများ စည်ကားလှသည်။ ရေမြောင်းကြီးစခန်းကျော်လျှင် ပန်းမကောင်းစခန်း၊ မဟာမြိုင်၊ ကွမ်းသီးပင်စခန်းတို့ကိုကျော်လျှင် ဘိုးပြန်တောင်သို့ ဆိုက်ရောက်ပါသည်။

“ဘိုးပြန်တောင်” အမည်တွင်ရခြင်းမှာ ရှေးအခါက သက်ကြီးရွယ်အိုများသည် သားမြေးများနှင့်အတူ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားသို့ ဘုရားဖူးလာစဉ် ထိုတောင်မြင့်ကြီးသို့ရောက်လျှင် တောင်ကိုမော့ကြည့်ပြီး “သားတို့မြေးတို့ပဲ ဘုရားရောက်အောင် သွားပေတော့။ အဘိုး ဒီတောင် ကြီးကို မတတ်နိုင်တော့လို့ ဒီနေရာကပဲပြန်တော့မယ်” ဟု ပြောကာ ပြန်သွားကြသည်ကို အစွဲပြု၍ “ဘိုးပြန်တောင်” ဟု အမည်တွင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘုရားဖူးများသည် ဘိုးပြန်တောင်ကြီးကို အောင်မြင်စွာ တတ်ပြီး

သွင် ဘန်ဘွားပပ်စခန်း၊ စိုတမော့၊ ကျောက်ဖျာစခန်း၊ ရွှေဖုန်းကျင် ရုပ်ထု၊ ကျောက်သမ္ဗန်တို့ကိုလွန်လျှင် ဆံတော်မြတ် ကျိုက်ထီးရိုးစေတီသို့ ရောက်ပြီဖြစ်သည်။ ထိုနေရာသို့ရောက်လျှင် ခရီးတစ်လျှောက်လုံး ဝတ်ပန်းခဲ့သမျှ အစောအပန်းပြေပျောက်သွားပြီး ကြည်နူးချမ်းမြေ့မှု ခြင်္စင်ကြရသည်။

ထိုတောင်တတ်လမ်းများအကြောင်းကို စာရေးဆရာ “စိန္တာသက္က” က အောက်ပါအတိုင်း ဖွဲ့ဆိုမှတ်တမ်းပြုထားပါသည်။

“မရမ်းတောင်တွေခွင်မို့
 သေချင်ဖို့ခက်အင်
 ရွှေရင်ဆိုအတတ်တွင်ဝယ်
 အသက်ပင်ရှုမှား
 ရေမြောင်ကြီး စခန်းအခြေမှာ
 အပန်းဖြေ ဆိုင်းလင့်လို့နား
 ညှိုးတစ်ဖန်း စိုးရန်မောင်ငယ်
 နိုးလျှံမှောင် ထက်ဖျား
 ဘိုးပြန်တောင် တတ်အသွားတွင်ဖြင့်

အသက်များ သေဖွယ်...
 ခြေကုန်ပြီ ယိုင်ကာလျော့ရချည်
 စိုင့်တမော့ကုန်းမြင့်တောင်စွယ်
 မှန်မဝေးဘု လမ်းနံဘေးအဆွယ်မှာ
 စခန်းကလေးမကွယ် တစ်ခါနားပါလို့
 ဘဂဝါဘုရား မြတ်စေတီတော်
 လှမ်းရှုလို့မျှော်
 ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ ကိုယ်တော်ရယ်
 တန်ခိုးတော်တောက်လွန်းလို့လေး...။ ။

ထိုဘုရားဖူးခရီးစဉ်မှာ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ရှစ်ဆယ်ကျော်က သွားခဲ့ရသော မှတ်တမ်းများဖြစ်ပေသည်။ ယခု ဘုရားဖူးသွားသည်နှင့် တော့ လွန်စွာမှကြွာခြားလှပေသည်။ ထို့ထက် မီးရထားလမ်းပင် မပေါက်သေးသော ရှေးအခါက ဘုရားဖူးများသည် လှည်းတစ်တန်၊ လှေတစ်တန် ခြေလျင်ခရီးများဖြင့် ဆံတော်ရှင် ကျိုက်ထီးရိုးဘုရား အဖူးသွားခဲ့ကြရသည်။ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားသို့ တစ်ခေါက်ရောက်ဖူးသူ သည်**နောက်ထပ်တစ်ခေါက် ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားရောက်လျှင် သေ ပျော်ပါပြီ**ဟု တမ်းတလေ့ရှိကြသည်။

ထိုကဲ့သို့ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ခက်ခဲသော တောင်တန်းများ ပေါ်တွင် သာသနာပြုနေကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အကျင့်သီလ၊ ဇွဲသတ္တိ များကား ချီးကျူးဖွယ်ရာ ဖြစ်ပေ၏။

ထိုအထဲတွင် တပည့်တောင်တန်းများပေါ်တွင် လွန်ခဲ့သောနှစ် ပေါင်း တစ်ရာကျော်က သာသနာပြုခဲ့ကြသော ရသေ့ကြီး ဖဿာဥ၊ ဦးအဂ္ဂသမာဓိ စသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများရှိခဲ့ပြီး ၎င်းတို့၏ သာသနာပြု ဆောင်ရွက်ချက်များက အံ့ဩဖွယ်ရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုမှအစပြုခဲ့သော သာသနာပြုလုပ်ငန်းများမှာ ယခုထက်တိုင် အောင် ဆက်လက်ရှင်သန်ကာ သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်များ ပေါ်ပေါက် လှောက်ရှိပေတော့သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ သာသနာပြုလုပ်ငန်းများ လွယ် ကူချောမွေ့မှုရှိလှသည်မဟုတ်ပဲ အခက်အခဲအမျိုးမျိုး အန္တရာယ်အမျိုး မျိုးဘို့နှင့် ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြရသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်များထဲတွင် ကျားသစ်နက်ဂူနှင့် ပက်သက်သောအကြောင်းများလည်း တစ်စိတ်တစ် ခေသ ပါဝင်နေသည်။ ထူးဆန်းသော ကျားသစ်နက်ဂူနှင့် ပက်သက် သောအကြောင်းများ၏ အစကား...။

ဝေသိန်းကို ကိုက်သတ်ခဲ့တာ ဒီကျားသစ်ကြီးများ ဖြစ်နေမလား။

အခန်း(၃)

ကျောက်တုံးတစ်တုံးနောက်ကွယ်မှ ဖျက်ကန်လှုပ်ရှားသွားသော အသံတစ်ခုကို နီမောင် သတိပြုလိုက်မိသည်။

တောနက်သောနေရာပေမို့ သတိကြီးစွာထားရင် လက်ထဲမှ ကိုင်ထားသောဓားကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ မကြာမီ...သစ်ခြံများသိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီးနောက် တောစပ်မှ "ဝေါ" ကနဲ သတ္တဝါတစ်ကောင် ခုန်ထွက်လာသည်။ အလွန်ကြီးမားသော ကျားသစ်နက်ကြီးတစ်ကောင်...။ နီမောင် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားသည်။

သူတို့သည် တောင်တစ်ကျောမှာ သွားလာနေတာကြာပြီ။ သည်လောက်ကြီးသော ကျားသစ်နက်မျိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့။

“ဟေ့ကောင် နီမောင်...ဘာတွေ လိုက်ကြည့်နေတာလဲ...”

“ကျားသစ်နက်...ကျားသစ်နက်”

“ဘယ်က ကျားသစ်နက်လဲ...မင်း အိပ်မက်မက်နေတာလား”

မဲအောင်ကပါ အိပ်ယာမှထသည်။ တပသီတောင်တန်းပေါ်ဝယ် အာရုဏ်ဦးအလင်းရောင်များ ဖြန့်ဆင်းစပြုနေပြီ...။ ကျေးငှက်ကလေးများ အော်သံကိုပင် စိစိဝေဝေကြားနေရပြီ...။

“ဟုတ်တယ်...ငါ ထူးထူးဆန်းဆန်း အိပ်မက်တစ်ခု မက်နေတာ...မဲအောင်”

“ဘယ်လို အိပ်မက်မျိုးလဲ ပြောစမ်းပါအုံး”

“ကျားသစ်နက်ကြီးတစ်ကောင်လို အိပ်မက်မက်နေတာ...အဲ့ဒီ ကျားသစ်နက်ကြီးက ကြည့်နေရင်နဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သွားတာကို ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ့ရတယ်”

မဲအောင်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“မင်း စိတ်စွဲနေလို့မက်တာ ဖြစ်မှာပါ...စောသိန်းကို ကျားသစ်ဆွဲ ခံရပြီးတဲ့နောက်မှာ တစ်ခါမှ တွေ့တယ်လို့ မကြားရတော့ဘူး။ မင်းတောင်ပိုင်တွေကို အမျှအတမ်းဝေလိုက်ပေါ့ကွာ”

နီမောင်က မျက်နှာပေါ်တွင် သီးနေသော ချွေးစက်များကို ပုဆိုးတစ်ထည်ဖြင့် သုတ်ပစ်လိုက်သည်။

နီမောင်နှင့် မဲအောင်တို့မှာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်ရှိကြပြီး ကင်ပွန်းချောင်းရွာ၌ နေထိုင်ကြသည်။ သည်အရပ်မှာမွေး၊ သည်အရပ်မှာ ကြီးသူများ ဖြစ်သောကြောင့် အရပ်ခလေ့ထုံးစံအတိုင်း မိုးလေဝသကင်းသော ရာသီများတွင် ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားဖူးများအား တောင်ပေါ်သို့ လိုက်ပို့ပေးသော အလုပ်များလုပ်ကြပြီး ဘုရားဖူးများအလာကျသော ရာသီတွင် တောင်ပေါ်တတ်၍ သစ်ခုတ်၊ ဝါးခုတ်၊ မှိုရှာ၊ မျှစ်ချိုးအလုပ်များ လုပ်ကိုင်အသက်မွေးကြသည်။

ယခု တစ်နှစ်နှစ်နှစ်ကာလအတွင်းတွင် ရန်ကုန်မှ သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးရောက်လာပြီး ရသေ့မိုတောင်ပေါ်တွင် လပေါင်းများစွာ အဓိဋ္ဌာန်လာဝင်သည်။

ထို့နောက်...တပသီတောင်၊ ဝက်ဝံတောင်၊ မြိုင်လေးတောင်တန်းများပေါ်တွင် ဘုရားတည်ခြင်း၊ ကျောင်းဆောက်ခြင်း စသော သာသနာပြုလုပ်ငန်းများ လာရောက်လုပ်ကိုင်ကာ နီမောင်တို့ ရွာသူရွာသားများ နွေရာမိုးပါ အလုပ်မပျက်ကြတော့ပေ...။ တောင်တန်းများ

ပေါ်တွင် ဘုရားတည်၊ ကျောင်းဆောက်သောအခါ လိုအပ်သော အုတ်၊ သဲ၊ ကျောက်၊ ဘိလပ်မြေ ၊ သံ အစရှိသော ပစ္စည်းများ သယ်တင်ပေးရသည်။ တောင်ပေါ်တွင် အလုပ်လုပ်နေသော အလုပ်သမားများအတွက် ရိက္ခာများ တင်ပို့ပေးရသည်။ တောင်ပေါ်တတ်ရသည်မှာ လွယ်ကူသော အရာမဟုတ်ပေ။ လူ့အလွတ်တတ်လျှင်သော်မှ နှစ်နာရီသုံးနာရီကြာမှ တောင်ထိပ်သို့ ရောက်နိုင်သည်။

ဘိလပ်မြေတစ်အိတ် တောင်ပေါ်ရောက်ဖို့ရန် မဆိုထားနှင့်။ သံတစ်ဝပ်း၊ အိတ်တလုံး တောင်အောက်မှ တောင်ပေါ်သို့ရောက်ဖို့ရန် မလွယ်ကူလှပေ...။ တစ်ခါတစ်ရံ ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှင့် သာသနာပြုအဖွဲ့ဝင်များအား တစ်လတစ်ခါနှစ်လတစ်ခါ တောင်ပေါ်သို့ လိုက်ပို့ပေးသော အခါ ပစ္စည်းများသယ်တင်ပေးရသည်။ ထို့ပြင်...တစ်နှစ်တစ်ခါ၊ နှစ်နှစ်တစ်ခါဆိုသလို တပသီတောင်ထိပ်ပေါ်တွင် သင်္ကြန်အိမ်ဌာန်ပွဲ၊ ဒုလ္လတာရဟန်းခံပွဲ၊ ပဋ္ဌာန်းပွဲနှင့် အခြားအလှူပွဲများ ပြုလုပ်ကြရာ...ထိုပွဲများအတွက် လိုအပ်သော ပစ္စည်းများစွာတို့ကို နိမောင့်တို့အဖွဲ့များမှ တာဝန်ယူသယ်တင်ပေးရသည်။

ထိုအချိန်က...ဆန်တစ်ပြည်လျှင် တစ်ကျပ်မျှသာ ဈေးရှိသည်။

တောင်ပေါ်သို့ရောက်အောင် သယ်တင်ခမှာ ဆန်နှစ်ပြည်လျှင် သယ်တင်က တစ်ကျပ်ရသောကြောင့် လူကြီးများသာမက ကလေးများပါ တစ်နိုင်တစ်ပိုင် သယ်ပို့ပေးကြသည်။

ထူးဆန်းသည်မှာ... တပသီတောင်ပေါ်တွင် အလှူပွဲလုပ်သောအခါ အလှူဒါနကမ္မ ထမင်းဟင်းများ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးခြင်း၊ အဝတ်အထည်များ ဝေငှပေးခြင်း၊ ငွေများကျခြင်း စသော အလှူဒါနများ ပြုလုပ်ပေးသည်။

ထိုအခါ...

ဘယ်အရပ်မှ ရောက်လာမှန်းမသိသော လူပေါင်းများစွာတို့ တောင်ပေါ်တက်လာကြသည်။

ကျွေးမွေးသမျှ ထမင်းဟင်းများကို တစ်နေ့လုံး၊ တစ်ညလုံး ဘေးကြသောက်ကြသည်မှာ အားရစရာကောင်းလှသည်။

ထမင်းဟင်း ချက်ပြုတ်ကြသူများအဖို့ နေ့ရောညပါ မီးမငြိမ်းအောင် ချက်ပြုတ်ကြရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ...ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးစရာ ဟင်းကျွေးဟင်းရုံများ ကုန်သွားသောအခါ တောင်ပေါ်တွင်ရှိသော ပိန္နဲသီးများကိုခူး၍ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးရသည်။

အချို့ဆိုလျှင်...ညဉ့်နက်မှ တောင်ပေါ်တက်လာပြီး ထမင်း
ဟင်းများစားကာ ပြီးလျှင် အလျှိုလျှိုတောင်အောက်ပြန်ဆင်းသွားကြ
လေသည်။ အချို့ဆိုလျှင် မြင်ဖူးတွေ့ဖူးခြင်းမရှိသော သူစိမ်းများ
ဖြစ်ကြသည်။

အချို့အဖွဲ့များမှာ...တစ်ညလုံး တောင်ပေါ်မှာနေပြီး ဘုရား
ဝေယျာဝစ္စများ ပြုလုပ်ကြကာ မိုးလင်းခါနီးလျှင် တောင်အောက်ပြန်
ဆင်းသွားတတ်ကြသည်။

အလှူရှင်များအဖို့ အံ့ဩဝမ်းသာ မုဒိတာပွားစရာပင်ဖြစ်တော့
သည်။ ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ တောင်တန်းပေါ်တွင် အစိဋ္ဌာန်
ဝင်နေသော ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးက ဤသို့မိန့်ကြားလေသည်။

“အလှူဒါန ပြုတဲ့အခါမှာ...အလှူပေးတဲ့သူချည်း ရှိနေလို့
လဲ မပြည့်စုံဘူး၊ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ချည်းရှိနေလို့လဲ မပြည့်စုံဘူး၊ အလှူခံ
ပုဂ္ဂိုလ်ချည်းရှိနေလို့လဲ မပြည့်စုံဘူး...အလှူပေးတဲ့သူရော...အလှူခံ
တဲ့သူရော ရှိမှ အလှူဒါနမြောက်တယ်...”

ပုဂ္ဂိုလ်မရွဲဘဲသာ စေတနာဖြူစင်စွာနဲ့ အလှူပေးရင်...ကုသိုလ်
အကျိုးဖြစ်ပါတယ်...မြင်အပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တွေထက် မမြင်အပ်သော
ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို လှူရတာလည်း အကျိုးရှိပါတယ်...

သူတို့အတွက် အမျှအတန်းပေးခဲ့ရင် ပိုပြီးအကျိုးထိရောက်မှု
ရှိပါတယ်”

ဟု မိန့်ကြားလေသည်။
ယခုအခါ...

ဘုရားဒကာနှင့်အဖွဲ့ရောက်လာပြီး တပသီတောင်၊ ဝက်ဝံတောင်၊
ဒွိုင်ကလေးတောင်ပေါ်တွင် စေတီများတည်ကာ ထီးတင်ပွဲများ လာ
ရောက်ပြုလုပ်ရာ...

နီမောင်တို့တတွေမှာ ဝေယျာဝစ္စများ ဆောင်ရွက်ပေးကြရသဖြင့်
အားလပ်ရအောင် ရှိကြသည်။

ယခုလည်း...နီမောင်နှင့် မဲအောင်တို့နှစ်ယောက်မှာ တပသီ
တောင်ပေါ်တွင် တည်ထားသော အောင်သိဒ္ဓိရှင် ကျောက်လုံးတော်
ကြီးစေတီတော်၊ ထီးတင်နိုင်ရန်အတွက် ကြိုတင်၍ ဝေယျာဝစ္စများ၊
ငြိမ်းဆင်ခြင်း၊ လမ်းရှင်းခြင်းများ ဆောင်ရွက်ကြရန် သူတို့နှစ်ယောက်
ကြိုတင်ရောက်ရှိနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကျောက်လုံးတော်ကြီးစေတီတော်မှာ တပသီတောင်၏ တောင်
တက်စွန်းရှိ ကျောက်လုံးကြီးတစ်လုံးပေါ်တွင် စေတီတည်ထားခြင်း
ဖြစ်သည်။

နှစ်ယောက်သား ကျောက်လုံးကြီးအနီးမှ ဂူအတွင်းဝင်၍ ညအိပ်နေစဉ် ထိုသို့ထူးဆန်းသောအိပ်မက်ကို မြင်မက်ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

နီမောင်နှင့် မဲအောင်တို့ အိပ်ယာမှ ထကြပြီး မျက်နှာသစ်ကာ အသင့်ဆောင်ယူလာသော ကောက်ညှင်းကျည်တောင့်၊ ငပိဖုတ်များကို ဝမ်းဝအောင်စားကာ တစ်နေ့တာ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ကြရမည့် အလုပ်များကို စတင်ပြင်ဆင်ကြလေသည်။

“မဲအောင်”

“ဟင်...”

“အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ရတဲ့အမျိုးသမီးက အတော်ချောတယ်ဟ၊ အပြင်မှာ မြင်ရင်တောင် ချက်ချင်းမှတ်မိနိုင်တဲ့ ရုပ်ရည်မျိုးကွ”

“မင်းကွာ...အိပ်မက်ဆိုတာ စိတ်ခွဲလန်းရင်လဲ မက်တတ်တာမျိုးပဲ...ဒါတွေ တွေးမနေပါနဲ့...တော်ကြာ အစွဲအလမ်းကြောင့် ဥပါဒ်ရောက်နေပါ့မယ်၊ ဘုရားထီးတင်ပွဲက နီးနေပြီ...တို့လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြရအောင်”

“အေးပါ”

နှစ်ယောက်သား ဓားတစ်လက်စီကိုင်ပြီး လမ်းတစ်လျှောက် ပေါက်နေသော ကိုင်းတောများ၊ ဝါးတောများ၊ သစ်ပင်ခြုံနွယ်များကို ခုတ်ထွင်းရှင်းလင်းကြသည်။

ထို့ပြင်...

ကျောက်လုံးကြီးပေါ်တွင် အမှိုက်သရိုက်များ ရှင်းလင်းခြင်း၊ ဘုရားငြမ်းဆင်ခြင်းများ ပြုလုပ်ကြသည်။

ထိုသို့ လုပ်ကိုင်နေရင်း အရှေ့ဘက်မှ နေထွက်လာသောအခါ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် အလင်းရောင်ကောင်းစွာ ရလာသောကြောင့် အလုပ်လုပ်ရသည်မှာ ခရီးတွင်လာသည်။

မဲအောင်က တောတွင်းမှာ ဝါးများခုတ်ပြီး နီမောင်က ဝါးများ သယ်ပို့သည်။

ကျောက်လုံးတော်ကြီးစေတီတော်မှာ ကျောက်တုံးကြီးပေါ်တွင် ဘည့်ထားတာဖြစ်ပြီး ၎င်းကျောက်လုံးကြီးမှာလည်း ချောက်ကမ်းပါး နွမ်း၌ ရှိနေသည်။

အပြင်ဘက်၌ ဝေဟင်နယ်နှင့် ချောက်ကမ်းပါးကြီးသာရှိပြီး အတွင်း၌မူ ၎င်းကျောက်တုံးကြီးနှင့် မတိမ်းမယမ်းကျောက်လုံးကြီး

တစ်လုံးရှိသည်။ ၎င်းကျောက်တုံးကြီးနှစ်လုံးကြားတွင် အက်ကြောင်းကြီး ဖြစ်နေကာ လူတစ်ယောက်ဝင်နိုင်လောက်အောင် ကျယ်ဝန်းလေသည်။

အောက်ဖက်သို့ ဆယ်ပေခန့်ဆင်းလျှင် ဂူသဏ္ဍာန်ဖြစ်နေပြီး၊ အခြားတစ်ဖက်၌ ဝင်ပေါက်တစ်ပေါက်ရှိသည်။ အတွင်းပိုင်း၌မူ အတော်အတန်ကျယ်ဝန်းလေသည်။

နီမောင် ထိုကျောက်တုံးပေါ်တွင် ဝါးလုံးများကို စားဖြင့်ခုတ်ဖြတ် လျှက်ရှိနေစဉ်...ဂူအောက်မှ ထူးခြားသော အသံတစ်မျိုးကို သတိပြုမိသည်။

ဂူထဲမှ သတ္တဝါတစ်ကောင် မာန်ဖီသံလိုလို...အော်သံလိုလို ကြားလိုက်ရသဖြင့် စားခုတ်ခြင်းကို ခေတ္တနားကာ နားစွန့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုသို့နားစွင့်နေစဉ်...

ဂူပေါက်ဝရှိရာ ကျောက်လုံးကြီးနှစ်လုံးကြားမှ သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင် ရိပ်ကနဲ ခုန်တတ်လာသည်။ နီမောင်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ကျောက်လုံးကြီးနောက်မှ ချောက်အတွင်းသို့ လျှပ်တပြတ်ခုန်ချသွားလေသည်။ နီမောင်မှာ...ဖျက်ကနဲတွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး တအံ့တဩဖြစ်ကာ မှင်တတ်မိသလို ဖြစ်သွားတော့သည်။ မဲအောင်အနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ...

“ဟေ့ကောင်...နီမောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ကျားသစ်နက်”

“ဟင်...ဘယ်မှာလဲ”

“ချောက်ထဲ ခုန်ချသွားပြီ”

မဲအောင်က အထိတ်တလန့် လိုက်ကြည့်သည်။

သို့သော်

အခြေအနေက မထူးခြားပေ...။

“မင်းဟာ ဟုတ်ရဲ့လားကွာ...ညကမက်တဲ့အိပ်မက်များ စိတ်

ဆွဲနေလို့များလား”

“မဟုတ်ဘူး...ငါ့မျက်စိနဲ့ သေသေချာချာမြင်လိုက်ရတာ...

အိပ်မက်ထဲကမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ...နည်းတဲ့အကောင်ကြီးမဟုတ်ဘူး”

“တို့နှစ်ယောက် ဂူထဲဆင်းကြည့်ရင်ကောင်းမလား”

မဲအောင်က အဖော်ညှိသည်။

“တို့နှစ်ယောက်ထဲကတော့မဖြစ်ဘူး၊ လူများများနဲ့ ဆင်းကြည့်မှကောင်းမယ်၊ ငါ စဉ်းစားမရတာ ဒီချောက်ထဲကို ခုန်ချသွားတဲ့ ကျားသစ်နက်ကြီး ဘယ်ရောက်သွားတယ်ဆိုတာပဲ”

“နောက်တော့ အဖြေတစ်ခုတော့ ရှိမှာပေါ့ကွာ...ကိုင်း တောင်
ခြေခဏပြန်ဆင်းပြီး ဘုရားဒကာတို့ကို ဒီအကြောင်းတွေ ပြန်ပြောကြ
ရအောင်”

“အေး...ကောင်းတယ်”

နှစ်ယောက်သား လုပ်လက်စအလုပ်များကို ရပ်ထားခဲ့ပြီး တောင်
အောက်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့ကြလေသည်။

“ဘာ...ကျောက်တုံးတော်ကြီးစေတီတော်အောက်က ဂူထဲက
ကျားသစ်နက်ကြီးထွက်လာတယ် ဟုတ်လား နီမောင်”

နောက်တစ်နေ့တွင်...ရန်ကုန်မြို့မှ ဘုရားဒကာတို့အဖွဲ့ လှည်း
များစွာရှိ ရွာသို့ ရောက်လာကြပြီးနောက် ထိုအကြောင်းကို နီမောင်
ပြောပြသောအခါ ဘုရားဒကာက အံ့သြစွာ ပြန်မေးလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်...ဘုရားဒကာ၊ ကျွန်တော်တော့ ကျားသစ်နက်
ပေါ့သင်တာပဲ၊ ဖျတ်ခနဲမြင်လိုက်ရတော့ သိပ်ပြီးမသဲကွဲလိုက်ဘူး”

နီမောင်စကားကို နားထောင်ပြီး ဘုရားဒကာ ဦးမင်းအောင်က
ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာခါသည်။

ကျားသစ်နက်တော့မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျားသစ်နက်ဆိုတာ အလွန်ရှားပါးတဲ့ သတ္တဝါမျိုးပဲ
ထိုအခါ မဲအောင်က ဝင်ပြောသည်။

ကျားသစ်နက် ရှားတာကတော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် စောသိန်း သေတုန်းက ကျွန်တော်တို့ လင့်စင်နဲ့ သွားစောင့်တုန်းက ထွက်လာတာ ကျားသစ်နက်ကြီးပါပဲ...တစ်ကိုယ်လုံး နက်မှောင်နေတာပဲ ဘုရားဒကာ

အင်း...ကိုယ်တိုင်မမြင်ရတော့လည်း အခက်သားပဲ
ဦးမင်းအောင်က တွေးတွေးဆဆပြောသည်။

ဦးမင်းအောင်မှာ အသက်လေးဆယ်ကျော်ငါးဆယ်ဝန်းကျင် အရွယ်မျှရှိပြီး သူ၏ သာသနာပြုဖော်ပြုဘက်များနှင့် မြန်မာပြည်အနှံ့ တန်ခိုးကြီးဘုရားများတွင် လှည့်လည်၍ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်လေ့ရှိသည်။

အထူးသဖြင့် ဇွဲကပင်တောင်၊ ကေလာသတောင်၊ နွားလပို့တောင်၊ ကျိုက်ထီးရိုးတောင်နှင့် တပသီတောင်၊ ဝက်ဝံတောင်၊ မြိုင်ကလေးတောင် အစရှိသော တောင်တန်းများပေါ်တွင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခြင်း၊ ဘုရားတည်ခြင်း၊ ကျောင်းဆောက်ခြင်း၊ အလှူဒါနပြုခြင်းများကို အများအားဖြင့် ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။

ယခုလည်း...တပသီတောင်၊ ဝက်ဝံတောင်၊ မြိုင်ကလေးတောင် များပေါ်တွင် ဘုရားစေတီများတည်ကာ ထီးတော်တင်ပွဲ ကျင်းပပြုလုပ်ရန် ပြင်ဆင်နေခြင်းဖြစ်တော့သည်။

အလှူပြုရက်မှာ တစ်ရက်နှစ်ရက် ဖြစ်သော်လည်း ဧည့်သည်များ၊ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်သူများက တောင်ပေါ်၌ ရက်ရှည်နေကြမည်ဖြစ်ရာ စားနပ်ရိက္ခာများကို ပိုမိုမိုမို တင်ကြရသည်။

ထို့ပြင်...ထီးတော်တင်ရန် ထီးတော်အသစ်များ၊ အခြားအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများသဖြင့် အလုပ်သမားများမှာ တောင်ပေါ်သို့ အခေါက်ခေါက်အခါခါ သယ်တင်ပို့ကြရသည်။

ထိုနှင့် တစ်ပါတည်း တောင်ပေါ်သို့ ညအိပ်လိုက်ကြမည့် ဧည့်သည်များ၏ ခရီးဆောင်အိတ်များ၊ ဝေယျာဝစ္စထည့်ထားသော အိတ်များကိုပါ သယ်တင်ကြရသည်။

၎င်းတို့ သွားနေကျသူများပင် တောင်ထိပ်သို့ရောက်အောင် နှစ်နာရီ သုံးနာရီခန့်ကြာအောင် တက်ကြရသည်။

တပသီတောင်မှာ ကျိုက်ထီးရိုးတောင်၊ ဝက်ဝံတောင်တို့နှင့် တောင်တကျောထဲဖြစ်ပြီး ယခင်က လူသူအရောက်အပေါက်နည်းသော နေရာတစ်နေရာဖြစ်သည်။ နောင်သောအခါ...

ရသေ့ကြီး ဖဿာဥ ကြွရောက်သီတင်းသုံးကာ တောင်ထိပ် ပေါ်၌ အဓိဋ္ဌာန်ဝင် တရားအားထုတ်နေထိုင်ခဲ့သည်မှ အစပြုကာ 'ရသေ့ခိုတောင်' ဟု ခေါ်ဝေါ်လာခဲ့ကြသည်။

ရသေ့ကြီးဖဿာဥ မရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်း၌ 'ဦးအဂ္ဂသမာဓိ' ဟူသော ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး ကြွရောက်သီတင်းသုံးလေသည်။

ဆရာတော်ကြီးလက်ထက်တွင် ရသေ့ခိုတောင်ထိပ် မျက်နှာပြင်ကို ညီအောင်ညီခဲ့သည်။ ထိုခေတ်အခါကပင် ငွေဒဂါးတစ်ထောင်ကျော် အကုန်အကျခံကာ ပြုပြင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့နောက်...တောင်မျက်နှာပြင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် သရက်၊ ပိန္နဲ၊ ဒညင်းပင်၊ မရမ်းပင်၊ ရှောက်ပင်နှင့် အခြားသီးပင်စားပင်များကို စိုက်ပျိုးခြင်း၊ ကျောင်းဆောက်ခြင်း၊ ဘုရားတည်ခြင်း၊ ရေတွင်းရေကန်တူးခြင်းများ ဆောင်ရွက်တော်မူသည်။

(ယခုထက်တိုင် ရသေ့ခိုတောင်ထိပ်၌ ထုထည်ကြီးမားသော ဂူဘုရားများ၊ ကျောင်းတိုင်ဟောင်းများ၊ အုတ်လှေခါးကြီးများ တွေ့နိုင်သေးသည်။)

ဆရာတော်ကြီး ဦးအဂ္ဂသမာဓိ ပျံလွန်တော်မူသောအခါ ရသေ့

ခိုတောင်ပေါ်တွင် နေထိုင်၊ စောင့်ရှောက်မည့်သူ မရှိတော့သောကြောင့် အဆောက်အဦးများ ပြိုကျပျက်စီးသွားတော့သည်။

နောင်နှစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ဦးမင်းအောင်တို့အဖွဲ့သည် ထိုနေရာဟောင်းကို မုဆိုးတစ်ဦး လမ်းပြပေးမှုကြောင့် ခက်ခက်ခဲခဲ တွေ့ကြရပြီးနောက် သဘောကျကာ ထိုတောင်ပေါ်၌ သာသနာပြုလုပ်ငန်းများ လာရောက်ပြုလုပ်ကြသည်။

အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခြင်း၊ ဘုရားပြုပြင်ခြင်း၊ ဘုရားတည်ခြင်း၊ ကျောင်းပြုပြင်ခြင်း၊ ကျောင်းဆောက်ခြင်းများ ပြုလုပ်ကြသည့်အပြင် နှစ်စဉ် အလှူအတန်းများပြုလုပ်လာသဖြင့် ရသေ့ခို (တပသီတောင်) မှာ တစ်စတစ်စ လူသိများလာလေတော့သည်။

နှစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ... ရသေ့ခိုတောင်ထိပ်ပေါ်တွင် ဘုရားစေတီများ၊ သာသနိကအဆောက်အဦးများ၊ သီတင်းသုံးနေထိုင်သောရဟန်းများ၊ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်သူများဖြင့် အသက်ဝင်လာတော့သည်။

ယခုနှစ်တွင်လည်း...တောင်တန်းများပေါ်၌ ဘုရားထီးတင်ပွဲများ ကျင်းပပြုလုပ်တော့မည်ဖြစ်သောကြောင့် အားလုံး တက်တက်ကြွကြွ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးကြခြင်းဖြစ်သည်။

အခြားအဖွဲ့များ တက်နှင့်သွားကြပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ဦးမင်းအောင်တို့ တောင်ပေါ်တက်သောအခါ နိမောင့်တို့ လိုက်ပါကြရသည်။ ကျောက်လုံးတော်ကြီးစေတီတော်ရှိရာ ရောက်သောအခါ...ဦးမင်းအောင်က...

“ကိုင်း...မင်းတို့ ကျားသစ်နက်ကြီးထွက်လာတယ်ဆိုတဲ့ ဂူက ဘယ်နေရာမှာလဲဟေ့...ဘုရားလည်းဖူးရင်း တက်ကြည့်ရအောင်ဟေ့” ဟု ဆိုသဖြင့် တစ်ဖက်တောင်စောင်းတွင်ရှိသော ကျောက်လုံးတော်ကြီးစေတီတော်ရှိရာဘက်သို့ ကူးလာကြသည်။ ထိုနေရာရောက်သောအခါ အပေါ်သို့ အတန်းငယ်တက်ကြရသည်။ ကျောက်တုံးကြီးနှစ်တုံးကြားတွင် အထစ်များကို လှေခါးသဖွယ် ပြုလုပ်ထားရာ ထိုမှ အပေါ်သို့တက်ကြရသည်။ အပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်တွင် ဘုရားပန်းများ လဲနေသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။ အမျိုးသမီးမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် ပတ်ဝန်းကျင်အရွယ် ခန့်ရှိပြီး အတန်အသင့် ချောမောလှပသောမိန်းကလေးဖြစ်သည်။ နက်မှောင်သောဆံပင်ရှည်များကို ကျောဘက်တွင် ဖားလျားချထားသောကြောင့် လေတိုက်လိုက်တိုင်း နောက်ဖက်၌ ဝှေ့ဝဲလှုပ်ရှားလျှက်ရှိသည်။

မိန်းကလေးက ရာသီပန်းများကိုခူးကာ ဘုရားပန်းများလဲပြီး နောက် 'ဝတ်ပြုဆုတောင်းနေခြင်းဖြစ်၏။

နိမောင့်တို့တတွေ တက်လာသံကြားသောအခါ သူမသည် ဘုရားကို ဝတ်ဖြည့်ပြီး နေရာမှထလာသည်။

သူမမျက်နှာကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ...နိမောင့်ရင်ထဲမှာ 'နိမောင့်' ကနဲ အခုန်မြန်သွားလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုလျှင်... ထိုအမျိုးသမီး၏မျက်နှာမှာ သူ အိပ်မက်ထဲ၌ တွေ့ခဲ့ရသော မိန်းကလေး၏ မျက်နှာနှင့် ဆင်တူနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးကလည်း နိမောင့်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး သူမမျက်နှာပေါ်ဝယ် အပြုံးရိပ်ကလေးများ ယှက်သန်းသွားသည်ကို နိမောင့် သတိပြုမိလိုက်သည်။

“မိန်းကလေးက ဘယ်ကလာတာလဲကွယ်”

ဦးမင်းအောင်က လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မက ကျိုက်ထီးရိုးတောင်ရဲ့ အရှေ့ဘက်ရွာမှာ နေပါဘယ်၊ ဒီဘက်ကို ဘုရားလာဖူးတာပါရှင်”

“တစ်ယောက်ထဲလာတာလား...အဖော်မပါဘူးလား”

“အဖော်တွေပါပါတယ်...တောင်ပေါ်ကို တက်သွားနှင့်ကြ

...ပါ”

“ဒီဘက်မှာ အခုတလော ကျားသစ်နက်တစ်ကောင် သောင်း ကျွန်းနေတယ်။ အဖော်နဲ့သွားလာမှကောင်းတယ်...အဖော်မပါရင် အန္တရာယ်မကင်းပေဘူးကွယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ မိန်းကလေးက ချစ်စဖွယ်ပြုံး၍...

“အခုလို သတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင့်”

ဟု ဆိုကာ နီမောင်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး လှေကားမှ အောက်ဖက်သို့ဆင်းသွားလေတော့သည်။

“ဒီမိန်းကလေး အဖော်မပါပဲ တောင်ပေါ်ကိုသွားဦးမယ် ထင် တယ်...ခက်တော့တာပဲ”

ဦးမင်းအောင်က ရေရွတ်လိုက်သည်။

ကျောက်လုံးတော်ကြီးစေတီတော်နှင့် ရသေ့ခိုတောင်ထိပ်မှာ အတော်အတန်ဝေးသေးသဖြင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ခြေပင်လျှင် တစ်နာရီနီးပါး လျှောက်ရသေးသည်။ လမ်းခရီးကြားတွင် တောင် ကုန်းနှစ်ကုန်းလောက်ခြားနေပြီး ဝါးရုံတောများ၊ သစ်တောများကို ဖြတ်ရသေးသည်။

သို့သော်...မိန်းကလေးကတော့ ရဲ့ဝံ့စွာပင် တောလမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်သွားသည်ကို နီမောင်တို့က တောင်ပေါ်မှ လှမ်းမြင် လိုက်ရသည်။ တောထဲဝင်သွားမှ နီမောင် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက် သည်။

“အောင်မာ...သက်ပြင်းတွေဘာတွေ ချလိုပါလား၊ ဘာလဲ... မြင်မြင်ချင်းစိတ်မချဖြစ်နေပြီလား နီမောင်”

မဲအောင်က အနားရောက်လာပြီး တိုးတိုးပြောသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ...တောထဲတောင်ထဲမှာ အန္တရာယ်တွေ သွားရင် မကောင်းဘူးလို့ တွေးနေမိလို့ပါ”

“ကဲ...စိတ်မချတာတွေ အသာထားဦး...ဟိုမှာ ဘုရားဒကာ က ဝူထဲဆင်းကြည့်ချင်လို့တဲ့...သွားကြရအောင်”

နှစ်ယောက်သား ကျောက်ဂူရှိရာသို့ထွက်လာကြသည်။ ဂူမှာ ကျောက်လုံးကြီးနှစ်လုံး ဟနေသောနေရာမှ ဝါးလှေကားထောင်၍ ဆင်းကြရသည်။

နီမောင်တို့အားလုံး ခုနှစ်ယောက်ခန့်ရှိသဖြင့် မကြောက်ရွံ့ကြ

သေ။ နီမောင်တို့တတွေမှာလည်း လက်နက်ကိုယ်စီပါလာကြသည်။
 ဝူမှာ အတော်အတန်ကျယ်ဝန်းပြီး မြေအောက်သို့ ဆင်းသွားသော
 လိုဏ်ခေါင်းကို တွေ့ရသည်။ လိုဏ်ခေါင်းဝမှာ အတော်အတန် ကျယ်
 ဝန်းပြီး အောက်ဖက်သို့ အတော်နက်ရှိုင်းဟန်တူသည်။ အတွင်းဘက်
 မှ လိုဏ်ဟီသံလိုလို ကြားနေရသည်။ အဖွဲ့တွင်ပါလာသော အာဇံ
 က...

“ဒီဝူပေါက်က အောက်ဖက်ကို အတော်နက်တယ်၊ တစ်နေရာ
 မှာ အပြင်ထွက်တဲ့အပေါက်တစ်ပေါက်ရှိလိမ့်မယ်၊ ငါ့အထင်တော့
 ဒီကျောက်တောင်ကြီးခါးလောက်ကို ဖောက်ထွင်းသွားတဲ့ ဝူပေါက်ဝ
 တစ်ခု ရှိလိမ့်မယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ အာ”

“ဟိုဘက်အပေါက်က ဝင်လာတဲ့လေဟာ လိုဏ်ခေါင်းကို
 ဖြတ်လာလို့ လိုဏ်ထသံ ပေါ်နေတယ်...နောက်...ဒီဘက်မှာလာပြီး
 လေဟပ်နေတာ မတွေ့ဘူးလား”

အာဇံ ပြောသည့်အတိုင်းပင် လိုဏ်ခေါင်းအတွင်းမှ တက်
 လာသော လေဟပ်နေသည်ကို အာဇံ ပြောမှ သတိပြုမိကြသည်။

နီမောင်တို့တတွေသည် ဝူအတွင်း အတန်ငယ်လိုက်ကြည့်ကြ
 ပြီးနောက် အပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့ကြလေသည်။

အချို့မိန်းကလေးများဆိုလျှင် ချောမောလှပကြပြီး အုပ်စုလိုက်
ပြီး တက်လာကာ ဘုရားဝေယျာဝစ္စများ ဆောင်ရွက်ကြသည်။

ဘုရားကို ရေသပ္ပာယ်ခြင်း၊ ရေချမ်းကပ်လှူခြင်း၊ ပန်းကပ်လှူ
ခြင်း၊ ဆီမီးပူဇော်ခြင်းများပြုလုပ်ကာ ပြီးလျှင် တောင်အောက်သို့
အလှူလှူပြန်ဆင်းသွားကြသည်။

တောင်ပေါ်မှ ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်ကြသော အဖွဲ့များမှာလည်း
မီးမပြတ် လက်မလည်အောင် ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးကြရသည်။

အလှူရှင်များအဖို့ မုဒိတာပွားစရာဖြစ်တော့သည်။ နယုန်လ
ပြည့်နေ့တွင် ဘုရားသုံးဆူစလုံး ထီးတင်မည်ဖြစ်သောကြောင့် ဦးမင်း
အောင်တို့အဖွဲ့မှာ တောင်အလယ်လောက်တွင် တည်ထားသော
'အကြိုတော်စေတီ' တော်သို့ ညဘက်တွင် ဆင်းအိပ်ကြရမည်ဖြစ်
သည်။

သို့ကြောင့် ညဦးပိုင်းတွင် တောင်အောက်သို့ ပြန်ဆင်းကြသည်။
သရောင်ရှိသည်ဆိုသော်လည်း သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်များရှိသောကြောင့် မီး
ဘုတ်များကိုင်ကာ ဆင်းကြရသည်။

ရှေ့မှ ဦးမင်းအောင်တို့အဖွဲ့ ဆင်းသွားကြသည်။ နောက်ဖက်

အခန်း (၄)

၁၂၈၀ ခုနှစ်၊ နယုန်လဆန်း ၁၄ ရက်နေ့ည၊ မိုးလေဝသကင်း
သောကြောင့် ရသေ့ခိုတောင်တစ်ဝိုက် လရောင် ဖုံးလွှမ်းထားသည်။

ထီးတင်ပွဲ အကြံ့နေ့ညဖြစ်သောကြောင့် တောင်အိမ်ပေါ်တွင်
ထမင်းဟင်းများ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးလျှက်ရှိရာ...တောင်အောက်မှ
တက်လာကြပြီး ထမင်းဝင်စားလိုက်၊ ပြီးလျှင် ပြန်ဆင်းသွားလိုက်
နှင့်...မီးတုတ်များ တထိန်ထိန်နှင့် ရသေ့ခို (တပသီ) တောင်တလျှောက်
မှာ ထူးထူးခြားခြား စည်ကားလျှက် ရှိနေတော့သည်။ ဝါးမီးတုတ်
များကိုင်ကာ အဖွဲ့လိုက်၊ ဘုရားကန်တော့လိုက်နှင့် မျက်နှာစိမ်း စည်
သည်များ အထူးစည်ကားသောညဖြစ်သည်။

မှ နီမောင်တို့က အေးအေးဆေးဆေးပင် ဆင်းလိုက်လာကြသည်။
လမ်းတွင် မီးတုတ်များကိုင်ကာ တက်လာကြသူများနှင့်ဆုံကြ
သည်။ အချို့ကလည်း မီးတုတ်ပင် မဆောင်ကြဘဲ အမှောင်ထဲ၌
သည်အတိုင်းပင် တက်လာကြသည်။

အချို့မိန်းကလေးများမှာ အဖွဲ့လိုက်တက်လာကြရာ သူတို့ကြည့်
ရသည်မှာ တောင်အမြင့်ကြီးကို တက်လာရသော်လည်း မောပန်းဟန်
မရှိကြပေ။ အချို့ဆိုလျှင် ချွေးမထွက်၊ ပါးမှ သနပ်ခါးပင်မကွက်
ပေ။ သီချင်းလေး တအေးအေးဖြင့် အပြုံးမပျက်တက်လာကြသည်။

နီမောင်စိတ်ထဲမှာတော့...

“အင်း...သူတို့က တောင်တက်ရတာ အလှေအကျင့်ရနေလို့
ထင်ပါရဲ့၊ သက်တောင့်သက်သာပဲ တက်လာကြတယ်”

ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

နီမောင် တစ်ယောက်တည်း အတွေးကောင်းစွာဖြင့် ဆင်းလာ
ရာ ကျောက်လုံးတော်ကြီးစေတီတော်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ အတက်
လမ်းမှ လူတစ်ယောက်တက်လာသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ရပ်စောင့်နေ
လိုက်သည်။ အနီးသို့ ရောက်သောအခါ...အမျိုးသမီးတစ်ယောက်

ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မိန်းကလေးက နီမောင်အနီးသို့ ရောက်
သောအခါ ရပ်လိုက်သည်။

ထိုအခါမှ လရောင်ဖြင့် မိန်းကလေးမှာ တစ်နေ့က ဘုရားရင်
ပြင်တော်ပေါ်၌ တွေ့လိုက်ရသော မိန်းကလေးဖြစ်မှန်း သိရတော့သည်။

“ဟင်...မင်း မပြန်ရသေးဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို မပြန်ရသေးဘူး၊ ဒီအလှူပြီးမှ ပြန်မှာ”

“အခုတစ်ယောက်တည်းတက်လာတာလား”

“ကျွန်မအစ်ကိုတစ်ယောက်ပါတယ်...သူက တောင်ပေါ်တက်
သွားနှင့်ပြီ၊ အစ်ကိုတို့ရော ညဘက်ကြီး ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

“အကြိုတော်စေတီတော်ကို မနက်အစောကြီးထပြီး ထီးတင်
မှာဆိုတော့ အဲဒီမှာ ညသွားအိပ်ကြမှာ”

“အော်...ဒါထက် အစ်ကိုက ဘယ်ရွာမှာနေတာလဲဟင်”

“ငါက ကင်ပွန်းချောင်းရွာမှာနေတယ်၊ ဒါထက် မင်းကရော
ဘယ်ရွာမှာနေတာလဲ”

“ကျွန်မက ကျိုက်ထီးရိုးတောင်ရဲ့ အရှေ့ဘက်မှာရှိတဲ့ ရွာတစ်
ရွာကပါ...မဝေးလှပါဘူး”

“မဝေးဘူးဆိုပေမယ့် တောင်သုံးတောင်လောက်ခြားတဲ့ ဒီ
 နေရာကို အရောက်လာနိုင်တဲ့ မင်းရဲ့ဖွဲ့သတ္တိကိုတော့ ချီးကျူးပါတယ်”
 မိန်းကလေးက ချစ်စဖွယ်ပြုံးနေလေသည်။

“ဒါထက် မင်းရဲ့နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲဟင်”

“ကျွန်မရဲ့နာမည်က ပန်းဝေလို့ ခေါ်တယ်၊ ကျွန်မအစ်ကိုရဲ့
 နာမည်က လွမ်းစွေတဲ့၊ ကျွန်မတို့မှာ မောင်နှမနှစ်ယောက်ပဲ ရှိကြ
 တော့တယ်”

“အော်”

“ဒါထက် အစ်ကိုနာမည်ကရော ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်”

“ငါ့နာမည်က နီမောင်ပါ”

“အစ်ကို...ကျွန်မတို့ရွာကို လိုက်လည်ပါလား”

“ခုတော့ မအားသေးပါဘူး၊ အချိန်အားလို့ အဆင်ပြေရင်
 လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်၊ ဒါထက် ငါက မင်းကို ဘယ်လိုရှာလာရမှာလဲ”

“လွယ်ပါတယ် အစ်ကိုရဲ့၊ ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော်ကြီးရဲ့
 အရှေ့ဘက်တောင်ကျောအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့ရင် ကြခတ်တောဆိုတဲ့
 ရွာကလေးတစ်ရွာ တွေ့လိမ့်မယ်၊ အဲဒီရွာကိုရောက်ရင် မောင်လွမ်းစွေ၊

ပန်းဝေ တို့ မောင်နှမ ဘယ်မှာနေသလဲလို့မေးလိုက်ရင် သူတို့က
 ကျွန်မတို့နေတဲ့နေရာကို လမ်းပြပေးကြလိမ့်မယ်၊ အဲဒီနေရာကို အစ်ကို
 ရောက်ရင် ကျွန်မတို့အမည်တွေကို အော်ခေါ်လိုက်ရင် အစ်ကိုကို
 ကျွန်မ လာတွေ့ပါ့မယ်”

နီမောင်စိတ်ထဲမှာ ဇဝေဇဝါဖြစ်သွားမိသည်။

“မင်းလိပ်စာပေးတာကလဲ တစ်မျိုးပါလား၊ အေးလေ...ဘာ
 ပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ တစ်နေ့တော့ မင်းတို့ဆီကို အလည်လာခဲ့ပါ့မယ်၊
 ကဲ...မင်းလဲ သိပ်ပြီးအချိန်လင့်နေမယ်၊ တောင်ပေါ်တက်ပေးဦးတော့၊
 ငါလဲ အဖော်တွေနဲ့ သိပ်ဝေးသွားမယ်...လိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်နော်”

မိန်းကလေးကအပြုံးဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ နီမောင်က မီး
 တုတ်ကို ကိုင်ကာ ခရီးဆက်ခဲ့ရသော်လည်း သူ့စိတ်ထဲမှာ အတွေး
 များစွာ ပါလာသည်။

ညဉ့်နက်ပိုင်းရောက်သောအခါ တိမ်ညိုတိမ်မည်းများ ကင်းသွားကာ လရောင်သည် ဝင်းပကြည်လင်စွာဖြင့် ဖြာကျနေသည်။ အကြိုတော်စေတီတော်တစ်ခုမှာ သစ်ပင်ခြုံနွယ်များ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းထားသောကြောင့် လရောင်ဖြင့် တင့်တယ်စွာရှိတော့သည်။

ဦးမင်းအောင် ခေါင်းဆောင်သော သာသနာပြုအဖွဲ့ဝင်များ၊ နီမောင်တို့တတွေမှာ စေတီတော်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ယာယီထိုးထားသော ဝါးတဲလေးတွင် အိပ်ကြရသည်။ မှက်၊ ခြင်များကင်းအောင် တဲအောက်၌ မီးဖိုထားသည်။ ညဦးပိုင်းက စကားပြောသူပြော၊ ပုတီးစိပ်သူစိပ်၊ ဘုရား၌ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်သူဝင်နှင့် ရှိကြသော်လည်း ညဉ့်နက်ပိုင်းရောက်ပြီး သန်းခေါင်ယံကျော်သွားသောအခါ အတန်ငယ်အေးလာ

သောကြောင့် အဖွဲ့သားများ တစ်ရေးတမော အိပ်ကြလေသည်။

နီမောင်တစ်ယောက်သာ မပန်းဝေမျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်ရင်း အတွေးကောင်းနေသောကြောင့် အိပ်မပျော်နိုင်အောင်ဖြစ်နေတော့သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် တောထဲမှ ကျားဟိန်းသံလိုလို၊ ကျားသစ်ဟိန်းသံလိုလို အသံတစ်သံကို မသဲမကွဲကြားလိုက်ရသဖြင့် နီမောင်အိပ်ယာမှ အသာထထိုင်လိုက်သည်။

အားလုံး အိပ်မောကျနေသောကြောင့် အကြောင်းတစ်စုံတရာ ပေါ်ပေါက်လာလျှင် အသင့်ဖြစ်နေစေရန် နီမောင် ဓားကိုကိုင်ကာ ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။

ထိုသို့ ထိုင်စောင့်နေစဉ် တောစပ်မှ မည်းမည်းသတ္တဝါတစ်ကောင် ထွက်လာသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသဖြင့် နီမောင် ရင်ထိတ်သွားသည်။ လရောင်ဖြင့် ကောင်းစွာမြင်နေရသည်မှာ...ထိုမည်းမည်းသတ္တဝါကြီးမှာ အလွန်ကြီးသော ကျားသစ်နက်ကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်နေမှန်း အံ့ဩစွာ တွေ့ရသည်။

ကျားသစ်နက်ကြီးသည် အကြိုတော်စေတီရင်ပြင်တော်ပေါ်

တရွေရွေတက်လာပြီးနောက် ဘုရားကိုပတ်ပြီး လျှောက်နေလေသည်။

၎င်းမှာ လူများအား အန္တရာယ်ပေးလိုဟန်မရှိသောကြောင့် နီမောင်ကလည်း အခြားသူများကို မနိုးတော့ဘဲ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ကျားသစ်နက်ကြီးမှာ ဘုရားကိုပတ်၍ လျှောက်နေပြီးနောက် အတန်ကြာသောအခါ နီမောင်တို့ရှိရာ တဲဘက်သို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး တောထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားတော့သည်။

သည်တော့မှ နီမောင်လည်း သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။ ထိုသို့ သက်ပြင်းချ၍ မဆုံးခင် နောက်ထပ်ထူးခြားမှုတစ်ခုက ပေါ်လာပြန်သည်။ ထိုကား အခြားမဟုတ်ပေ။

စောစောက ကျားသစ်နက်ကြီး ဝင်သွားရာ တောစပ်ဘက်မှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ တက်လာသည်။

နီမောင်တို့ရှိနေရာ တဲနှင့် အတန်ငယ်လှမ်းသဖြင့် မည်သူမည်ဝါမှန်း ကွဲကွဲပြားပြား မမြင်နိုင်သော်လည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်မှန်းတော့ သိရသည်။ မိန်းကလေးသည် ဘုရားပေါ်ရောက်သော

အခါ အသင့်ယူဆောင်လာသောပန်းများကို ဘုရားကိုကပ်လှူကာ ကန်တော့သည်။ ထိုသို့ပြုလုပ်ပြီးနောက်တွင် တောထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားလေတော့သည်။

နီမောင်သည် အံ့ဩစရာကောင်းသောမြင်ကွင်းကို ကြည့်ရင်း မိမိမျက်စိကိုပင် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော်...ထိုအကြောင်းကို မည်သူ့ကိုမှ မပြောရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

အခန်း (၅)

၁၂၈၀ ခုနှစ်၊ နယုန်လပြည့်နေ့၊ နံနက်ပိုင်းတွင် အကြိုတော်
စေတီတော်၊ ၉ နာရီခန့်တွင် ကျောက်လုံးတော်ကြီးစေတီတော်နှင့်
ညနေပိုင်းတွင် မြိုင်ကလေးတောင်စေတီတော်တို့အား တစ်နေ့တည်း
နှင့် ထီးတော်များ အပြီးတင်နိုင်ခဲ့ပေသည်။

တစ်နေ့တစ်ရက်တည်း တောင်သုံးတောင်ကို တက်လိုက်ဆင်း
လိုက်နှင့် ထီးတော်တင်ကြသော သာသနာပြုအဖွဲ့ဝင်များ၏ ဇွဲသတ္တိ
ကလည်း ချီးကျူးစရာဖြစ်ပေတော့သည်။

သာသနာပြုလုပ်ငန်းဆိုသည်မှာ ငွေကြေးလည်း ပြည့်စုံမှုရှိမှ၊
စေတနာကလည်းရှိမှ...တို့ဖြင့် လူကလည်း လုပ်နိုင်မှ ပြည့်စုံအောင်

မြင်မှုရှိကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ...ခက်ခဲသောနေရာများတွင် သာသနာ
ပြုလုပ်ငန်းများ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ရသောအခါ ငွေနှင့် စေတနာပြည့်စုံ
ပါသော်လည်း လူက မတတ်နိုင်သဖြင့် အလှူဒါန မမြောက်တော့
ပေ။ ယခု ဦးမင်းအောင်တို့အဖွဲ့မှာတော့ ငွေကြေးကလည်းပြည့်စုံ၊
စေတနာသဒ္ဓါတရားကလည်း ထက်သန်၊ လူကလည်း တတ်နိုင်သဖြင့်
အရာရာပြီးမြောက်အောင်မြင်ကြသည်။

၁၂၈၀ ပြည့်နှစ်၊ နယုန်လပြည့်နေ့ ညနေ ငါးနာရီခန့်တွင်
ဘုရား (၃) ဆူစလုံး ထီးတင်ပြီးကြလေပြီ။

ဦးမင်းအောင်တို့အဖွဲ့ မြိုင်ကလေးမှ ဝက်ဝံတောင်၊ ဝက်ဝံ
တောင်မှ တပသီတောင်သို့ ဖြတ်ကူးကြသောအချိန်တွင် တောတစ်ခွင်
လုံး မှောင်မည်းတက်လာပြီး...လေပြင်းများလည်း ရုတ်တရက် တိုက်
ခတ်လာတော့သည်။ တိုက်ခတ်သောလေမှာ ပြင်းထန်လှသောကြောင့်
သစ်ပင်ကြီးငယ်အသွယ်သွယ်တို့မှာ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားလျှက်ရှိနေတော့
သည်။

မိုးသက်မုန်တိုင်းများကျလာတော့မည့် လက္ခဏာများလည်း
ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

တောတစ်တောလုံးမှာလည်း အလင်းရောင်မပျောက်သေးခင်
မှာ မှောင်အတိကျလာလေရာ ရှေ့ဆက်သွားရန်ပင် မလွယ်ကူတော့
ပေ။

ထိုအခါ...ဘုရားဒကာ ဦးမင်းအောင်က တောင်စွန်းတစ်နေရာ
တွင်ရပ်ကာ တစ်နေ့တာ ပြုပြုသမျှ ကုသိုလ်ကောင်းမှုအဖို့ ဘာဝ
အစုစုတို့ကို လေနတ်သား၊ မိုးနတ်သားတို့အား အမျှအတန်းပေးဝေ
လိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ်တို့ ပြုပြုသမျှ ကုသိုလ်ကောင်းမှုအဖို့အစုတို့အား
လေနတ်သား၊ မိုးနတ်သားနဲ့ တောစောင့်နတ်တောင်စောင့်နတ်
အပေါင်းတို့အား အမျှပေးဝေပါ၏။ အားလုံး ကြားကြားသမျှ အမျှ
အမျှ အမျှ ယူတော်မူကြပါကုန်လော...”

“သာဓု...သာဓု...သာဓု...”

ထိုသို့ အမျှအတန်းပေးဝေလိုက်သောအခါ စောစောပိုင်းက
မုန်တိုင်းကျတော့မည့်လက္ခဏာများ၊ လေပြင်းများ၊ မိုးသားမိုးရိပ်များ။
ချက်ချင်းကင်းစင်သွားကာ အခြေအနေသည် သာသာယာယာဖြစ်လာ
တော့သည်။

လေတိုက်နှုန်းလည်း လျော့ကျသွားသည်။ တဖွဲဖွဲ ရွာသွန်းဟန်
သော မိုးလည်းတိတ်သွားတော့သည်။

ဦးမင်းအောင် အပြုအမူနှင့် ပြောင်းလဲသွားသောအခြေအနေကို
ကြည့်ကာ နီမောင်တို့တတွေမှာ အံ့သြမဆုံးတော့ပေ။

“လေနတ်သား၊ မိုးနတ်သားတွေက ကုသိုလ်အမျှလိုချင်ကြလို့
သတိပေးကြတာပါ...အခုလို အမျှဝေလိုက်တော့လဲ ပြီးသွားတာ
ပါပဲ”

ဟု ဦးမင်းအောင်က ပြောပြသည်။

နီမောင်တို့ တပသီတောင်တန်းပေါ်မှ တည်းခိုရန် အဆောင်
များသို့ ပြန်ရောက်ကြသောအခါ မှောင်စပျိုးနေပြီ။

အဖွဲ့သားများ ကျောင်းဆောင်ပေါ်တွင် စားသောက်စရာများ
ထားသောက်ပြီး ပင်ပင်ပန်းပန်းနှင့် အနားယူကြရန် ပြင်နေစဉ်မှာပင်
ဘောထဲမှ ကျားဟိန်းသံလိုလို၊ ကျားသစ်ဟောက်သံလိုလို မသဲမကွဲ
ကြားကြရသေးသည်။

အဖွဲ့သားအားလုံးမှာ...ကျားသစ်ဟောက်သံကြားသဖြင့်
ကျောင်းပေါ်မှာနေရသည်ကိုပင် စိတ်မချနိုင်အောင်ဖြစ်နေကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် အဖွဲ့သားများမှာ ရေခွေးကြမ်းသောက်ရင်း ပြီးသွားသော အလှူအကြောင်းများကို ပြန်ပြောင်းပြောဆိုနေကြစဉ်...ညဉ့် (၉) နာရီခန့် ရောက်လာသောအခါ ကျောင်းလှေကားမှ တဒေါက်ဒေါက် တက်လာသောခြေသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ မကြာမီ တံခါးခေါက်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်”

“ဘယ်သူလဲဗျို့”

“အဘ...ဘုရားဖူးလာတဲ့ဧည့်သည်ပါကွယ်...တစ်ဆိတ်လောက် ခဏကလေးတံခါးဖွင့်ပေးကြပါ”

အဘိုးအိုတစ်ယောက်အသံကြားရသဖြင့် ဦးမင်းအောင်က တံခါးဖွင့်ပေးရန် အချက်ပြလိုက်သောကြောင့် နီမောင်က တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

တံခါးဖွင့်သောအခါ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လှပြီဖြစ်သော အဖိုးအိုတစ်ဦး တောင်ဆွေးတဒေါက်ဒေါက်ထောက်ကာ...ကျောင်းထဲဝင်လာသည်။ ဦးမင်းအောင်က ခေါက်ရင်းဘက်တွင် နေရာပေးလိုက်ကာ ရေခွေးကြမ်းပူပူတစ်ခွက်ပါ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

အဘိုးအိုမှာ အသက်အတော်ကြီးရင့်ပြီဖြစ်ပြီး တစ်ခေါင်းလုံးဖွေးဖွေးဖြူလျှက်ရှိသော ဆံပင်များကို ယောဂီတဘက်တစ်ထည်ဖြင့် ရုတ်ပတ်ထားသည်။

မျက်နှာပေါ်မှ အရေးအကြောင်းများက စရာ၏ အမှတ်အသားများအဖြစ် ပြသလျက်ရှိသည်။ အဘိုးအိုက တောတွေတောင်တွေဖြတ်လာခြင်းမဟုတ်သလို ဓောပန်းခြင်းအလျဉ်းမရှိဘဲ ရေခွေးကြမ်းကို အေးအေးဆေးဆေးသောက်နေသည်။

၎င်းဝတ်ထားသော ယောဂီဝတ်စုံမှာလည်း ချွေးများ ရွဲရွဲနစ်နစ်အောင် စွန်းထင်းနေခြင်းမရှိပေ။ အဘိုးအို၏ကိုယ်၌ ထူးခြားမှုတစ်ခုမှာ အရွယ်နှင့်မမျှအောင် တောက်ပလျှက်ရှိသော ၎င်း၏မျက်လုံးအနံ့ပင်ဖြစ်တော့သည်။

“အဘ...ဘယ်ရွာမှာနေတာလဲ”

ဦးမင်းအောင်က မေးသည်။

“အဘက ဒီလိုပဲ နေရာအနံ့မှာလှည့်ပြီး အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေတာ

ပါ”

“အခု...ဘယ်ကလာခဲ့တာလဲဟင်”

အဘိုးအိုက သောက်လက်စရေနွေးကြမ်းခွက်ကို အောက်သို့ ချသည်။

“အခု ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော်ကြီးကို မီးပူဇော်အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပြီး မှ ဒီဘက်ကူးလာတာပါ”

“ဗျာ...ကျိုက်ထီးရိုးတောင်က ဒီဘက်လာခဲ့တာဟုတ်လား အဘ၊ အဘ ဒီကိုဘာနဲ့လာတာလဲဟင်”

ဦးမင်းအောင်က အံ့သြစွာ မေးလိုက်သည်။

“ဒီလိုပဲ ဆင်းလိုက်တက်လိုက်နဲ့ တဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာ တာပါပဲ၊ သွားနေလာနေကြတော့လဲ မဝေးလှတော့ပါဘူး”

နီမောင်တို့တတွေက အဘိုးအိုကို တအံ့တဩဝိုင်းကြည့်ကြ သည်။ တပသီတောင်နှင့် ကျိုက်ထီးရိုးတောင်မှာ လှမ်းမြင်နေရသည် ဆိုသော်လည်း မနီးလှပေ။ ယောက်ျားခြေဖြင့် သွက်သွက်သွားပါက တစ်နေ့ ခရီးမျှသွားကြရသည်။ ဒါတောင်မှ လမ်းကျွမ်းကျင်သူတို့ အတက်အဆင်းကြမ်းသော ဖြတ်လမ်းခရီးမှ သွားပါမှ ရောက်နိုင်ပေ သည်။ သာမန်လမ်းရိုးအတိုင်းသွားလျှင်တော့ တစ်ရက်နှစ်ရက်အထိ ကြာတတ်သည်။

ယခု...သည်မျှ အသက်အရွယ်ကြီးလှပြီဖြစ်သော အဘိုးအို တစ်ယောက်က နှစ်နာရီသုံးနာရီအတွင်း ကျိုက်ထီးရိုးတောင်မှ တပသီ တောင်သို့ ရောက်လာသည်ဆိုခြင်းမှာ ယုံနိုင်ဖွယ်ရာ မရှိလှပေ။

“အဘက ဟိုကဘယ်အချိန်ထွက်လာတာလဲဟင်”

“ဒီည လပြည့်နေ့ည မဟုတ်လား၊ ညဦးပိုင်းမီးပူဇော်ပြီးမှ ဆံတော်ရှင်က ဆင်းလာခဲ့တာပါ၊ ဒီတပသီတောင်ဆိုတာ မကြာခဏ ရောက်ဖူးပြီး အမြဲသွားလာနေကြနေရာဆိုတော့လဲ ဝေးတယ်လို့ မဆို သာတော့ပါဘူး”

“အရင်က မကြာခဏရောက်ဖူးတယ် ဟုတ်လား အဘ”

“ဟုတ်တယ်...အရသ်က အဘနဲ့ တရားကျင့်ဖော်ကျင့်ဘက် ဖြစ်ကြတဲ့ ရသေ့ကြီး ဖဿာဥ၊ ရှင်အဂ္ဂသမာဓိတို့ရှိတုန်းကတော့ သူတို့ဆီ မကြာခဏဆိုသလို ရောက်ပါတယ်၊ အခု သူတို့မရှိကြ တော့မှ မရောက်ဖြစ်တော့တာပါ...အခုတောင် ငါ့မြေးတို့နဲ့တွေ့ပြီး ပြောချင်တာလေးတွေရှိလို့ ဆင်းလာခဲ့တာပါ”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါ အဘ”

တပသီတောင်ပေါ်တွင် ရသေ့ကြီး ဖဿာဥ တရားအားထုတ် သွားခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့ပေပြီ။

ရသေ့ကြီး ပျံလွန်တော်မူသည်မှာပင် မနည်းတော့ပေ။ အဘိုးအိုက အကျီအိတ်အတွင်းမှ ကွမ်းယာသဏ္ဍာန်တူသော အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ထုပ်ယူပြီး ပါးစပ်တွင်းထည့်ကာ တဖြည်းဖြည်းဝါးနေတော့သည်။

ခဏကြာသောအခါ သင်းပျံသောရနံ့တစ်မျိုးထွက်လာသည်။ အခန်းတွင်းရှိ လူအားလုံး ထိုရနံ့ကို ရကြလေသည်။

“အဘ ကွမ်းယာက တယ်မွေးပါလား၊ သူ့ရနံ့က ကွမ်းနံ့နဲ့ မတူဘူး”

“ဒါ ကွမ်းရွက်မဟုတ်ဘူး၊ ဂမုန်းနက်ရွက်ကို ကွမ်းယာလို ဝါးနေတာပါ”

“ဗျာ...ဂမုန်းနက်ဟုတ်လား အဘ၊ ဂမုန်းနက်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ကြားဖူးတာကတော့ သိဒ္ဓိဝင်တယ်လို့ သိရတယ်”

“အဘကတော့ ဒါတော့ မသိပါဘူးကွယ်...ဒီလိုပဲသွားရင်း လာရင်းနဲ့ တွေ့တာနဲ့ ခံတွင်းချဉ်ပြေဝါးတာပါ”

အားလုံးစိတ်ထဲမှာတော့...အဘိုးအိုကဲ့သို့ သွားရင်းလာရင်း အမှတ်မထင် တွေ့သည်ဆိုသော ဂမုန်းနက်ကိုပင် ဝါးချင်နေကြသည်။

အဘိုးအိုက စကားဆက်သည်။

“ဒီတောင်တန်းတွေပေါ်မှာ ရသေ့ကြီး ဖဿာဥတို့ ရှင်အင်္ဂုဿမာဓိတို့ မရှိကြတော့ နောက်ပိုင်းမှာ ငါ့မြေးတို့တတွေလာပြီး ဘုရားဘည်၊ ကျောင်းဆောက် သာသနာပြုလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ကြတာ အတော်နဲ့ ကောင်းတယ်...လောကုတ္တရာအကျိုးကို ဖယ်ထားလိုက်ဦးလောက်မှာကိုပဲ မြင်အပ်၊ မမြင်အပ် ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် အလွန်အကျွံကျေးဇူးရကြတယ်”

“ဘယ်လိုရတာလဲ အဘ”

“မြင်အပ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက်ဆိုတာက ဒီတောင်ပေါ်မှာ ဘုရား၊ ကျောင်း၊ ရေကန်တွေဖြစ်တော့ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်သူတွေ၊ တရားအားထုတ်ချင်သူတွေအတွက် ကောင်းသလို ဒီကောင်းမှုကုသိုလ်တွေကို အမျှအတန်းပေးဝေတဲ့အခါမှာလဲ မမြင်အပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကျွတ်လွတ်သွားကြတာတွေအများကြီးရှိတယ်...”

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မြင်အပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ရှိရင်...မမြင်အပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက မရေနိုင်အောင် ရှိနေကြတယ်၊ ကိုယ်ပြုတဲ့ ဘုသိုလ်ကောင်းမှုကို အမျှအတန်းဝေလို့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတွေ ကျွတ်လွတ်သွားရင် ကိုယ့်အတွက် သိပ်ပြီး အကျိုးကျေးဇူးကြီးတယ်”

“မမြင်အပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုတာ ဘယ်လိုအမျိုးအစားတွေလဲ အဘ”

“အများကြီးပေါ့ကွယ်...ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကယ် ဆိုတဲ့ ဘုံတွေက ပရလောကသားတွေဟာ သာမန်လောကသားတွေ မမြင်အပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေပေါ့...သူတို့ကို မမြင်ရပေမယ့် ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင် ကိုယ့်အနားမှာ အများကြီးရှိကြတယ်”

“သူတို့ကို ဘာကြောင့်မမြင်ရတာလဲ အဘ”

“မမြင်အပ်လို့ မမြင်ရတာပေါ့ကွယ်...သူတို့ရဲ့ ဘဝပေးကုသိုလ်ကံအရ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်တွေက ဆိုးပြီး ကြောက်စရာကောင်းလေတော့ သာမန်လူတွေ မမြင်အပ်ဘူးပေါ့ကွယ်”

“ကိုယ် ထင်ပြုပြီး သူ့ရဲ့တစ္ဆေခြောက်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ အဘ...ရှင်းပြပါဦး”

“သူ့ရဲ့တစ္ဆေ အခြောက်ခံရတယ်ဆိုတာ ပရလောကသားတွေက သူတို့မလုပ်နိုင်တာတွေ၊ လုပ်ပေးစေချင်တာတွေရှိရင် လူ့အနားကို လာကြတယ်...ဒါမှမဟုတ် ကုသိုလ်အမျှ လိုချင်ရင်လဲ အဲဒီလိုပဲ အနားရောက်လာတတ်ကြတယ်...

အဲဒီအခါ...လူက သူတို့ကို မြင်လိုက်တဲ့အခါ လန်ပြီး သူ့ရဲ့ တစ္ဆေလာခြောက်လှန်ကြတယ်လို့ ယူဆကြတယ်၊ တကယ်တော့... ပရလောကသားတွေရဲ့ဘဝဟာ အားတိုးစရာမရှိတဲ့ တကယ့်ကို သနားစရာကောင်းတဲ့ဘဝတွေပါကွယ်”

အားလုံးသက်ပြင်းချလိုက်ကြသည်။

“အ၊ကုသိုလ်ဆိုတာ လုပ်တဲ့အခါမှာ မသိသာလိုက်ပေမယ့် ခံရတဲ့အခါမှာ တော်တော်ကြာတယ်၊ လူ့ဘဝမှာ စက္ကန့်ပိုင်းလောက် ကြာတဲ့ ပြစ်မှုတစ်ခုကို ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ အသူရကယ် ဆိုတဲ့ ဘုံတွေကနေ ပေးဆပ်ရတဲ့အခါ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာအောင်ခံပြီး ပြန်ဆပ်ရတယ်...အကုသိုလ်မူဆိုတာ သတိနဲ့ ဆင်ခြင်ပြီး မပြုမိအောင် ရှောင်နိုင်လေနောက် တစ်ဘဝအတွက် ကောင်းလေပဲ”

“ကျွန်တော်တို့တော့ အဘပြောတဲ့ စကားတွေကြားရပြီး ကြောက်လိုက်တာ ကျောထဲကို စိမ့်လာတာပဲ... နောက်ဆိုရင် အကုသိုလ် နည်းနိုင်သမျှနည်းအောင် ဆင်ခြင်ပြီးနေပါတော့မယ်”

ဟု အားလုံးက ကတိပေးကြလေသည်။

“ငါ့မြေးကို အဘပြောချင်တာက သာသနာပြုလုပ်ငန်းတွေကို

ကြီးစားပြီးဆက်လုပ်ပါ။ တစ်နေ့ကျရင် ဒီအကျိုးတွေကို မင်း ခံစားရမှာပါ”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဆက်လုပ်မှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်းတွေကို ကျားသစ်နက်ကြီးတစ်ကောင် ရောက်ရောက်လာပြီး နှောင့်ယှက်သလို ဖြစ်နေတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး...ကျားသစ်နက်လာတာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ လက္ခဏာပဲ...မင်းတို့တတွေကို အန္တရာယ်မပေးဘူးမဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်တို့ကိုတော့ ဘာမှအနှောင့်အယှက်အန္တရာယ်မပေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဟိုတလောကတော့ ရွာသားတစ်ယောက်ကို ကိုက်သတ်သွားခဲ့တယ် အဘ”

“ဒါက သူ့အကုသိုလ်ကြောင့် သူခံရတာပါ။ ကျားသစ်နက်ဆိုတာ အင်မတန်ထူးခြားတဲ့ သတ္တဝါထဲမှာပါတယ်”

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ အဘ”

“ငါ့မြေးတို့သိချင်ရင် အဘ ပြောပြလိုက်မယ် နားထောင်ကြ”

ဟု ဆိုကာ မှတ်သားဖွယ်ရာ ကောင်းလှသော သစ်နက်ရေမှတ်တမ်းအချို့ကို ပြောပြလေသည်။

(အဇိနဓမ္မ-သစ်နက်ရေ)

အဇိနဓမ္မ ဟု ခေါ်သော ခွာနှင့်တကွသော သားကောင်အရေသည်လည်း ရသေ့ရဟန်း စသော သူတော်ကောင်းတို့ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတစ်ပါးပင်ဖြစ်၏။ ဤအဇိနဓမ္မ ဟူသော ပါဠိကို ရှေးဆရာတော်များက သစ်နက်ရေဟူ၍ တညီတညွတ်ထဲ ပြန်ဆိုကြသည်။

ဤသို့ပြန်ဆိုသည့်အတွက် တစ်ကောင်လုံး အသွေးအရောင်မည်းနက်သောသစ်ကို ‘သစ်နက်’ ဟု ခေါ်ကြောင်း အများပင်မှတ်ယူထားကြသည်။

မာဂဓအော်ဓာန်ကျမ်း၌ ကျားသစ်ဟောဂါထာကို ‘သဒ္ဓါလောဒီပနီရိတော’ ဟူ၍ နှစ်မျိုးပြဆိုထားသည်။

အမရကောသအော်ဓာန်၌မူ အဇိနသဒ္ဓါ သားရေဟောအဖြစ်ဖြင့် ဓမ္မနှင့် ပရိယာယ်တူလာသည်။

အဋ္ဌသာလီနီ အစရှိသော အဋ္ဌကထာတို့၌ ‘ပုန်းညက်ပန်း’ အခင်း၊ အဆင်းအရောင်နှင့်တူသော ခွာနှင့်တကွသော သစ်နက်ရေ ဟု မြန်မာပြန်ဆိုကြသည်။

ဤစကားရပ်၌ သခုရ်ခွာနှင့်တကွသောဟု ဆိုထားသဖြင့် သားကောင်၏ သားရေဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

ပုန်းညက်ပန်းအခင်းနှင့်တူသည်ဟုပြဆိုရာ၌ အရောင်အားဖြင့် ပုန်းညက်ပန်းအခင်း၏ အသွေးအရောင်တူခြင်းကို ပြဆိုသလော သို့ မဟုတ် နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်းတူသည်ဟု ပြဆိုသလော တွေးတောရန် ရှိ၏။

ပုန်းညက်ပန်းသည် အခြားပန်းများထက် ထူးကဲ၌ နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်းမရှိကြောင်းကို အများသိပြီးဖြစ်သောကြောင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့ပုံချင်း တူသည်ကို ပြဆိုလိုခြင်းဥပမာမဟုတ်။ အသွေးအရောင်ချင်းတူသည် ကိုသာပြဆိုသော ဥပမာကလည်း သစ်နက်မဟုတ်ကြောင်း သိသာ၏။

မုံရွေးဇေတဝန်ဆရာထော်ဘုရားကမူ...

ပုန်းညက်ပန်းအခင်းနှင့်တူသည်ဟူသောစကားမှာ သစ်နက် ရေ၏ အသွေးအရောင်ကို ပြဆိုသောစကားမဟုတ်။ ယခုကာလ အများ သိနေကြသော သစ်ပြောက်ရေကိုလည်း ရသေ့ရဟန်းများ သုံးအပ် သည်ဟုပြလိုသောကြောင့် သစ်ပြောက်ကို ခိုင်းနှိုင်းဖော်ပြသော ဥပမာ ဖြစ်သည်ဟု” ပြဆိုတော်မူ၏။

အဇိနဟူသော ပါဠိကို ရှေးဆရာဆရာကြီးများက ‘သစ်နက်’ ဟု မြန်မာပြန်ဆိုခဲ့သောကြောင့် မည်းနက်သော အသွေးအရောင်ရှိ

သည့် သစ်တစ်မျိုးရှိသေးသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

မဂဓအတိတ်ဇာန်မှာ အသွေးအရောင်မခွဲပြတ် သစ်သတ္တဝါဟူသမျှ ကို ဒီပီဟူ၍လည်းကောင်း၊ သဒ္ဒါလဟူ၍လည်းကောင်း ခေါ်၏။

အဇိနမှ ဓမ္မနှင့် ပရိယာယ်တူ၏။

အရေဟောပါဠိဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ‘အဇိနမှိအညတေဒီပီ’ ဟု ဇနကဇာတကသုဝဏ္ဏ သာမဇာတကတို့၌ ဟောတော်မူ၏။

ဗုဒ္ဓဝင်ပါဠိတော်၌လည်း ရှင်သုမေဓသည် ဒီပက်ရာဘုရား ရှေ့မှောက် ကျောက်စစ်တံတားခင်းထားကြည်ဖြူလှူဒါန်းအခါ၌ ဆံပင် ကို ဖြည့်ပြီးလျှင် လျှော်တေသင်္ကန်းနှင့် သားရေကို ရွံ့ဗွက်ပေါ်၌ ဖြန့်ခင်းကြောင်း ဟောတော်မူ၏။

ဤပါဠိတော်၌လာသော ဓမ္မက (သားရေ) ဟူသည် ဝိသကြို နတ်သား ဖန်ဆင်းသော အဇိနဓမ္မပင်ဖြစ်သည်။

ဘုရားအလောင်း သိဒ္ဓိတ္ထမင်းသား ဖွားမြင်သောအခါ သုဒ္ဓါဝါ သဘုံသား ရဟန္တာဗြဟ္မာကြီးများလက်မှ စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီး လေးပါးတို့က လောက၌ မင်္ဂလာရှိသည်ဟု သမုတ်အပ်သည့်အတွေး

ကောင်းလှစွာသော ထိုသားကောင်၏အရေ (သစ်နက်ရေ) ဖြင့် ခံယူကြောင်း ဗုဒ္ဓဝင်နိဒါန်း၌ ပြဆိုထားလေသည်။

အရှင်မဟာသီလဝံသက ဆုတောင်းခမ်းပျို့၌...

“ပွင့်ကြီးစေးမြတ်၊ ပုန်းညက်သဖွယ်၊ ပန်းပြောက်ချယ်သို့ သပ္ပယ်လှစွာ၊ ခြေသည်းမြှာတိ၊ အရာမပျက်၊ သစ်နက်အရေ၊ ဆောင်စနေကို၊ ပြေပြေပြစ်ပြစ်၊ ခေါက်စနစ်လျက်၊ တဘက်ကယ်တင်၊ ထားပြီးကျင်မှ” ဟု သစ်နက်ရေကို တိုက်ရိုက်စပ်ဆိုတော်မူခဲ့သည်။

မာန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးကလည်း မဃဒေဝလင်္ကာပဉ္စမပိုင်းတောထွက်ခဏ်းဒုတိယပိုဒ်၌...

“တောချောင်ခိုအောင်း၊ သားငှက်ပေါင်းကို၊ ချောင်း၍အစာ၊ ခုပ်သောခါလျှင်၊ လင်္ကာကျမှ၊ စကားကြစရိုး၊ အမျိုးလေ့ကျက်၊ မြဲမပျက်သည့်၊ သစ်နက်ကျင့်နေ၊ ဥပဒေကို၊ သက်သေပြုရှောင်၊ အကြောင်းတမျှ၊ နိမိတ်ယှဉ်၍၊ အစဉ်မပြတ်၊ စွဲမှတ်နှလုံး၊ ကျင့်သုံးဖြစ်စေ၊ နည်းယူထွေဖြင့်၊ သေသေချာချာ၊ ခွာနှင့်တကွ၊ လှပချောပြေ၊ ထိုသားရေကို၊ အခြေမပျက်၊ ပန်းထက်၌၊ ဆောင်လျက်မမှား၊ တရားမပယ်၊ မြဲဆောက်တည်လျက်”

ဟူ၍ စပ်ဆိုတော်မူသည်။

“သစ်နက်ဆိုတာ ထူးခြားတဲ့သတ္တဝါ၊ အလွန်ရှားပါးတဲ့ သတ္တဝါမျိုးဖြစ်တယ်၊ သစ်နက်ရေဆိုတာ ထူးထူးမြတ်မြတ် မင်္ဂလာ ပြုတဲ့အချိန်တွေမှာ သုံးလေ့ရှိကြတယ်၊ နောက် တရားအားထုတ်တဲ့ ရသေ့ရဟန်းတွေလည်း အမြဲဆောင်လေ့ရှိကြတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အာ”

“နောက် သစ်နက်ဆိုတာ တစ်သက်မှာ တစ်ကြိမ်ပဲ မေတုန်မှု ပြုပြီး တစ်ကြိမ်ပဲ သားပေါက်လေ့ရှိတယ်၊ ကိလေသာပိုင်းဖြတ်တဲ့ နေရာမှာလည်း စံနမူနာထားလောက်စရာပဲပေါ့၊ ဒါကြောင့် တရားအားထုတ်ကြတဲ့သူတွေက သစ်နက်ရေကို ဆောင်ကြတာဖြစ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နောက်...သစ်နက်ဆိုတာ သစ္စာကြီးတဲ့သတ္တဝါမျိုးဖြစ်တယ်၊ အစာကို ခုပ်ဖမ်းတဲ့အခါ လက်ယာဘက်ကျတဲ့အစာကိုပဲ စားတယ်၊ လက်ဝဲဘက်ကိုကျရင် ဘယ်လောက်ဆာနေနေ အဲဒီအစာကို မစားဘူး၊ အဲဒီလိုဘဲ...ရသေ့ရဟန်းတို့လဲ လက်ဝဲနှင့်တူသည့် မတရားသဖြင့် ရသောပစ္စည်းကိုသာ သုံးဆောင်မည်ဟု အဓိဋ္ဌာန်သောအားဖြင့် သစ်

နက်ရေကို ဆောင်တော်မူကြောင်း ကျမ်းဂန်များမှာ ဖော်ပြထားတယ် ကွယ်...

လူ့လောကမှာလည်း ကျားသစ်နက်ကို သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ကို ကျင့်သုံးပြီး ကောင်းသောအပြုအမူများ၊ ကောင်းသောစီးပွားရှာခြင်းများ၊ ကောင်းသောဆက်ဆံရေးများကို လူတိုင်းကွင့်သုံးနိုင်မယ်ဆိုရင် မင်္ဂလာ တရားနဲ့ ပြည့်စုံလာမှာပေါ့ကွယ်"

အဘိုးအိုက ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြပြီး ရှေ့မှာချထားသော ရေနေ့ကြမ်းပန်းကန်ကို ကောက်ယူကာ မော့သောက်လိုက်သည်။ ဦးမင်းအောင်တို့တတွေမှာလည်း ညဉ့်နက်လာပြီဖြစ်သော်လည်း အိပ်ချင်စိတ်များ ပြေပျောက်ကာ အဘိုးအို ပြောသော စကားများကို စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိသည်။

နယုန်လပြည့်နေ့ည လရောင်သည် တိမ်တိုက်များကြားမှ ရသေ့ခိုတောင်မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ဖြာဆင်းကျလာသည်။ တောင်၏ အရှေ့ဘက်ကုန်းပေါ်ရှိ အဘယသုခစေတီတော်ဆီမှ ဆည်းလည်းသံကလေးများ ပျံလွင့်လျက်ရှိသည်။

ထီးတင်ပွဲပြီးသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် တောင်ပေါ်တွင် အခြား

သည့်သည်များမရှိကြတော့ဘဲ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်သူအချို့နှင့် အထမ်းသမား၊ အလုပ်သမားများသာ ကျန်တော့သည်။ အချို့ကလည်း အဘယသုခစေတီတော်အား မီးပူဇော်ခြင်း၊ ဘုရားရှိခိုးခြင်းများ ပြုလုပ်နေကြသည်။ ထိုအခိုက်...အလုပ်သမားတစ်ယောက် ကျောင်းပေါ်ပြေးတက်လာသည်။

"ဆရာကြီး...ဆရာကြီး...တောင်အောက်ဖက်မှာ မီးရောင်တွေ အများကြီးတွေနေရတယ်...လာကြည့်ပါဦး"

ထိုသို့လာပြောသဖြင့် ဦးမင်းအောင်နှင့်အဖွဲ့သားများ ကျောင်းအောက်သို့ ဆင်းလာကြသည်။

အဘိုးအိုက နောက်မှဆင်းလိုက်လာရင်း...

"သိုက်ပြောင်းတာနဲ့တူပါတယ်ကွယ်" ဟု လှမ်းပြောသည်။

တောင်စောင်းသို့ရောက်သောအခါ တပသီတောင်နှင့် ဝက်ဝံတောင်ကြားလွင်ပြင်တွင် မီးတုတ်များထွန်း၍ လှည်းများစီတန်းလျှက်များနေသည်ကို အံ့သြစွာတွေ့မြင်ရသည်။

"ဒီတောင်ကြောတွေမှာ ဘယ်ကလှည်းတွေရောက်လာပြီး ဘယ်လိုများသွားနေကြပါလိမ့်"

ဟု ဦးမင်းအောင်က ရေရွတ်နေသည်။

အတန်ကြာသည်အထိ တောင်ကျောတလျှောက် တရွေ့ရွေ့ သွားနေသော လှည်းတန်းကြီးမှာ ဝက်ဝံတောင်ခြေရောက်သောအခါ သစ်ပင်များကွယ်ကာ ပျောက်သွားလေတော့သည်။ ထိုနေရာရောက် သောအခါ...ထွန်းထားသောမီးတုတ်များလည်း အားလုံးငြိမ်းသွား တော့သည်။

ထိုအခါမှ ဦးမင်းအောင်တို့အဖွဲ့လည်း တစ်ယောက်တစ်မျိုး ထင်ကြေးပေးပြောဆိုကြလျက် ကျောင်းပေါ်ပြန်တက်ခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းပေါ်ရောက်သောအခါ အဘိုးအိုအား မတွေ့ရတော့ပေ။

အခန်း (၆)

နီမောင် အိပ်ပျော်နေရာမှ မိမိအမည်ကို ခေါ်လိုက်သံဟု ထင်ရ သောကြောင့် အိပ်နေရာက လန့်နိုးသွားသည်။

နိုးလာသည်နှင့် ဇဝေဇဝါဖြင့် နားစောင့်ကြည့်လိုက်တော့လည်း ခတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။

သို့သော်...နီမောင်စိတ်ထဲမှာတော့ မိမိအား တစ်စုံတစ်ယောက် က လာခေါ်၍ နိုးသွားသည်ဟု ထင်နေသည်။ ဆက်အိပ်ရန် ကြိုးစား သော်လည်း အိပ်မပျော်တော့သဖြင့် နေရာမှ ထလိုက်သည်။

ကျောင်းပေါ်တွင် မောမောပန်းပန်းနှင့် အိပ်ပျော်နေကြသူများ မှာ 'ဟောက်' သံများပင် ပေါ်ထွက်နေ၏။

နီမောင် ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့
လရောင်က ထိန်ထိန်သာနေသည်။

သူ ကျောင်းအောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

အဘယသုခစေတီဝော်ဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ရင်ပြင်
တော်ပေါ်မှာ ဘုရားဝတ်ပြုနေသူအချို့ကို တွေ့ရသဖြင့် ထိုဘက်သို့
လျှောက်လာခဲ့သည်။

ရင်ပြင်တော်ပေါ်၌ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နှင့် မိန်းကလေး
တစ်ယောက် ဘုရားဝတ်ပြုနေကြသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြည့်စဉ်က မည်သူမည်ဝါမှန်း မသိရသော်
လည်း ရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ ရောက်သွားသောအခါမှ ၎င်းတို့နှစ်ဦးမှာ
မပန်းဝေနှင့် ယောက်ျားကလေးတစ်ဦးတို့ ဖြစ်နေသည်ကို သိရှိ
တွေ့ရသည်။

နီမောင် အနီးသို့ရောက်သွားသောအခါ ၎င်းတို့နှစ်ဦးက ဘုရား
ကို ကန်တော့လိုက်ကြပြီး နေရာမှထလာကြသည်။

မပန်းဝေက သူ့ကိုမြင်သောအခါ ပြုံး၍နှုတ်ဆက်လေသည်။

“အစ်ကို...ဘုရားလာရှိခိုးတာလား”

“အင်း...ဘုရားလည်းရှိခိုးရင်း ဒီဘက်မှာ လူရိပ်တွေ့လို့
ထွက်လာတာ၊ ဘယ်သူတွေလဲမှတ်တယ်...မင်းတို့ဖြစ်နေတာကိုး၊
မပြန်ကြသေးဘူးလား”

“အခုပြန်ကြတော့မှာ...လူရှင်းတုန်း ဘုရားလာကန်တော့တာ၊
ဒါက ကျွန်မအစ်ကို မောင်လွမ်းရွှေလေ”

“အစ်ကို...ဒါက ကိုနီမောင်”

မောင်လွမ်းရွှေက မမြင်ဘူးသေးသော်လည်း နီမောင်ကို ရင်းရင်း
နှိုးနှိုး ပြုံး၍နှုတ်ဆက်သည်။

“ကဲ...ညီမလေး...နင် နောက်ကလိုက်ခဲ့၊ ငါက ဟိုကောင်
ကို ရှာရဦးမယ်၊ ဒီကောင် ဘယ်ရောက်နေသလဲမသိဘူး၊ ငါ ဝက်ဝံ
တောင်လမ်းခွဲက စောင့်နေမယ်၊ နင် လိုက်ခဲ့တော့”

ဟု ဆိုကာ နီမောင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး သွက်လက်စွာပင် တောင်
အောက်သို့ ဆင်းသွားလေတော့သည်။

“အစ်ကို...ကျွန်မတို့ရွာကို လာခဲ့မှာလား”

မပန်းဝေက မေးသည်။

“ငါ အလုပ်အားတာနဲ့ ရောက်အောင်လာခဲ့ပါ့မယ်၊ မင်းပြော

ဘုံအတိုင်း ကြခတ်တောရွာရောက်ရင် မေးလို့ရတယ်မဟုတ်လား”

“ရပါတယ် အစ်ကိုရဲ့...အစ်ကိုလာမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ မျှော်နေမှာနော်”

နီမောင်က ပြုံး၍...

“ငါ ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ့မယ်ကွာ...ဒါထက် မင်းတို့လာတာ အဖော်တွေပါသေးလား”

“ဟင့်အင်း...မပါပါဘူး”

“ဒါထက် စောစောက မင်းအစ်ကို ဘယ်သူ့သွားရှာတာလဲ”

နီမောင်က ရုတ်တရက်မေးလိုက်သဖြင့် မပန်းဝေ အဖြေရခက်သွားသည်။

“ဟို...ဟို...ဒါက ဒီလာရင်း ရွာကလူတစ်ယောက်နဲ့တွေ့ပြီး ပြန်ရင် အတူတူပြန်မယ်လို့ ချိန်းထားလို့ပါ...ကျွန်မ သွားတော့မယ် အစ်ကို၊ အစ်ကို ဆက်ဆက်လာခဲ့နော်”

နီမောင် ခေါင်းညိတ်ဖြုလိုက်သောအခါ မပန်းဝေသည် သွက်လက်စွာပင် တောင်အောက်သို့ဆင်းသွားလေတော့သည်။

နီမောင်မှာ မပန်းဝေထွက်သွားရာသို့ကြည့်ရင်း...

“အတွေးရခက်တဲ့မိန်းကလေးပဲ” ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

“ဘာ...မင်းက အဲဒီမိန်းကလေး ချိန်းသွားတဲ့အတိုင်း အဲဒီ
ရွာကို လိုက်သွားမလို့...ဟုတ်လား နီမောင်”

မဲအောင်က အလန်တကြားမေးသည်။

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ ငါ မပန်းဝေတို့ရွာကို သွားလည်မလို့၊
အဲဒါ...မင်းအဖော်လိုက်ခဲ့ကွာ”

“မင်း ရူးနေသလား၊ ကိုယ်နဲ့လဲ ရင်းရင်းနှီးနှီး သိကြတာ
မဟုတ်ဘဲ တောင်ပေါ်မှာ ခဏလေးတွေ့တာကို အဟုတ်ကြီးထင်ပြီး
လိုက်သွားရင် မင်း သေနေလိမ့်မယ် နီမောင်”

“မသေပါဘူးကွာ...ငါ့ကို သေသေချာချာလာဖို့ ဖိတ်သွား
တာကွ၊ ငါကလဲ လာခဲ့ပါ့မယ်လို့ ကတိပေးလိုက်တယ်”

“မင်းက လူတစ်ဖက်သားကို သိပ်ယုံကြည်လွယ်တာပဲ၊ မင်း
ပြောပုံအရဆိုရင် အဲဒီမိန်းကလေးက လူအစစ် ဟုတ်ချင်မှတောင်
ဟုတ်မှာ...ဥစ္စာစောင့်တွေ သိုက်စောင့်တွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ၊ နောက်
ပြီး ကျားသစ်နက်ကြီးနဲ့လဲ ဆက်စပ်မှုရှိနေပုံရတယ်ကွ”

“မဟုတ်နိုင်ပါဘူးကွာ...တိုက်ဆိုင်မှုရှိနေတာဖြစ်မှာပါ၊ ငါ
တော့ သွားမှာပဲ...မင်းကြောက်လို့ မလိုက်ချင်လဲနေခဲ့ကွာ”

မဲအောင်က ဆေးပတ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာရင်း စဉ်းစားနေသည်။
နီမောင်နဲ့သူနဲ့က ငယ်စဉ်ကတည်းက သွားအတူ လာအတူ
ဆိုတော့လည်း ညီအစ်ကိုအရင်းပမာ ခင်မင်ကြသည်။

တစ်ယောက်အကြောင်းရှိလျှင် တစ်ယောက်က အသက်စွန့်
အကူအညီပေးရမှာ ဝန်မလေးကြပေ။

တောထဲတောင်ထဲမှာပင် အခက်အခဲများကို အတူတကွ လက်
တွဲကျော်လွှားခဲ့ကြပြီးမှ ယခုအခါ နေခဲ့ရမည်ဆိုတော့လည်း မဲအောင်...
နီမောင်ကို စိတ်မချပြန်တော့။

“သွားရင်လဲသွားကွာ...ဖြစ်တော့လဲ အတူတူပေါ့၊ ဒါပေမယ့်
အိမ်ကလူကြီးတွေကိုတော့ ကျွန်တို့ထီးရိုးတောင်ပေါ်ကို အထမ်းလိုက်

သွားမယ်လို့ ပြောထားမှဖြစ်မယ်၊ မဟုတ်ရင် စိတ်မချလို့ လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အေးပါ”

“ဘယ်တော့သွားကြမလဲ”

“မနက်စောစော ထသွားကြမယ်”

ဤသို့ တိုင်ပင်ပြီး နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် ကျိုက်ထီးရိုးတောင်ပေါ်တွင် အထမ်းလိုက်သွားမည်ဟု လူကြီးတွေကို ပြော၍ နှစ်ယောက်သား ရွာမှထွက်ကြသည်။

တစ်ယောက်ဓားတစ်လက်၊ ခြင်းတစ်လုံး ယူဆောင်လာကြသည်။ ပြီးနောက် ကျိုက်ထီးရိုးတောင်ပေါ်သို့ တက်ကြသည်။

ထိုအချိန်က... ကျိုက်ထီးရိုးဆံတော်ရှင်ရှိရာသို့ ခြေလျင်တက်နိုင်သော လမ်း (၅) သွယ်ရှိပေသည်။

ပထမလမ်းကြောင်းမှာ စစ်တောင်းမြို့မှတက်သောလမ်းဖြစ်သည်။ ၎င်းစစ်တောင်းလမ်းသည် ဘုရားတက်သောလမ်းများ၌ ရှေး

အကျဆုံး လမ်းဟောင်းတစ်လမ်းဖြစ်သည်။

ထိုလမ်းသည် ကျွဲခေါင်းကျေးရွာမှတစ်ဆင့် ကျိုက်ထီးရိုးတောင်

ပေါ်သို့ တက်ရသဖြင့် ‘ကျွဲခေါင်းလမ်း’ ဟူ၍လည်း ခေါ်သည်။ တောင်ခြေသို့ မြေပြန့်ခရီး (၁၈) မိုင်ခန့်သွားရပြီး တောင်တက်ခရီး (၆) မိုင်ခန့်ရှိသည်။

တောင်တက်လမ်းမှာ ကြမ်းတမ်းမက်စောက်လှသည်။ ၎င်းလမ်းမှာ ကျီးကန်းပါးစပ်ဖက်မှနေ၍ စေတီတော်ရှိရာသို့ ရောက်သော လမ်းဖြစ်သည်။

ဒုတိယလမ်းကြောင်းမှာ ရွှေကျင်နယ်စပ်ဘက်မှလာသော မြောက်ဖက်လမ်းကြောင်းဖြစ်သည်။ ရဲသောင်ရွာကိုဖြတ်၍ ကျောက်ထပ်ကြီး၊ ဖားဘုရား၊ ငါးဘုရားမှတစ်ဆင့် မုဆိုးတောင်ကြားလမ်းအတိုင်း ရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ ရောက်နိုင်သောလမ်းဖြစ်သည်။

တတိယလမ်းမှာ ငှက်ပျောတောကျေးရွာမှတက်သော အရှေ့ဘက်လမ်းကြောင်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုလမ်းကြောင်းမှာ ရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ တိုက်ရိုက်မရောက်ပေ။ ဖိုးပြန်တောင်ထိပ်ရှိ ကျိုက်ထီးရိုးရင်ပြင်တက်လမ်းသို့သာ ရောက်နိုင်ပေသည်။

စတုတ္ထလမ်းကြောင်းမှာ ပီတီကျေးရွာဘက်မှ တက်သော အရှေ့မြောက်လမ်းကြောင်းဖြစ်သည်။

ထိုလမ်းကြောင်းမှာလည်း ရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ တိုက်ရိုက် မရောက်ဘဲ ငါးမိုင်စခန်းမှတစ်ဆင့်သာ ရင်ပြင်တော်သို့သွားကြရသည်။

ပဉ္စမလမ်းမှာ ကင်ပွန်းစခန်းမှတက်သောလမ်းဖြစ်သည်။ အဆင် အပြေဆုံးနှင့် အလွယ်ကူဆုံးလမ်းကြောင်းဖြစ်သောကြောင့် ဘုရားဖူး များ ၎င်းလမ်းမှပင် အတက်များကြသည်။

နီမောင်နှင့် မဲအောင်တို့လည်း ၎င်းလမ်းမှပင် တောင်ပေါ်တက် ခဲ့ကြသည်။

အခြားလမ်းများမှာ လူသွားလူလာနည်းသောကြောင့် လမ်း ကြမ်းခြင်း၊ တောတောင်ထူထပ်ခြင်း၊ သားရဲတိရစ္ဆာန်ပေါများခြင်းတို့ ကြောင့် အများသွားလာနေသော ကင်ပွန်းစခန်းလမ်းဘက်မှပင် တက် ကြသည်။ ကံကောင်းချင်တော့...တောင်ပေါ်တက်ခါနီးတွင် ဘုရားဖူး ဧည့်သည်တစ်ဖွဲ့နှင့် တွေ့သဖြင့် တစ်ယောက်ကို ခြင်းတစ်လုံးစာ သယ်တင်ပေးရာ တစ်ဆယ်စီရကြသည်။

ထိုအခါက အထမ်းသမားတစ်ယောက်လျှင် လေးကျပ်၊ ငါး ကျပ်သာ အများဆုံးရသဖြင့် တစ်ဆယ်ဆိုသောငွေမှာ အခြားအထမ်း သမားမရှိသောကြောင့် အများဆုံးရသောငွေကြေးဖြစ်သည်။

ကင်ပွန်းစခန်းမှတက်လျှင် လှည်းစခန်း၊ ရေမြောင်ကလေး၊ နန်းပင်စခန်းတို့ကို ကျော်ပြီး မရမ်းတောင်ခြေစခန်းသို့ ရောက်ပါ သည်။

ထိုမှတစ်ဆင့်တက်လျှင် ဧင်ပြွန်းပင်စခန်း၊ ထိုစခန်းတွင် ခေတ္တ နားပြီး ခရီးဆက်သောအခါ ရွှေရင်ဆို့၊ ထောက်ရှာပင်စခန်း၊ ရေတံခွန် မြောင်၊ မျှော်တော်တောင်ဘုရားတို့ကို ကျော်သောအခါ ဝေဠုဝန်တောင် စခန်းသို့ ရောက်သည်။

ဝေဠုဝန်တောင်စခန်းကုန်မှ ရေမြောင်ကြီးစခန်းသို့ ရောက်သည်။ ရေမြောင်ကြီးပြီးလျှင် ပန်းမကောင်းစခန်း၊ မဟာမြိုင်၊ ကွမ်းသီးပင် စခန်းတို့ကိုဖြတ်ကာ ဘိုးပြန်တောင်သို့ ရောက်ကြသည်။ ဘိုးပြန်တောင် ပြီးလျှင် ဘန်ဘွေးပင်စခန်း၊ စိုင်တမော့၊ ကျောက်ဖျာစခန်း၊ ရွှေနန်း ဘျင်ရုပ်ထု၊ ကျောက်သမ္ဗန် စသည်တို့ကို လွန်သောအခါ ဆံတော် ရှင်စေတီတော်ရှိရာ ကျိုက်ထီးရိုးတောင်ပေါ်သို့ ရောက်လေတော့သည်။

နီမောင်တို့နှစ်ယောက်သည် ဧည့်သည်များကို ရင်ပြင်တော်ပေါ် ပို့ကပ်ပေးပြီးမှ အရှေ့ဘက်တောင်ကျောမှ အောက်ဖက်သို့ ဆင်းခဲ့ကြ သည်။ တောင်၏သဘောအတိုင်း အတက်ခရီး ကြန့်ကြာသလောက်

အဆင်းခရီး မြန်လှသည်ဖြစ်ရာ တစ်နာရီကျော်ကျော်မျှ ဆင်းလိုက်သောအခါ တောင်ခြေသို့ ရောက်တော့သည်။

ကြံ့ခတ်တောရွာမှာ တောင်ခြေနှင့် မဝေးလှပေ။ တဲငယ်များ စုဝေး၍ နေထိုင်သောရွာငယ်တစ်ရွာဖြစ်ပြီး နေထိုင်ကြသူအများစုမှာ ကရင်လူမျိုးများဖြစ်ကြသည်။ တဲအိမ်များမှာလည်း တစ်အိမ်နှင့် တစ်အိမ် ဝေးလှသည်။

ခြံဝန်းများထဲတွင် ခူးရင်းပင်၊ ဒညင်းပင်၊ မရမ်းပင်များ၊ တောင်တန်းပင်များ စိုက်ပျိုးထားကာ ကိုယ့်ခြံဝန်းထဲ၌ အေးဆေးစွာ နေထိုင်ကြသည်။

နီမောင်တို့နှစ်ယောက်သည် ခြံတဲခါးဖွင့်ထားသော တဲတစ်လုံး အတွင်းသို့ ဝင်သွားကြသောအခါ ထင်းများပိုင်းဖြတ်နေသော အဘိုးအိုတစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။

- “ဘယ်ကလာကြတာလဲကွယ်”
- “ကျွန်တော်တို့ ကင်ပွန်းချောင်းရွာကပါ အဘ”
- “အော်...ဆဲတော်ရှင်တော်ရဲ့ အနောက်ဖက်ရွာကပဲ...ဒီကို ဘာကိစ္စနဲ့ လာကြတာလဲကွယ်”

“အဘ...ဒီရာမှာ မောင်လွမ်းစွနဲ့ မပန်းဝေတို့ မောင်နှမကို များ သိသလားလို့”

“အေး...သိပါတယ်”

နီမောင် အားတက်သွားသည်။

နောက်နားတွင်ရပ်နေသော မဲအောင်မျက်နှာကိုလည်း ‘ဘယ်နှယ်လဲ’ ဟူသောအကြည့်ဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“သူတို့ ဒီရွာမှာနေကြသလား အဘ”

“အရင်ကနေတယ်...အခု မနေကြတော့ဘူး”

“ဟင်...ဘယ်ပြောင်းသွားကြပြီလဲ အဘ”

“ဘဝတစ်ပါးပြောင်းသွားကြတာ အတော်ကြာပြီကွယ်”

“ဗျာ...ဘဝတစ်ပါးပြောင်းသွားတယ်ဆိုတော့ သေသွားကြပြီလို့ ပြောတာလား အဘ”

“အေး...ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘဝတစ်ပါးပြောင်းသွားပြီဆိုတာ သေသွားပြီလို့ ပြောတာပဲပေါ့”

နီမောင် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားသည်။ မဲအောင်ကတော့ နီမောင်ကို သနားသွားသောမျက်နှာဖြင့် ကြည့်ရင်း...

“ကဲ...ပြန်ကြစို့ကွာ” ဟု တိုးတိုးဆိုလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး...ဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီ ထင်တယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ အဘိုးအိုက ဧဝေဝေါဖြင့်...

“ဘယ်လိုလွဲတာလဲကွယ့်...သေတာနဲ့ ဘဝတစ်ပါးပြောင်း တယ်ဆိုတာ မတူဘူးဆိုတာကို ပြောတာလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“မ...မဟုတ်ပါဘူး၊ သေတာနဲ့ ဘဝတစ်ပါးပြောင်းတာ တူ ပါတယ်၊ မတူဘူးပြောတာက တလောကပဲ ကျွန်တော် သူတို့မောင်နှမ နှစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ရသေးတယ်”

“မင်းစကားကလဲ ရှုပ်လိုက်တာ၊ သူတို့နဲ့ ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့ တာလဲ”

“ရသေ့ခိုတောင်ပေါ်မှာ ထီးတင်ပွဲတုန်းက တွေ့ခဲ့တာ”

“နာမည်တူလို့များလား”

နီမောင်က မောင်လွမ်းစေနှင့် မပန်းစေတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်များကို ပြောပြလိုက်သည်။

“အင်း...မင်းပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် နဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်တွေ ဟုတ်ပါတယ်...ဒါပေမယ့် သူတို့က သေသွား ကြတာ ကြာခဲ့ပြီ...သေတာမှ ကျောက်နဂါးသိုက် ချောက်ထဲကိုကျပြီး သေသွားကြတာ၊ ရွာကလူတွေကတော့ သူတို့မောင်နှမကို ကျောက် နဂါးသိုက်ထဲကို ရောက်သွားပြီလို့ ထင်နေကြတာ... သူတို့အကြောင်း ကပြောရင် စိတ်မကောင်းစရာပါကွယ်၊ ကဲ... မင်းတို့အိမ်ထဲဝင်ထိုင် ကြအုံး”

အဘိုးအိုက နီမောင်တို့ကို တဲအောက်ရှိ ကွတ်ပျစ်ပေါ် ခေါ် သွားပြီးနောက် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းခါးခါးဖြင့် ဧည့်ခံသည်။

ထို့နောက်...

မပန်းစေနှင့် မောင်လွမ်းစေတို့၏ စိတ်မကောင်းစရာအကြောင်း များကို ပြောပြလေသည်။

ယခင်က ကြခတ်တောရွာမှာ ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်ကာ အလွန် စည်ကားခဲ့လေသည်။

မင်းမျိုးမင်းနွယ်အချို့ လျှို့ဝှက်စွာ လာရောက်နေထိုင်ရင်းမှ တစ်စတစ်စ ရွာကြီးတစ်ရွာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုရွာတွင် မပန်းဝေ၏ မိဘများက ရွာအကြီးအကဲများဖြစ်ကာ ရွာသူရွာသားများက ချစ်ခင်လေးစားကြသည်။

မြို့စားကြီးတစ်ဦး၏ အနွယ်တော်များဖြစ်ကာ ထိုရွာ၌ လျှို့ဝှက် စွာ လာရောက်နေထိုင်စဉ် ၎င်းတို့နှင့်အတူ နန်းစဉ်ရတနာများ ရှိသည် ဟုလည်း သတင်းကထွက်နေသည်။

မောင်လွမ်းစွေနှင့် မပန်းဝေတို့ မောင်နှမ အရွယ်ရောက်လာ

သောအခါတွင် မြို့စားကြီး၏ သစ္စာဖောက်တပည့်အချို့က သောင်း ကျွန်သူများအား သတင်းပေးလက်ထောက်ချကာ မပန်းဝေ၏မိဘများ ထံသို့ ရောက်လာကာ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကြသည်။

ထိုအခါ...မပန်းဝေတို့ မိဘများက ၎င်းတို့မောင်နှမနှစ်ဦးအား ၎င်းတို့ပိုင်ဆိုင်သော ရတနာပစ္စည်းများနှင့်အတူ လွတ်အောင် ရှောင် ပြေးစေရာ မောင်နှမနှစ်ယောက် ကျောက်နဂါးသိုက်ချောက်ကမ်းပါး ဘက် ထွက်ပြေးကြသည်။

ထိုအချိန်က မောင်လွမ်းစွေက ၁၉ နှစ်၊ မပန်းဝေက ၁၆ နှစ် သာ ရှိသေးသည်။ လူဆိုးများကလည်း မပန်းဝေ၏မိဘများကိုသတ် ပြီး ရတနာများ သယ်သွားသော မောင်နှမနှစ်ယောက်နောက်သို့ လိုက် ကြလေသည်။

နောက်မှ လူဆိုးများလိုက်လာရာ ရှေ့၌လည်း ကျောက်နဂါး ချောက်ကြီးခံနေရာ ပြေးလမ်းမရှိသော မောင်နှမနှစ်ယောက် ပစ္စည်း များနှင့်အတူ ချောက်ထဲသို့ ခုန်ချသွားလေတော့သည်။ ဤသို့ဖြင့် သနားစရာကောင်းသော မောင်နှမနှစ်ယောက်၏ဘဝလည်း နိဂုံးချုပ် သွားလေတော့သည်။

“သူတို့မောင်နှမ သေသွားပြီးတဲ့နောက် အားလုံး သိုက်ထဲ ရောက်သွားပြီလို့ ထင်ကြတယ်...ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့ မရှိတော့တဲ့နောက်မှာ သူတို့မိသားစုတွေကို ဒုက္ခပေးတဲ့လူတွေမှန် သမျှ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အသေဆုံးနဲ့ သေကြရတယ်။ ကျန် တဲ့လူအချို့တောင် ဒီနယ်တွေမှာ မနေဝံ့ကြတော့ဘဲ တခြားနယ်တွေ ပြောင်းပြေးကြတယ်”

အဘိုးအိုက မပန်းဝေတို့၏ သနားစရာကောင်းသောအကြောင်း ကို အတိုးချုံးပြောပြသည်။

နီမောင်နှင့် မဲအောင်တို့လည်း မပန်းဝေတို့၏ သနားစရာကောင်း သော အဖြစ်အပျက်များကို နားထောင်ပြီး စိတ်မကောင်းကြပေ။

“ကျွန်တော်တော့ အဘပြောလိုသာ ယုံရတယ်။ သူတို့သေသွား တယ်ဆိုတာကို သိပ်မယုံချင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော် သူတို့နဲ့ သေသေချာချာကို တွေ့ခဲ့ရတာ”

“နီမောင်ကလဲကွာ...သိုက်စောင့်တွေဆိုတာ တန်ခိုးရှိတော့ ဖန်ဆင်းချင်တိုင်း ဖန်ဆင်းလို့ရတာပဲ။ သူတို့က လူယောင်ဆောင်ပြီး ဘုရားလာဖူးကြတုန်း မင်းနဲ့တွေ့တာဖြစ်မှာပေါ့...မဖြစ်နိုင်တာတွေ သိပ်တွေ့မနေပါနဲ့ကွာ...တို့ ရွာကိုပြန်ကြရအောင်”

မဲအောင်က သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို ဖျောင်းဖျံပြောဆိုသည်။ သို့ သော် နီမောင်က မလျော့ပေ။

“ငါ မပြန်ချင်သေးဘူးကွာ...သူ ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ကျောက် နဂါးသိုက်ချောက်ကမ်းပါးဘက် သွားကြည့်ချင်သေးတယ်”

“မင်းကလဲကွာ...မဖြစ်နိုင်တာတွေ တွေးမနေပါနဲ့၊ စိတ်လျှော့ လိုက်ပါတော့”

“မင်း နေချင် ဒီမှာနေခဲ့၊ ငါတော့ ရောက်အောင်သွားကြည့် လိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို နီမောင်က နေရာမှထသည်။ ထိုအခါ မဲအောင်ကပါ နေရာမှ လိုက်ထသည်။

“မင်း တစ်ယောက်ထဲသွားမှာ စိတ်မချပါဘူး၊ ငါလဲ လိုက် ခဲ့မှာပေါ့၊ မင်း တော်တော်ခက်တဲ့ကောင်ပဲကွာ”

နှစ်ယောက်သား ကျောက်နဂါးသိုက်ချောက်ကမ်းပါးသို့ သွား ရာလမ်းကိုမေးပြီး အဘိုးအိုကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ရွာမှထွက်သည်နှင့် ကျောက်တုံးကျောက်တောင်များ၊ သစ်တောများ ကို အတန်ကြာအောင် ဖြတ်လာကြပြီးမှ ကျောက်နဂါးသိုက်ဟု ထင်ရ သောနေရာသို့ ရောက်လာကြသည်။

ထိုနေရာကို ကျောက်နဂါးသိုက်နေရာဟု အဘယ်ကြောင့် ထင်ရသလဲဆိုမူ ရှေ့တွင် နက်ရှိုင်းသောချောက်ကမ်းပါးကြီးတစ်ခု ဆီးတားနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“က...မင်းပြောတဲ့နေရာလဲ ရောက်ပြီ၊ ရှေ့ဆက်သွားလို့လဲ မရတော့ဘူး၊ ပြန်ကြပါစို့ကွာ”

“နေပါဦး...သူပြောတဲ့အတိုင်း ငါအော်ခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

ထိုသို့ဆိုကာ နီမောင် ချောက်ကမ်းပါးအစပ်သို့သွားကာ

“မပန်းဝေ...မပန်းဝေရေ...”

ဟူ၍ အသံကုန်အော်ခေါ်လိုက်သည်။

သူ့အော်သံများက ကျောက်တောင်နံရံများကို ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်ကာ နေရာအနှံ့ဆီမှ ‘မပန်းဝေရေ...မပန်းဝေ’ ဟူသော ခေါ်သံများ ပေါ်ထွက်လာလေတော့သည်။

“မပန်းဝေရေ...မပန်းဝေ...ငါ မင်းဆီကို လာခဲ့ပြီဟေ့...”

မင်း ဘယ်မှာလဲ”

အသံများက ပဲ့တင်ထပ်နေဆဲ...

ထိုအချိန်တွင်

သူတို့နောက်မှ ‘ဝေါင်း’ ကနဲ အော်သံနှင့်အတူ အလွန်ကြီးမားသော ကျားသစ်နက်ကြီးတစ်ကောင် ရောက်လာလေတော့သည်။

ကျားသစ်နက်ကြီးကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသောအခါ နှစ်ယောက်သား လန့်ဖျတ်သွားလေတော့သည်။

ယခုမှ နောက်ပြန်ဆုတ်၍ကလည်းမဖြစ်။

ရှေ့တိုးပြန်ရင်လည်း ချောက်ကမ်းပါး။

ကျားသစ်နက်ကြီးက နီရဲသောပါးစပ်ကြီးကို ဖြူ၍ မာန်ဖီကာ သူတို့ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့တိုးလာလေတော့သည်။

ထိုအခိုက်...တောနက်အတွင်းမှ ‘ရွှီ’ ဟူသော စူးရှသောအသံတစ်သံ ပေါ်လာသည်။ ထိုအသံကြားသောအခါ ကျားသစ်နက်ကြီးက ခေါင်းထောင်၍ နားစွင့်နေသည်။

“ရွှီ...”

နောက်တစ်ကြိမ်ပေါ်လာသောအခါ နီမောင်တို့ကို ရန်မူရန် အနားတိုးလာနေသော ကျားသစ်နက်ကြီးမှာ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ကာ တောထဲဝင်သွားလေတော့သည်။

ထိုအခါမှ နှစ်ယောက်သား သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

“တော်ပါသေးရဲ့ကွာ... နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်သွားလို့သာ မဟုတ်ရင် ချောက်ထဲခန့်ချရုံပဲရှိတော့တယ်... ဘယ်နှယ်လဲ နီမောင်”

“ဘာလဲကွ”

“မင်း မပန်းဝေဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ဒီကျားသစ်နက်ကြီးကို ပြောတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ... ကြံကြံဖန်ဖန်”

“မသိဘူးလေကွာ... မင်းက မပန်းဝေလို့ အော်ခေါ်လိုက်တော့ ကျားသစ်နက်ကြီး ထွက်လာတာတွေ့တာပဲ”

“ဒါက တိုက်ဆိုင်လို့ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ကဲ... စိတ်လျော့လိုက်ပါတော့ကွာ... ရှေ့လဲဆက်သွားလို့ မရတော့ဘူး... ပြန်ကြရအောင် နီမောင်”

နီမောင် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်တော့လည်း တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်ခြင်းမှလွဲ၍ အခြား ဘာမှထူးခြားမှုမတွေ့ရပေ။ သို့ကြောင့်... စိတ်လျော့လိုက်ကာ နောက်ကြောင်းကို ပြန်လှည့်လိုက်စဉ်... တောစပ် မှ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်ကို အံ့သြစွာ မြင်လိုက် ရသည်။

“ဟင်... မပန်းဝေ”

မပန်းဝေက နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးရင်း...

“အစ်ကို... မပန်းဝေတို့ဆီ တကယ်လာလည်တယ်နော်၊ ဝမ်း သာလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်”

ဟုဆိုကာ အနားသို့ လျှောက်လာသည်။

မဲအောင်ခမျာလည်း မပန်းဝေကို မြင်လိုက်ရသောအခါ အံ့သြ လွန်းသဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်နေတော့သည်။

“အစ်ကို မပန်းဝေတို့ဆီကို အလယ်သက်သက်ပဲလား”

“ဟုတ်တယ်... ဒါထက် မပန်းဝေတို့ ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“နောက်တော့ သိရမှာပေါ့ အစ်ကို... အစ်ကို လိုက်ခဲ့မယ် မဟုတ်လား”

“အင်း... လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဒါဖြင့် သွားကြရအောင်”

ထိုသို့ဆိုကာ မပန်းဝေက ရှေ့မှ ဦးဆောင်ခေါ်သွားရာနောက် သို့ နီမောင်တို့နှစ်ယောက်လည်း ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် လိုက်ခဲ့ကြရ တော့သည်။

တောလမ်းများအတိုင်းသွားကာ တစ်နေရာရောက်သောအခါ ရှေ့တွင် ကျောက်နံရံကြီးတစ်ခု ကားဆီးနေသောကြောင့် ရှေ့ဆက် သွား၍မရတော့ပေ။

ထိုအခါ မပန်းဝေက ကျောက်နံရံကြီးနံဘေးသို့ လျှောက်သွား ပြီး သစ်ခြံတစ်ခုကို ဖယ်လိုက်သောအခါ အောက်ဖက်သို့ ဆင်းသော လှေကားသဏ္ဍာန်ကျောက်တုံးများကို တွေ့ရသည်။

ထိုနေရာမှ အောက်ဖက်သို့ ဆင်းသောအခါ အထူးသတိထား ပြီး ဆင်းကြရသည်။ တစ်ဖက်တွင် ကျောက်နံရံကြီးရှိပြီး အခြားတစ် ဖက်တွင် နက်ရှိုင်းလှသော ချောက်ကမ်းပါးကြီးရှိသည်။

အကယ်၍ ခြေချော်လက်ချော် အောက်ပြုတ်ကျသွားပါက အသက်ရှင်နိုင်စရာလမ်းမရှိပေ။

လူတစ်ကိုယ်စာသွားသာရုံလမ်းတလေးမှ အတန်ကြာအောင် အောက်သို့ဆင်းကြသောအခါ ကျောက်နံရံကြီးမှ အပြင်ဘက်သို့ ထိုး ထွက်နေသော ကျောက်ဖျာကြီးတစ်ချပ်ဆီသို့ ရောက်တော့သည်။

ထိုကျောက်ဖျာကြီးပေါ်တက်ပြီးနောက် အတွင်းဘက်သို့ ဝင် ကြသောအခါ ဝူပေါက်ဝတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

ဝူဝူမှာ အပြင်မှကြည့်စဉ်က လူတစ်ကိုယ်စာဝင်သာရုံရှိသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း အတွင်းပိုင်း၌ အတော်ကျယ်ဝန်းပေသည်။ ကျောက် သားနံရံ၊ ကျောက်သားအခင်းများမှာ ချောမွေ့ပြောင်လက်နေပြီး အတွင်း ပိုင်း၌ ကျောက်စားပွဲ၊ ကျောက်ကုလားထိုင်၊ ကျောက်ကုတင်ပုံသဏ္ဍာန် များရှိသည်။ အိမ်တစ်အိမ် ဧည့်ခန်းနှင့်ပင်တူတော့သည်။

အခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ မပန်းဝေက နီမောင်တို့အား အသံမထွက်စေရန် အချက်ပြပြီး အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။

ထိုအခန်းထဲရှိ ကျောက်ကလပ်တစ်ခုပေါ်ဝယ် အတိုးအိုတစ်ဦး ငြိမ်သက်စွာ တရားထိုင်နေသည်။

မပန်းဝေက မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်လိုက်သောအခါ အတိုးအို က...

ဧည့်သည်တွေပါလာသလား သမီး

ဟုတ်ပါတယ် အဘ၊ ရဟေ့ခိုတောင်ပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ သမီး ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေပါ

အတိုးအိုက အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက်သွားပြီး...

**အင်း...ဒုက္ခပေးမယ့်သူတွေတော့ မပါပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်

အဲဒီနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကြောင့်တော့ စိတ်ညစ်စရာလေးတွေ ကြုံရလိမ့်မယ်...

ဒါတွေကလဲ လောကဓံတရားတွေပဲလေ...ကိုယ့်ဆီရောက်လာ အန္တရာယ်ကင်းအောင် စောင့်ရှောက်ပေးပြီး ဧည့်ဝတ်ကျေအောင် ပြုစုလိုက်ပါကွယ်"

"ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ အဘ"

မပန်းဝေမျက်နှာလေးမှာ ဝင်းပကြည်လင်သွားလေသည်။

ထို့နောက် နီမောင်တို့နှစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ အပြင်သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့လေသည်။

ညဘက်ရောက်သောအခါ မောင်လွမ်းရွှေ အပြင်မှပြန်ရောက်လာသဖြင့် မပန်းဝေက ဝူအတွင်းရှိ ကျောက်စားပွဲပေါ်တွင် ညစာပြင်ဆင်ပေးသည်။ ထမင်း၊ မျှစ်ချဉ်ဟင်း၊ ငါးပိထောင်း၊ ပဲပြုတ်တို့ဖြစ်သည်။ လေးယောက်သား ဝိုင်းဖွဲ့စားသောက်ကြသည်။ အခန်းထောင့်တစ်နေရာတွင် ရာဘာစေးခဲတစ်ခဲကို တုတ်ထိုး၍ မီးရှို့ထားသဖြင့် တစ်ခန်းလုံးလင်းထိန်နေတော့သည်။

"စားလို့ကောင်းရဲ့လား အစ်ကို"

"မောလို့လား မသိဘူး၊ တော်တော်ကို စားလို့ကောင်းပါတယ်"

“ထမင်းကျွေးရတာ ဟင်းမကောင်းတော့ ဧည့်သည်ကို အားနာ နေရတယ်...”

“မြန်ရာဟင်းကောင်းဆိုတာကို မေ့နေပြီထင်တယ်၊ ကျွန်တော် တို့အတွက် ဒီထမင်းဟင်းတွေဟာ နတ်သုဒ္ဓါလိုကောင်းလှပါတယ်”

ထမင်းစားပြီးသောအခါ အပြင်ဘက်မှ လေဝင်သောနေရာရှိ ကျောက်စားပွဲတွင် ထိုင်ကြသည်။ မပန်းစေစီစဉ်ပေးသော ရေနွေးကြမ်း နှင့် ပဲကြော်ကလေးများကို တကျွတ်ကျွတ်ဝါးရင်း နီမောင်တို့က ကြခတ်တော့ရွာမှ အာပြောလိုက်သောအကြောင်းများကို ပြန်ပြော လိုက်သည်။

“သူတို့တစ်တွေကတော့ မပန်းဝေတို့ မောင်နှစ်မနှစ်ယောက်ကို သေပြီလို့ ထင်ထားကြတာ...၊ ဒီဂူထဲကို ဘယ်လိုကဘယ်ပုံ ရောက်လာကြတယ်ဆိုတာလဲ တစ်ဆိတ်လောက်ပြောပြပါအုံး”

“ကျွန်တော်တို့မောင်နှစ်မနှစ်ယောက်နောက်ကို လူဆိုတွေလိုက် လာကြတော့ မထူးတော့ဘူးဆိုပြီး၊ မောင်နှမနှစ်ယောက်လက်တွဲပြီး ချောက်ထဲခုန်ချလိုက်တာ ကံကောင်းတော့ ဒီနံရံအနားမှာရှိတဲ့ ခြံတစ်ခုပေါ်မှာ လာတင်နေတာကို ဒီဂူထဲ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေတဲ့ အကိုးက တွေ့ပြီး ကယ်တင်ထားတာပါ”

မောင်လွမ်းရွှေက ပြောပြသည်။

“ဪ...စောစောက အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေတဲ့အာလာ”

“ဟုတ်ပါတယ်...အဖိုးရဲ့ကျေးဇူးတွေက ကျွန်တော်တို့မောင် နှစ်မနှစ်ယောက်အပေါ်မှာ အများကြီးရှိပါတယ်၊ မိဘတွေမရှိကြတော့ တဲ့နောက်မှာ မိဘလို စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ပါတယ်”

“အဲဒီအဖိုးကို ကျွန်တော်တွေဖူးသလိုပဲ၊ ဘယ်မှာ တွေ့ဖူးသလဲ လို့ စဉ်းစားနေတာ...”

“အဖိုးက ရသေ့ခိုတောင်ပေါ်မှာ ထီးတင်ပွဲရက်တုန်းက အဲဒီကို တစ်ခေါက်သွားသေးတယ်”

“အော်...ဟုတ်ပြီ...ဟုတ်ပြီ...ကျွန်တော့်တို့ဆီကိုလာပြီး ကျားသစ်နတ်အကြောင်းပြောပြသွားခဲ့တဲ့ အဖိုးကိုး...ကျွန်တော်မှတ်မိပြီ ...မှတ်မိပြီဗျို့...”

“အဖိုးကလဲ ဒီကိုပြန်ရောက်တော့ ကိုနီမောင်တို့အကြောင်းတွေ ကို ပြောပြပါတယ်”

“ဒါထက်...ခင်ဗျားတို့ မောင်နှမ ဒီဂူထဲမှာနေပြီး၊ ဘယ်လို နေထိုင်စားသောက်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာလဲ ပြောပြပါအုံး”

“ရောက်စကတော့ အဖိုးကပဲ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားခဲ့တာပါ။ နောက်ကြာလာတော့လဲ ကျွန်တော်တို့မှာပါလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ထုခွဲရောင်းချပြီး၊ စားသောက်ကြတာပါ... ကျွန်တော်တို့မှာပါလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေက ကျွန်တော်တို့မောင်နှမနှစ်ယောက် တစ်သက်ထိုင်စားလို့ မကုန်တော့ပါဘူး။”

“ဒါထက်... ကိုလွမ်းရွှေတို့က ဘာဖြစ်လို့ရွာကို မပြန်ကြတော့တာလဲ...”

“ကျွန်တော်တို့မောင်နှမ လူတွေနဲ့တွေ့ရမှာ၊ ဆက်ဆံရမှာကို အတော်ကြောက်သွားကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကိုမြင်ရင် ကျွန်တော်တို့မှာ ရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုမက်ပြီး အသက်ကို ရန်ရှာကြအုံးမှာ။ နောက်ပြီး ညီမလေးကလဲ အရွယ်ရောက်လာပြီဆိုတော့ ပိုပြီး စိတ်မချရတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့မောင်နှမနှစ်ယောက် အဖိုးရဲ့မေတ္တာရိပ်အောက်မှာ ခိုလှုံရင်း တစ်သက်လုံးလူတွေနဲ့မတွေ့မမြင်ရတဲ့နေရာမှာ နေသွားကြဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး အခုလိုနေခဲ့ကြတာပါ။”

“အေးဗျာ... ခင်ဗျားတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်းကြားရတာ စိတ်မကောင်းစရာကောင်းလိုက်တာဗျာ...”

နီမောင့်စကားကြောင့် မောင်လွမ်းရွှေက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမရဲ့ဘဝကို ဇာတ်မြုပ်ပြီးနေခဲ့ကြတဲ့ ကာလမှာ အပြင်ကလူနဲ့ဆက်ဆံတာဆိုလို့ အခု ကိုနီမောင်တို့နဲ့ ဆက်ဆံတာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ပါပဲ။ ကျွန်တော် ကိုနီမောင်ကို တစ်ခုတော့ တောင်းပန်ပါရစေ။”

“ပြောပါ ကိုလွမ်းရွှေ... ကျွန်တော်ပေးနိုင်တဲ့ ကတိဆိုရင် ကျွန်တော်ပေးပါ့မယ်ဗျာ။”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုနီမောင်တို့ရွာကိုပြန်ရောက်သွားတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်တို့နေတဲ့နေရာနဲ့ ကျွန်တော်တို့အကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိတစ်ခုတော့ပေးပါ ကိုနီမောင်။”

“စိတ်ချပါ ကိုလွမ်းရွှေ... ကျွန်တော် ဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မပြောပါဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်။”

“ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ။”

“ကဲ... ကိုနီမောင်တို့လည်း ပင်ပန်းလာကြတယ်။ အနားယူကြပါအုံး။” ဟုဆိုကာ ထိုညတွင် စကားပိုင်းသိမ်းကြလေသည်။

အခန်း(၇)

နောက်တစ်နေ့နံနက်ပိုင်းတွင် မောင်လွမ်းရွှေက ဝါးဘိုးဝါးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ရေပုံးနှစ်လုံးယူကာ အောက်ဘက်ရေထွက်စမ်းတစ်ခု တွင် ရေဆင်းခပ်ရန်သွားသောအခါ မဲအောင်ကပါ အဖော်လိုက်သွား သည်။

အဖိုးက နံနက်စောစောကပင် ကျိုက်ထီးရိုးတောင်ပေါ်သို့ တတ်သွားသည်။ နီမောင် အိပ်ယာမှနိုးလာသောအခါ ကျောက်ဂူ အတွင်း၌ မည်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရပေ။ ဂူတစ်ဂူလုံးတိတ်ဆိတ်နေသည်။ မလှမ်းမကမ်းရှိ မီးဖိုမှ မီးစွဲနေသော သစ်တုံးမှ “တဖျစ်ဖျစ်” မြည်သံ ကိုသာ ကြားရသည်။ နီမောင် ဂူပေါက်ဝထွက်လာတော့ အပြင်မှာ

အလင်းရောင်ကောင်းစွာရနေပြီ။ ဂူပေါက်ဝမှ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် မြူတွေဆိုင်းနေသော ကျိုက်ထီးရိုးတောင်မကြီးကို လှမ်းမြင်ရသည်။

မြူနှင်းများကင်းသောအချိန်တွင် ထိုနေရာမှကြည့်လျှင် ဆံတော် ရှင်ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော်အား အထင်းသားဖူးမျှော်နိုင်ပေသည်။ နီမောင် ဂူအတွင်း၌ တစ်ယောက်မှမရှိမှန်းသိသောအခါ ကိုယ်လက် သုတ်သင်ရှင်းလင်းရန် စမ်းချောင်းရှိရာအောက်ဖက်သို့ တစ်ယောက်ထဲ ဆင်းလာခဲ့သည်။ တောင်ပတ်လမ်းအတိုင်း အောက်ဘက်သို့ အတန် ဆင်းလိုက်သော် တောအုပ်တစ်ခုကို ဖြတ်ရသည်။ ထိုတောအုပ်အလွန် လျှိုထဲ၌ ရေထွက်စမ်းတစ်ခုရှိသည်။ နီမောင် တောအုပ်အတွင်းမှ ဖြတ်လိုက်သောအခါ မိမိနောက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်ရောက်လာသည် ထင်သောကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မည်သူ့ကိုမှ မတွေ့ပေ။

သို့ကြောင့် ရှေ့ဆက်လျှောက်လာသည်။ သူဆက်လျှောက်သည် နှင့် နောက်ဖက်မှ ခြေသံလိုလိုကြားရပြန်သည်။ သို့သော်...မည်သည့် အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာမတွေ့ရသဖြင့် ဆက်ဆင်းလာခဲ့သည်။

တောအုပ်မှထွက်ပြီး လျှိုထဲသို့ဆင်းလိုက်သောအခါ ကျောက်လုံး ကြီးနှစ်လုံးကြားမှ စိမ့်ထွက်နေသော ရေထွက်စမ်းကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုနေရာတွင် ရေအိုင်ငယ်တစ်ခုလှိုဖြစ်နေပြီး ရေများမှာ ကြည်လင်အေးမြလှသည်။ နီမောင် ရေအိုင်တွင် ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီးနောက် ဝူသို့ပြန်ရန် ထလိုက်စဉ် နောက်ဖက်မှ မမျှော်လင့်သော အန္တရာယ်တစ်ခုက ဝင်လာသည်။

ခြံတစ်ခြံနောက်ဖက်မှ “ဝေါ” ကနဲ ခေါင်းတိုးထွက်လာသော တောကောင်ကြီးတစ်ကောင်...။ ရေသောက်ဆင်းလာသော သတ္တဝါများကို ဖမ်းဆီးရန် ချောင်းမြောင်းနေသော တောကောင်ကြီးပင်ဖြစ်ပေမည်။ ယခုတော့ နီမောင်အတွက် ကံဆိုးသွားပြီ။ လျှိုအတွင်းမှလည်း ရုတ်တရက်ပြန်တတ်ရန် မလွယ်ကူ။ မိမိ၌ လက်နက်ကလည်း ဘာမှမပါပေ...။ နီမောင်ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်နေစဉ် တောကောင်ကြီးက အပေါ်မှ ခုန်ခုန်ရန် ချောင်းမြောင်းနေသည်။

ထိုအခိုက်...မမျှော်လင့်သောဖြစ်ရပ်တစ်ခုက ရုတ်တရက်ပေါ်လာသည်။ တောအတွင်းမှ “ဝေါ” ကနဲ တစ်ချက်ဟောက်သံနှင့်အတူ ကျားသစ်နတ်ကြီးတစ်ကောင် လွှားကနဲခုန်ထွက်လာသည်။ တောကောင်ကြီးမှာ ရုတ်တရက်ရောက်လာသော ကျားသစ်နတ်ကြီးအား မြင်လိုက်သောအခါ တစ်ချက်မာန်ဖီလိုက်သော် ကြောက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် နောက်သို့ဆုတ်သွားသည်။

ကျားသစ်နတ်ကြီးက တောကောင်ကြီးနှင့် စာလျှင်အလုံးအထည် ကြီးမားတုတ်ခိုင်လှသည်။

နောက်တစ်ကြိမ်... ကျားသစ်နတ်ဟောက်သံကြားရသောအခါ တောကောင်ကြီးမှာ ‘ဝေါ’ ကနဲ နောက်လှန်ထွက်သွားပြီး တောထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ ထို့နောက်...ကျားသစ်ကြီးလည်း နီမောင်ရှိရာ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး တောထဲပြန်ဝင်သွားတော့သည်။ ထိုအခါမှ နီမောင် လျှိုထဲမှ အပေါ်ပြန်တက်နိုင်ပြီး ဝူရှိရာသို့ ပြန်လာနိုင်တော့သည်။

သူ ဝူပြန်ရောက်တော့ မပန်းဝေကို တွေ့ရသည်။

“အစ်ကို...ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“လျှိုထဲခဏသွားတာ ကံကောင်းလို့ တောကောင်စာမဖြစ်တယ်”

နီမောင်က အကြောင်းစုံ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဖြစ်ရလေ အစ်ကိုရယ်...တစ်စုံတစ်ခုများဖြစ်သွားခဲ့ရင် ကျွန်မတို့ တစ်သက်လုံး စိတ်ကောင်းနိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ နောက်ကို တစ်ယောက်ထဲအပြင် မထွက်နဲ့ အစ်ကို၊ ဒီနေရာတစ်ဝိုက်က အန္တရာယ်တွေ သိပ်များတယ်”

ဟု မပန်းဝေက စိုးရိမ်စွာ စကားဆိုသည်။

“ဒါထက် စောစောက မပန်းဝေတို့ကို မမြင်ပါလား”

“ဟုတ်တယ်...အဘက တောင်ပေါ်တက်ပြီးတော့ ဘုရားဖူးတယ်၊ အစ်ကိုလွမ်းရွှေက တောင်အောက်မှာ ရေဆင်းခပ်တယ်၊ ဒီက တစ်ယောက်တောင်ပါသွားသေးတယ်၊ ကျွန်မက ဟင်းကျွေးဟင်းရုံ ထွက်ရှာနေတာပါ”

“မပန်းဝေတို့ ဘဝလေးကို မြင်ရတာ အတော်အေးချမ်းတယ်၊ စိတ်ရှုပ်စရာလဲ ဘာမှမရှိတော့ စိတ်ချမ်းသာဖို့ကောင်းတယ်”

မပန်းဝေက နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးရင်း...

“လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟများတဲ့ လူတွေကြားထဲမှာ နေရတာ ထက် ဒီလိုအေးချမ်းတိတ်ဆိတ်တဲ့ တောထဲတောင်ထဲမှာ နေရတာက ပိုပြီး စိတ်ချမ်းသာပါတယ် အစ်ကို...”

ဟု ဆိုလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“လောကမှာ လောဘမီးအပူ၊ သောကမီးအပူ၊ မောဟမီးအပူ၊ ဒေါသမီးအပူတွေဟာ တောက်လောင်လွယ်တယ်၊ ကူးစက်လွယ်တယ်၊

ဒီမီးတွေကို ကြောက်ရင် လူတွေနဲ့ကင်းကင်းနေနိုင်မှ ဖြစ်မယ်... ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ရွာကိုမပြန်တော့ဘဲ အဘိုးနဲ့ပဲ အတူနေခဲ့ကြတာပါ...

ဒီမှာတော့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ သောကတွေကင်းပြီး နေ့စဉ်နဲ့အမျှ တရားရနဲ့တွေ့ သင်းနေတာဆိုတော့ နေရတာ စိတ်ချမ်းသာပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် မပန်းဝေ...သောကရှိတဲ့လူနဲ့ပေါင်းရင် ကိုယ်ပါ သောကကူးစက်ခံရသလို လောဘဒေါသများတဲ့လူနဲ့ ပေါင်းပြန်ရင်လဲ ကိုယ့်ကိုပါ အဲဒီအငွေ့အသက်တွေ ကူးစက်တာခံရတယ်၊ ဒါကြောင့် သူတော်ကောင်းတွေဟာ လူတွေနဲ့ ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးဝေးနေကြတာပေါ့...”

လောကမှာ အေးချမ်းမှုအပေးနိုင်ဆုံးက တရားရိပ်ဖြစ်တယ်လို့ ကြားဖူးတယ်...ဒါကြောင့် မပန်းဝေတို့ ဘဝလေး အေးချမ်းနေကြတာပေါ့”

မပန်းဝေက နီမောင့်စကားကို နားထောင်ပြီး နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် အစ်ကိုလဲ ဒီမှာလာနေပါလား”

“မဖြစ်သေးပါဘူးကွယ်... ရွာမှာ မိဘတွေရှိသေးတော့ လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးရဦးမယ်၊ ဒီကိုတော့ မကြာမကြာ လာနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်”

“ဝမ်းသာပါတယ် အစ်ကို၊ ကျွန်မတို့က အစ်ကိုကို တကယ်ခင်ပါတယ်”

ထိုသို့ ပြောဆိုနေကြစဉ် မောင်လွမ်းတွေနှင့် မဲအောင်တို့ ရေပုံးများဆွဲကာ ပြန်ရောက်လာကြသည်။

ထိုနေ့က နံနက်စာထမင်းစားသောက်ပြီးသောအခါ နီမောင်နှင့် မဲအောင်တို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

မောင်လွမ်းတွေနှင့် မပန်းဝေတို့ မောင်နှမကကျောက်နံရံကြီးအစပ်ရောက်အောင် လိုက်ပို့ပေးကြသည်။

ခွဲခွာခါနီးတွင် မပန်းဝေ မျက်နှာလေးပေါ်တွင် အလွမ်းအဆွေးအရိပ်များ ယှက်သန်းနေသည်ကို စိတ်မကောင်းစွာ သတိပြုမိသည်။

သို့သော်...

“နေရစ်ခဲ့တော့ မပန်းဝေရေ...”

အခန်း (၈)

“ကဲ... သောက်ကွာ မဲအောင်၊ တောအရက်ကောင်းကောင်းလေး မင်းကြိုက်တတ်မှန်းလို့လို့ တမင်ရှာထားတာ... ကြိုက်သလောက်သာ သောက်ပေတော့

မဲအောင် အံ့သြသွားသည်။

ထွန်းအောင်သည် သူတို့ရွာက မဟုတ်ဘဲ ဆောင်တိုင်ကြီးရွာဘက်ကဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခင်မင်ကျွမ်းဝင်မှုမရှိလှပေ။
သို့သော် ရွာနီးချင်းများအနေဖြင့်တော့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်
ယောက် သိနေသည်။

ယခု...

ထွန်းအောင်၊ သာဏက္ခ၊ မုဆိုးစောထီးတို့က သူ့ကို အရေးတယူ
ခေါ်ပြီး အရက်တိုက်သောအခါ မဲအောင် အံ့ဩနေသည်။

၎င်းတို့အရက်ဝိုင်းတွင် အခြားမျက်နှာစိမ်းနှစ်ယောက်သုံးယောက်
ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

မဲအောင်က တအံ့တဩဖြင့် ကွတ်ပျစ်ပေါ်ဝင်ထိုင်သည်။

“အစ်ကိုထွန်းအောင်...ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တယ်ဆိုလို့”

“အေး...ထိုင်ကွာ မဲအောင်၊ ဒီမှာ နယ်က တို့မိတ်ဆွေတွေလဲ
ရောက်နေတာနဲ့ မိတ်ဆုံပွဲလေးပေါ့ကွာ...သောက်ကြစားကြမလို့...
အဲဒါ မင်းနဲ့လဲ မိတ်ဆက်ပေးမလို့ ခေါ်တာပါ...ကဲ...သောက်ကွာ”

ဟု ဆိုကာ ထွန်းအောင်က အရက်တစ်ခွက်ငဲ့ကာ ကမ်းပေး
သည်။ မဲအောင်ခမျာ အရက်ခွက်ကို ကယောင်ကတမ်းဖြင့် လှမ်းယူ
လိုက်ရသော်လည်း ယခုအထိ ထွန်းအောင်တို့ မိမိအား ဘာကြောင့်

ယခုလို အရေးတယူခေါ်သည်ကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတော့
သည်။ သို့သော်...

အရက်တစ်ခွက် မော့သောက်လိုက်ပြီးသောအခါ အနည်းငယ်
တော့ နေသာထိုင်သာရှိလာတော့သည်။ နောက်ထပ် တစ်ခွက်မော့
သောက်ပြီးသည်နှင့် စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်နေသော ဧဝေဧဝါစိတ်များ
တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

“ကျွန်တော်တို့က ရွာနီးချုပ်စပ် အတူတူနေကြသူတွေပဲ၊ တစ်
ယောက်အကြောင်းရှိရင် တစ်ယောက်က ကူညီပေးရမှာပေါ့၊ အစ်ကို
ထွန်းအောင်တို့ ဘာအကူအညီလိုသလဲပြောသာပြော၊ ကျွန်တော် လုပ်
နိုင်တာရှိရင် လုပ်ပေးမယ်”

ဟု အာလေးလျှာလေးအသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်ဆန္ဒတာပေါ့ကွာ...တို့တတွေက တနယ်ထဲသား
ချင်းတွေပဲ၊ တစ်ယောက်အကြောင်းရှိရင် တစ်ယောက်က အကူအညီ
ပေးရမှာပေါ့...ဒါက ငါတို့ရဲ့မိတ်ဆွေတွေပဲ...သူတို့က တောင်စွန်း
ဘက်မှာ နေကြတယ်၊ တို့လိုပဲ တောတက်၊ အမဲလိုက်တဲ့အလုပ်တွေ
လုပ်ကြတယ်”

ဟု ဆိုကာ မျက်နှာစိမ်းသုံးယောက်ကို မဲအောင်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

မဲအောင်ကလည်း တောအရက်နှစ်ခွက်သုံးခွက် ဝင်သွားပြီဖြစ်သောကြောင့် အာသွက်လျှာသွက်ဖြစ်နေတော့သည်။

“ဒီလို မဲအောင်ရ...တို့မှာ အကူအညီလိုချင်လို့ မင်းကို တကူးတကန့် ခေါ်ရတာကွ”

“ကျွန်တော် ဘာအကူအညီပေးရမလဲ ပြောသာပြော..အစ်ကိုထွန်းအောင်”

“တခြားတော့ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါ့မိတ်ဆွေတွေက ခုတလောတို့နယ်တကျောမှာ သောင်းကျန်းနေတဲ့ ကျားသစ်နက်ကြီးကို ဖမ်းချင်လို့ လာကြတာကွ”

“အဲဒါ...ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ကျားသစ်နက်ကြီးရှိတဲ့နေရာကို မင်းနဲ့ နီမောင်တို့ သိတယ်လို့ တို့ သတင်းကြားထားတယ်ကွ၊ အဲဒီ ကျားသစ်နက်ကြီးကို ဖမ်းနိုင်ရန် တခြားရတနာပစ္စည်းတွေလဲ ရဦးမှာကွ”

“ဗျာ...ကျွန်တော်တို့က အဲဒီကျားသစ်နက်ကြီးရှိတဲ့နေရာကို

သိတယ်...ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတို့ကို ဘယ်သူကပြောသလဲ”

“တို့လဲ ဒီလိုပဲ တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်ကြားရတာပေါ့ကွာ၊ မင်းနဲ့ နီမောင်တို့ အဲဒီနေရာကို ရောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ တို့ အသေအချာ သိထားပြီးပါပြီ”

မဲအောင် ခေါင်းတစ်ခုလုံး ချာချာလည်သွားတော့သည်။ ဇောဇောက သောက်ထားသောအရက်ရှိန်ကလေးပင် ပျောက်လှပျောက်ခင် ဖြစ်သွားတော့သည်။

“မဟုတ်ဘူးဗျ...ခင်ဗျားတို့ မှားနေပြီထင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ကျားသစ်နက်ရှိတဲ့နေရာကို သိလဲမသိဘူး၊ ရောက်လဲ မရောက်ခဲ့ပါဘူး...ဒါ အမှန်အတိုင်းပြောတာပါ”

ထွန်းအောင်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောနေသည်။ ထိုအခါ သာကျော်က ဝင်ပြောပြန်သည်။

“ငါပြောပြမယ် မဲအောင်၊ မင်းတို့ငါတို့တတွေဟာ တောသူတောင်သားတွေ၊ တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားရတဲ့ဘဝတွေ ဒါတွေကို မင်းလဲသိပါတယ်”

မဲအောင် ခေါင်းငုံ့ပြီး နားထောင်နေသည်။

“အခုကိစ္စက တို့တတွေ တစ်သက်လုံး စားမဝနဲ့မယ့်ကိစ္စ ဝိုလို့ မင်းကိုပြောနေရတာကွ၊ ကျားသစ်နက်ကြီးကို ဖမ်းမိရင် တို့ ကြိုက်ဈေးတောင်းသလောက်ရတယ်...ယူမယ့်သူက အဆင်သင့်ရှိ တယ်”

“ဟင်...ဟုတ်လား”

“ကျားသစ်နက်ရေဆိုတာ အလွန်တန်ဖိုးရှိတာကွ၊ နောက်ပြီး အဲဒီ ကျားသစ်နက်ကြီးကို ဖမ်းမိရင် ကျားသစ်နက်သိုက်ကိုလဲ တစ်ခါ ထဲ တွေ့မှာ”

“ကျားသစ်နက်သိုက်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်”

“ကျားသစ်နက်သိုက်ဆိုတာ ရှေးဟောင်းရတနာပစ္စည်းတွေ အများကြီးရှိတဲ့နေရာပေါ့ကွ”

မဲအောင်မျက်လုံးမှာ အရက်ရှိန်ကြောင့် ရီဝေဝေဖြစ်နေရာမှ လောဘာစောကြောင့် ချက်ချင်းအရောင်တလက်လက်တောက်ပလာ သည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာ ငွေများများရချင်နေတာကတော့ အမှန်ဖြစ်သည်။ ငွေရှိမှ သူကြိုက်နေသော ကရင်မလေးပိုးဥကို တင့်တောင်းတင့်တယ်

လက်ထပ်ယူနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ငွေတစ်လုံးတခဲထဲရဖို့ဆိုတာကလည်းမလွယ်။ ကိုထွန်းအောင် ပြောသလို ရှာဖွေရသမျှငွေက စားတဲ့အထဲ ရောက်သားတာနဲ့ တစ်ပြား တစ်ချပ်မှ ပိုလျှံသည်မရှိပေ။

သည်အတိုင်းဆိုပါက ပိုးဥနှင့် နီးရဖို့ မလွယ်ကူလှပေ။ မဲအောင် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

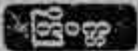
“မင်း စဉ်းစား မဲအောင်...ဒီအကြောင်းကိုသိတာမှ တို့ခြောက် ယောက်ရယ်၊ မင်းတစ်ယောက်ရယ်မှ အားလုံး ခုနှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ ကျားသစ်နက်သိုက်ရတနာတွေကိုသာရရင် တို့ခုနှစ်ယောက် တစ်သက် မပြောနဲ့၊ ဆယ်သတ်စားလို့တောင်မကုန်ဘူး”

“ခင်ဗျား တကယ်ပြောတာလားဟင်”

“တကယ်ပေါ့ကွာ...မင်းကို လိမ်ပျံ့မလား”

“ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားတို့တွေ့ချင်တဲ့ ကျားသစ်နက်ကြီးရှိတဲ့ နေရာကို ကျုပ် လိုက်ပြပေးမယ်”

“ဒီလိုမှပေါ့ကွ၊ ဒီညတော့ တို့ အောင်ပွဲအကြီးအဖြစ် အရက် တစ်ဝ သောက်ကြတာပေါ့ကွာ”

“ဟားဟားဟားဟား”

ရယ်သံများက အပြင်သို့ ပြန့်လွင့်ထွက်လာသည်။

မဲအောင် မျက်စိထဲမှာ မှောင်ထဲမှထွက်လာသော သတ္တန်သည် သာမန်သတ္တဝါတစ်ကောင်မဟုတ်ဘဲ အလွန်ကြီးသော ကျားသစ်နက်ကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်မှန်း အနီးရောက်မှ သိရလေတော့သည်။

ကျားသစ်နက်ကြီးက သူ့အား မီးဝင်းဝင်းတောက်လှမတတ် မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ခေတ္တစိုက်ကြည့်ပြီး ဝေ့ကထဲပြန်ဝင်သွားလေ၏။

“ဟူး...တော်ပါသေးရဲ့...ငါ့ကို ဘာမှလုပ်မသွားပေလို့ အတော်ကြီးတဲ့ ကျားသစ်နက်ကြီးပဲ”

မဲအောင် အတွေးမှ မဆုံးခင် တောစင်၊ နောက်ထပ် အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ထွက်လာလေသည်။

မပန်းစေဖြစ်သည်။ မပန်းစေက မဲအောင် အနီးလျှောက်လာကာ မီးဝင်းဝင်းတောက်လှမတတ် ဒေါသမျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်သည်။ ထို့နောက်တွင်...

“ရှင်ဟာ...အတော့်ကို သစ္စာမရှိတဲ့လူပဲ၊ ကျွန်မတို့ အတန် တန်မှာလိုက်ပါရက်နဲ့ ကျွန်မတို့နေတဲ့နေရာကို လူဆိုးလူယုတ်မာတွေ ကိုပြောလိုက်တယ်၊ ရှင့်ကို ကျွေးမွေးခဲ့တဲ့ ထမင်းတစ်လုပ်ရဲ့ ကျေးဇူး ကိုတောင် မထောက်တူး...သစ္စာမဲ့တဲ့သူဟာ တစ်နေ့ကျရင် အသေ ဆိုးနဲ့ သေရလိမ့်မယ်ဆိုတာကို ရှင် မြဲမြဲမှတ်ထားပါ”

ထိုသို့ဆိုကာ တောထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားလေသည်။ ထိုအခါမှ သူ အိပ်ယာမှ လန့်ပိုးလာတော့သည်။ နိုးလာလာချင်း သူ့တစ်ကိုယ် လုံး ချွေးများရွဲနှစ်နေသည်ကို သတိပြုမိလေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး လည်း ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေတော့သည်။ အိပ်ယာမှထကာ သောက် ရေအိုးစင်မှ ရေတစ်ခွက် ခပ်သောက်လိုက်မှ ရင်ထဲမှာ နည်းနည်း သက်သာသွားသည်။

ထိုညက အတွေးကောင်းနေသည်ကတစ်ကြောင်း၊ မိမိအိမ် နောက်ဖက် တောထဲမှ ခွေးများ စူးစူးဝါးဝါး ထိုးဟောင်သံကြားရ

သဖြင့် စိတ်မချတော့သဖြင့် ဆက်မအိပ်ခဲ့တော့ဘဲ ငုတ်တုတ်မိုးလင်း ရတော့သည်။ မနက်တွင် ဆောင်တိုင်ကြီးမှ ထွန်းအောင်တို့အဖွဲ့တွေနှင့် ခိုနိုးထားသောကြောင့် အိမ်မှ ထွက်ခဲ့လေသည်။ လမ်းတွင် နီမောင်နှင့် တွေ့သဖြင့်...

“ဟေ့ကောင်...မဲအောင်၊ မင်း ခုတလော ဆောင်တိုင်ကြီးက ထွန်းအောင်တို့နဲ့ တွဲနေတယ်ဆို...ကြည့်လုပ်နော်...ဒီလူတွေက ကောင်းတဲ့လူတွေမဟုတ်ဘူး...တကယ့် လူရှုပ်လူမွေတွေ၊ တော်ကြာ သူတို့အမှုထဲ ကိုယ်ပါပါနေဦးမယ်”

ဟု လမ်းသွားရင်း သတိပေးသွားသေးသည်။ မဲအောင် စိတ် ထဲမှာ ဟိုနေ့ကလို မသွက်လက်ပေ။ ခေါင်းတစ်ခုလုံး နောက်ကျပြီး လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေသည်။ မသွားဘဲ နေရမလားဟု ချီတိုချတိုဖြစ်ရ သေးသည်။ သို့သော်...ကတိပေးထားပြီးမှတော့ မသွားလို့ မဖြစ် တော့ပေ။

သို့ကြောင့် စိတ်တင်းကာ ဆောင်တိုင်ကြီးရွာသို့ ထွက်ခဲ့လေ သည်။

လွမ်းစွာနှင့် မပန်းဝေတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်က နောက်ဖက်နားတွင် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေကြသည်။

ဂူအတွင်း၌ အပ်ကျသံမျှ မကြားရအောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် လျှက်ရှိသည်။ အတန်ကြာသောအခါ...ဘုရားကို ကန်တော့ပြီး နောက်ဖက်သို့ လှည့်လာသည်။

“ငါ့မြေးတို့ကို ပြောစရာရှိလို့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါအတိုး”

“အတိုးတို့ရဲ့ ဒီနေရာလေးဟာ လူသူအရောက်အပေါက်နည်း ပြီး အင်မတန်အေးချမ်းတဲ့နေရာလေးပါပဲ...ဒါပေမယ့် မကြာခင်မှာ သစ္စာမဲ့သူတစ်ယောက်ကြောင့် ဒီနေရာကို ဝိသမာလောဘသားတွေ ရောက်လာကြတော့မယ်”

အတိုးအိုစကားကြောင့် မောင်နှမနှစ်ယောက်ရင်ထဲက အိမ်ထောင် ကန်* ဖြစ်သွားကြသည်။

“ဒီလိုပေါ့လေ...လောကဆိုတာ ကောင်းတာနဲ့ ဆိုးတာက အမြဲခွန်တွဲနေတာဆိုတော့ ကောင်းတာရှိသလို၊ ဆိုးတာတွေနဲ့လဲ ကြုံရ တတ်တာပဲ။ သတိလေးနဲ့ နေတတ်ဖို့ပဲလိုတယ်”

အခန်း (၉)

ကျောက်ဂူကြီးအတွင်းပိုင်းရှိ အတိုးအို ဘုရားဝတ်ပြုသောအခန်း ထဲ၌ ကျောက်ဆင်းတုရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူရှိသည်။ ၎င်းရုပ်ပွားတော် မှ ပုလဲတမျှ နုနယ်သော စလင်းကျောက်သားဖြင့် ထုထားသော ကြောင့် ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်ဖြင့် ထိတွေ့သောအခါ ရောင်ခြည်များ တဖျပ်ဖျပ်ထွက်နေလေသည်။

အတိုးအိုက နံ့သာဖြူအနှစ်ပိုင်းတစ်ပိုင်းကို မီးရှို့ထောင်ထား သဖြင့် ဂူအတွင်း၌ နံ့သာဖြူရနံ့သင်းသင်းလေး ပျံ့နှံ့လျှက်ရှိသည်။ အတိုးအိုက ဘုရားရှေ့၌ ငြိမ်သက်စွာ အာရုံပြုနေချိန်မှာ မောင်

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘိုး၊ ဒါထက်...ကျွန်တို့နေရာကို လမ်းပြပေးတာ တယ်သူလဲ အဘိုး”

“အဘိုးအိုက ပြုံးကာ...”

“နောက်တော့ သိရမှာပေါ့ကွယ်၊ သူ့က ကိုယ့်ကို မေတ္တာပျက်ပေမယ့် ကိုယ်က မေတ္တာမပျက်ရဘူး၊ သူ့ရဲ့မကောင်းမက သူ့ကို ပြန်ပြီး အကျိုးပေးလိမ့်မယ်”

ဟု ဆုံးမလေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ အဘိုး၊ အဘိုး ဆုံးမတာကို သမီးတို့ သားတို့ နားထောင်ပါ့မယ်”

“အေး...ဒီလိုစိတ်ထားမျိုးထားနိုင်ရင် သူတစ်ပါး အကုသိုလ်ဟာ ကိုယ့်အကုသိုလ်မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့... မြေးတို့ကို အဘိုးပြောစရာ ရှိတယ်ဆိုတာ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီရူကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လျှို့ဝှက်ချက်တွေအကြောင်းလေးတွေ ပြောပြထားချင်လို့ပါ”

ထိုစကားကြောင့် မောင်လွမ်းဝေနှင့် မပန်းဝေတို့နှစ်ယောက်မှာ လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားမှုဖြစ်ကြရသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုလျှင်...

ကျောက်နဂါးဂူအတွင်းသို့ ၎င်းတို့မောင်နှမ ဝယ်စားကတည်းက ရောက်ရှိနေထိုင်ခဲ့ကြသော်လည်း ထိုဂူ၏ လျှို့ဝှက်ချက်များအကြောင်းကို မသိခဲ့ကြပေ။

အဘိုးအိုကလည်း ပြောပြထားခြင်းမရှိခဲ့ပေ။ ယခု ထိုဂူ၏ လျှို့ဝှက်ချက်များအကြောင်းကို ပြောပြမည်ဆိုသောအခါ အံ့သြနေကြသည်။

“ဒီလိုကွယ်...ဒီကျောက်နဂါးဂူကြီးက ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ရှိခဲ့တာဆိုတော့ အတွင်းမှ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုတွေ အများကြီးရှိတယ်...ဒီဂူရဲ့ အောက်ဖက်လျှို့ဝှက်လမ်းတွေသွားရင် ကေလာသတောင်ကို ရောက်တယ်ကွယ်”

“ဟင်...ဒီမြေအောက်လမ်းကသွားရင် ကေလာသတောင်ကို ရောက်တယ် ဟုတ်လားအဘိုး”

“အေး...ဟုတ်တယ်ကွယ်...ဒါပေမယ့် လမ်းမသိရင်တော့ အတွင်းလမ်းမှာ အန္တရာယ်တွေ အများကြီးတွေ့နိုင်တယ်၊ မြေအောက်မှာ ပဒူးကျင်းတွေ၊ မြေကျင်းတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ လမ်းတစ်ချက်မှားတာနဲ့ အသက်အန္တရာယ်တွေ့နိုင်တယ်”

“သားတို့သမီးတို့က တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးတော့ လမ်းဘယ် လိုသိနိုင်မလဲ အဘိုး”

“ဒီအတွက်မပူပါနဲ့ကွယ်...ငါ့မြေးတို့ကို အဘိုးလမ်းပြပေးပါ မယ်၊ နောက်ပြီး ငါ့မြေးတို့ရဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေကိုလည်း လုံခြုံတဲ့ နေရာမှာ ရွှေ့ပြောင်းထားရမယ်...ဒီပစ္စည်းတွေကို ဘုရားတည်ဖို့ ရည်စူးထားကြတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အဘိုး၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ အဘိုးအဘွား အဖေ အမေတွေ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ ဒီရတနာပစ္စည်းတွေကို တချို့တဝက်ခွဲပြီး ဘုရားတည်ဖို့ ရည်စူးထားပါတယ်”

“သာဓုကွယ် သာဓု...သာဓု...သွားလေသူများ အတွက် ကောင်းသောကျေးဇူးပြုခြင်းဖြစ်ပါတယ်...ကိုင်း...လာကြ၊ လာကြ၊ ငါ့မြေးတို့ကို အဘိုးဂုဏ်က လမ်းတွေလဲပြပေးမယ်၊ အန္တရာယ် ကာ ကွယ်နိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေပေးပါ့မယ်”

ဟု ဆိုကာ ၎င်းအိတ်အတွင်းမှ ပစ္စည်းတစ်ခုစီထုတ်ကာ မောင် နမနစ်ယောက်တို့အား ကမ်းပေးသည်။

၎င်းပစ္စည်းများမှာ...ပင့်ကူ နတ်သဏ္ဍာန်ရှိသော ဂမုန်းဥများအိုင်

ဖြစ်တော့သည်။ ၎င်းဂမုန်းဥများမှာ အရွယ်အစားက တောပင့်ကူကြီး တစ်ကောင် အရွယ်အစားဖြစ်ပြီး အနက်ရောင်ဖြစ်သည်။

ပုံသဏ္ဍာန်မှာ တောကြီးပင့်ကူကဲ့သို့ ခြေလက်အင်္ဂါအရွယ် ဦးခေါင်းအနံ့ပါသဖြင့် ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် ပင့်ကူကြီးတစ်ကောင် နှင့်မခြား တူလှပေသည်။

“ဒါ...ပင့်ကူနက်ဂမုန်းဥလို့ခေါ်တယ်...အဆိပ်ဟူသမျှ နိုင် နင်းပြီး အဆိပ်ရှိသမျှ သတ္တဝါမှန်သမျှကိုလည်းနိုင်တယ်၊ ဒီဂူအတွင်း ပိုင်းကိုသွားရင် ဒီလိုပစ္စည်းမျိုးမပါလို့ မရဘူး၊ ကိုင်း...လာကြ... ဂူထဲသွားကြရအောင်”

ဟုဆိုကာ အဘိုးဆိုက ဦးဆောင်ပြီး ကျောက်နဂါးဂူအတွင်း သို့ ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။

သည်မိုးအကုန် ရာသီဥတုကောင်းလျှင်တော့ မပန်းဝေတို့ဆီ တစ်ခေါက်သွားဦးမည်ဟုတော့ စိတ်ထဲမှ အားခဲထားမိသည်။ အတွေး ကောင်းစွာဖြင့် လျှောက်လာစဉ် မုဆိုးကြီး ဦးမွန်ထော်တို့ထံ ရှေ့ရောက် သောအခါ ဦးမွန်ထော်က လှမ်းခေါ်သည်။

“ဟေး...နီမောင်...တစ်ယောက်ထဲ ဘယ်လဲဟ”

“တောတက်မလို့ အဘရေ...မျှစ်ကလေး မှီကလေးတက်ရှာ မလားလို့ ထွက်လာခဲ့တာ”

“စောပါသေးတယ်ကွာ...ဒီနေ့ ငါလဲ တောတက်မလားလို့ ထိုင်စဉ်းစားနေတာ၊ မင်းလာတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ခဏဝင်ဦးကွာ...ငါ ရေခွေးကြမ်းအိုး ခုမှ မီးဖိုပေါ်ကချထားတာ”

နီမောင်...ဦးမွန်ထော် တဲအတွင်းသို့ လှည့်ဝင်ခဲ့သည်။

“အချိန်စောပါသေးတယ်ကွာ...ရှေ့... ရေခွေးကြမ်းခါးခါး လေးသောက်လိုက်ဦး”

ဦးမွန်ထော်က ရေခွေးကြမ်းတစ်ပန်းကန်ငှပြီး ကမ်းပေးသည်။

“ဒီနေ့ တောင်စောင်းက ညဘက်မှာ ဟောက်ဟောက်နေတဲ့ ဂျီကို တက်ချောင်းမလားလို့”

အခန်း (၁၀)

နီမောင် ပလိုင်တစ်လုံးကို ကျောမှာလွှဲယံ၊ ဓားတစ်လက်ကို ကိုင်ပြီး ရွာလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာရင်း သူ့အတွေးထဲမှာ ကျောက် နဂါးသိုက်ဂူအကြောင်းနှင့် မပန်းဝေတို့ မောင်နှမအကြောင်းကို တစ် လမ်းလုံး တွေးလာခဲ့သည်။

အထူးသဖြင့်...ကျောက်နဂါးဂူမှ ပြန်လာပြီးကတည်းက သူ မပန်းဝေကို အမြဲသတိရနေမိသည်။ သို့သော်...မိမိ ဝမ်းရေးက တစ် ဖက်ရှိနေသဖြင့် စိတ်ကရောက်သော်လည်း လူက မရောက်ဖြစ်ပေ။

ဒါထက် ငါသတင်းတစ်ခုကြားထားတာ မင်းကို မေးရဦးမယ်”
နီမောင်က ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်ကို ပြန်ချထားလိုက်ပြီး...

“ဘာမေးမှာလဲ အဘထော်”

“တခြားတော့မဟုတ်ဖူးကွ၊ မင်းနဲ့ ငမဲအောင်တို့ တလောက
ကျားသစ်နက်ကြီးရှိတဲ့ ဝူကိုရောကခဲ့တယ်ဆို...ဟုတ်လား”

“အတကို ဘယ်သူကပြောသလဲ”

“ငါ့ကိုတော့ ဘယ်သူကမှ လာမပြောပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်
အဲဒီသတင်းက တို့တစ်ရွာလုံး ပျံ့နေတဲ့ဟာ...ငါလဲ မကြားရှိပါ့မလား၊
ဟုတ်လား နီမောင်”

နီမောင် တွေးပြီး စဉ်းစားနေသည်။ ဦးမွန်ထော်က အတန်ကြာ
အောင် နီမောင့်အမူအယာကို ကြည့်ပြီး...

“မင်း မပြောချင်လဲ နေပါကွာ...ဒါပေမယ့် မင်းနဲ့အတူ
မဲအောင်ပါသွားတယ်မဟုတ်လား”

နီမောင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“အေး...အဲဒီ မဲအောင်ကို စိတ်မချရတာကွ၊ မင်းတို့နှစ်
ယောက် အတူသွားကြတာ...မင်းဆီက သတင်းမထွက်ရင် ကျွန်တစ်

ယောက်ဆီက ကျိန်းသေထွက်ပြီပေါ့ကွ...မဲအောင်...ခုတလော
ဆောင်တိုင်ကြီးက ထွန်းအောင်တို့တတွေနဲ့ မတွဲဖူး အတွဲထူးနေတာ
ငါ တွေ့မိတယ်...မင်း ဒီကောင်တွေကို စိတ်ချမထားနဲ့...ဒီကောင်
တွေက လူရှုပ်တွေ...သိုက်သမားတွေကွ၊ ကျောက်နဂါးသိုက်နဲ့ ကျား
သစ်နက်ကို လိုက်ရှာနေကြတာ”

“ဟင်”

“အေး...ကျားသစ်နက်ကြီးကို ရှာတွေ့မယ် ဖမ်းမိနိုင်ရင်
ရတနာပစ္စည်းတွေရှိတဲ့ နေရာပါ တစ်ခါထဲတွေ့ရမယ်လို့ သူတို့တတွေ
က တစွန်းတစ သိထားကြတယ်...တကယ်တော့ အဲဒီအဖွဲ့တွေက
ကျောက်နဂါးသိုက်ရှိတဲ့နေရာကို သဲကြီးမဲကြီး လိုက်ရှာနေကြတဲ့သူတွေ
ပဲကွ”

“ကျောက်နဂါးသိုက်ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲအဘ”

“ကျောက်နဂါးသိုက်ဆိုတာ ဥစ္စာစောင့်တွေရှိတဲ့ သိုက်မျိုး
မဟုတ်ဘူး၊ အရင်တုန်းက ကြခတ်တောရွာမှာ မြို့စားကြီးတစ်ဦးရဲ့
အဆက်အနွယ်တော်တွေ နေခဲ့ဖူးတယ်၊ နောက်တော့ လူဆိုးတွေ ဝင်
ပြီး လုယက်တိုက်ခိုက်ကြတာ အဲဒီအနွယ်တော်တွေထဲက မောင်နှမ

နှစ်ယောက်ဟာ ရတနာပစ္စည်းတွေနဲ့အတူ ကျောက်နဂါးသိုက်ချောက်ထဲကို ခုန်ချပြီး အစပျောက်သွားခဲ့တယ်...

တချို့ကတော့ သေပြီး ဥစ္စာစောင့်ဖြစ်သွားကြတယ်လို့ ထင်နေကြတယ်။ တချို့လဲ ချောက်ကထဲဆင်းပြီး ရှာကြသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီမောင်နှမနှစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အစအန ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ကြရဘူး...ဒါပေမယ့်...ဦးမွန်ထော်က စကားကို ခေတ္တရပ်ပြီး ရေနှေးကြမ်းတစ်ပန်းကန် ငဲ့သောက်လိုက်သည်။

နီမောင်ကတော့ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည်။

“နောက်နှစ်အတော်ကြာပြီးတဲ့နောက်မှာ အဲဒီနားတစ်ပိုက်ကို ရတနာပစ္စည်းတွေ သွားရှာတဲ့သူတွေကို ကျားသစ်နက်တစ်ကောင် ထွက်ထွက်လိုက်လို့ သေတဲ့လူတွေသေ၊ ပြေးသူတွေ ပြေးကြရတယ်။ အဲဒီကတည်းက ကျောက်နဂါးချောက်ကို ကျောက်နဂါးသိုက်လို့ ခေါ်ကြပြီး အတော်နာမည်ကြီးလာတာကွ၊ ထူးဆန်းတာက အနယ်နယ် အရပ်ရပ်က မုဆိုးတွေဟာ အဲဒီကျားသစ်နက်ကို လာလာရှာကြပေမယ့် ဘယ်သူမှ မတွေ့ကြဘူး...”

နောက်တော့...အဲဒီ ကျားသစ်နက်ကိုလဲ သိုက်ကျားလို့ ယူဆ

ပြီး ဘယ်သူမှ လာမရှာဝံ့တော့ဘူး...ကခု မင်းတို့က အဲဒီနေရာကို ရောက်တယ်ဆိုတော့ လူတွေ၊ မတော် စိတ်ဝင်စားနေကြတာကွ”

နီမောင် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အေး...ငါ ပြောချင်တာက အဲဒီနေရာကို မင်း တကယ်သိဘယ်၊ တကယ်ရောက်ခဲ့တယ်ဆိုရင်လဲ မဖြစ်သင့်တာတွေ မဖြစ်ရအောင် ကြိုတင်တားဆီးနိုင်အောင်လို့ ငါက မင်းကိုခေါ်ပြီး သတိပေးတာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဘရယ်”

ထို့နောက်...နှစ်ယောက်သား ရေနှေးကြမ်းတစ်ခွက်စီသောက်ပြီး စကားဖြတ်ကာ တောတက်ရန် မြင်ဆင်ကြလေသည်။

အပြင်ဘက်တွင် ရာသီဥတုက သာသာယာယာ ရှိနေရာမှ ရုတ်တရက် ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်လာလေသည်။

တောင်ထိပ်တဝိုက် မြူများဝေ့ဆိုင်းနေသည်။ မိုးရွာပြီး စေ့
တက်လာသောမြူများမှာ ဆောင်းတွင်းဘက်ကျသော နှင်းများကဲ့သို့
တဖွဲဖွဲကျဆင်းနေရာ အချို့နေရာတွင် လမ်းများကိုပင် မမြင်ရပေ။

သစ်ကိုင်းသစ်ခက် သစ်ရွက်များပေါ်မှ တပေါက်ပေါက်ကျဆင်း
နေသော မိုးနှင်းများမှာ တကယ့်မိုးသီးမိုးပေါက်များသဖွယ် တဖွဲဖွဲ
ကျဆင်းလျှက်ရှိသည်။

နီမောင် တောင်ကုန်းပေါ်ရောက်သွားတော့ တောင်ကုန်းတစ်ခု
လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်။

နီမောင် သစ်ခြုံကိုဖယ်၍ လှေခါးအတိုင်း အောက်ဖက်သို့
ဆင်းလာခဲ့သည်။ ထို့နောက်...ကျောက်ချပ်ကြီးပေါ်တက်၍ ဝူပေါက်ဝ
မှတစ်ဆင့် ဝူအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။

ဝူအတွင်း၌ ပစ္စည်းများသော်လည်းကောင်း၊ မောင်လွမ်းစွေ၊
မပန်းဝေ တို့ကိုလည်းကောင်း မည်သူမှမရှိကြဘဲ မည်သူမှမရှိကြဘဲ
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

ဝူ၏ အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး နီမောင် အံ့သြသွားသည်။ ဝူထဲ
မှာ ယခင်တစ်ကြိမ် ရောက်စဉ်က တွေ့ရသော စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်
ပစ္စည်းများတစ်ခုမှ မရှိတော့။ ကြည့်လေရာ ကျောက်နံရံ၊ ကျောက်တုံး
များသာ တွေ့နေရသည်။

“တစ်ယောက်မှလဲ မရှိပါလား...ဘယ်ကိုများ ရွှေသွားကြ
ပါလိမ့်၊ ငါ အရင်က ရောက်ခဲ့တာ ဒီနေရာပါပဲ...နေရာတော့ မမှား
ပါဘူး၊ မပန်းဝေတို့ ဘယ်ကိုရောက်သွားကြပြီလဲ”

နီမောင် ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်တွင် တစ်ယောက်ထဲထိုင်ရင်း
စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်နေတော့သည်။

“ငါ အရင်က ဒီနေရာပါပဲ...အခု ဒီမှာ ဘာမှမရှိတာ သိပ်

ပြီးဆန်းကြယ်တာပဲ... ဒီလိုဆိုရင် သူတို့ဘယ်ရောက်သွားကြပြီလဲ...
ငါတို့တွေ့ခဲ့တဲ့ မပန်းဝေတို့တတွေဟာ လူအစစ်တွေမှ ဟုတ်ကြရဲ့
လား... အဘာတို့ ပြောပြဖူးတဲ့ ဥစ္စာစောင့်တွေများလား... ဒါမှမဟုတ်
ကျတ်တွေများ ဖြစ်နေရောသလား၊ တို့အရင်က ရောက်ခဲ့တာ ကျတ်
ကုန်းများဖြစ်နေသလား”

နီမောင် တစ်ယောက်ထဲ စဉ်းစားရင်း ကြက်သီးများထလာ
သည်။ ဂူထဲမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုက ကြီးစိုးနေပြီး တစ်ခါတစ်ရံ
ဂူအတွင်းပိုင်းမှ လင်းနို့တစ်ကောင်တလေ ဖျံထွက်လာသည်မှလွဲ၍
အခြားလှုပ်ရှားမှု မရှိပေ။

ဂူပေါက်ဝမှ လေတိုးဝင်လာလေတိုင်း မိုးနှင်းများပါ ရောနှော
ပါလာတတ်သည်။

နီမောင် ကျောက်တုံးပေါ်တွင် တစ်ယောက်ထဲထိုင်ရင်း ဧဝေ
ဧဝါဖြင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်နေသည်။ နောက်မှ စိတ်ကူးတစ်မျိုး
ရကာ ဂူအတွင်းပိုင်းသို့ လှည့်ပြီး မပန်းဝေအမည်ကို ဟစ်အော်ခေါ်
လိုက်သည်။

“မပန်းဝေရေ... မပန်းဝေ”

ဂူအတွင်းပဲ့တင်ထပ်သွားသောကြောင့် မပန်းဝေ... မပန်းဝေ
ဟူသော အသံများ လှိုင်းထနေသည်။ အတန်ကြာသည်အထိ ဂူအတွင်း
ပိုင်းမှ မပန်းဝေ... မပန်းဝေ ဟူသော အသံများက ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။

“မပန်းဝေ... မပန်းဝေ... မင်းတို့ ဘယ်မှာလဲဟေ့”

တုံ့ပြန်သံမကြားရပေ။

နီမောင် အတန်ကြာအောင် ထိုင်စောင့်သော်လည်း အခြေအနေ
မထူးခြားပေ။

“အင်း... ထူးတော့ အတော့်ကို ထူးဆန်းတယ်... မပန်းဝေနဲ့
မောင်လွမ်းစွေတို့ မောင်နှမဟာ အများထင်သလို ဥစ္စာစောင့်တွေဆို
တာ တကယ်များဖြစ်နေရောသလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူတို့တနေရာကို
ရွှေ့ပြောင်းသွားကြပြီ ထင်တယ်”

ထိုသို့စဉ်းစားပြီး ဂူဝဘက်သို့ ပြန်ထွက်လာသည်။ သူ ကျောက်
ဖျာချပ်ကြီးပေါ် ပြန်ရောက်သောအခါ ကျောက်ဖျာပေါ်တွင် မမျှော်လင့်
သူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

“မပန်းဝေ”

မပန်းဝေက နီမောင်ကို ညှိုးငယ်သောမျက်ဝန်းအစုံဖြင့် လှမ်း

ကြည့်နေသည်။ နီမောင်က မပန်းဝေကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရ
သောကြောင့် ဝမ်းသာအားတက်သွားကာ အနီးသို့ လျှောက်သွားသည်။

“အစ်ကို...မပန်းဝေတို့ကို လာရှာတာ...ဂူထဲမှာ တစ်ယောက်
မှ မတွေ့လို့ ဘယ်ကိုပြောင်းသွားကြတာလဲဟင်”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ သစ္စာမရှိတဲ့သူတစ်ယောက်ကြောင့်
ကျွန်မတို့အပေါ် အန္တရာယ်တွေ ရောက်လာမှာစိုးလို့၊ အဘိုးက နေရာ
ပြောင်းပေးခဲ့တယ်”

ထိုစကားကြောင့် နီမောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။
မပန်းဝေတို့၏ လျှို့ဝှက်နေရာကို ရောက်ဖူးသူဆိုလို့ သူနှင့် မဲအောင်
တို့ပဲရှိရာ သူ မဟုတ်တာကတော့ သေချာသည်။ သို့ဆိုလျှင်...သစ္စာ
မဲ့သူသည် မဲအောင်မှလွဲ၍ အခြားသူမဖြစ်နိုင်တော့ပြီ။

ယခုတလော မဲအောင် ထွန်းအောင်တို့အဖွဲ့နှင့် မတွဲစုဖူး အတွဲ
ထူးနေသည်မှာ သည်အကြောင်းများပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“အစ်ကို စိတ်မကောင်းပါဘူး မပန်းဝေ...ဒီကိစ္စတွေဟာ
အစ်ကိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်ရတာဆိုတော့ အစ်ကို တကယ်စိတ်မကောင်း
ပါဘူး၊ အစ်ကို ဘာလုပ်ပေးရမလဲ...အစ်ကို အခုလာတာကလဲ

မပန်းဝေတို့ကို ဒီအကြောင်းတွေ ကြိုပြီး သတိပေးရအောင်လာတာပါ။
အခု မပန်းဝေတို့က ကြိုပြီး သိနှင့်ပြီဆိုတော့ ပိုပြီး ကောင်းတာပေါ့
လေ...ကဲ...ပြော...အစ်ကို မပန်းဝေတို့အတွက် ဘာလုပ်ပေးရ
မလဲ”

နီမောင်က လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောလိုက်သည်။

“အစ်ကို့ကို ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အစ်ကို စေတနာ
ကိုလည်း နားလည်ပါတယ်၊ အန္တရာယ်တွေကို ကြိုတင်မြင်လို့ အဘိုး
က ကျွန်မတို့ မောင်နှမကို လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့နေရာကို ရွှေ့ထားပြီးပါပြီ၊
လိုအပ်တဲ့အခါ အစ်ကိုရဲ့ အကူအညီလိုရင် ကျွန်မ အစ်ကို့ဆီလာခဲ့
ပါမယ်”

“လာခဲ့ပါ မပန်းဝေ...မပန်းဝေတို့အတွက်ဆိုရင် အစ်ကို
အသက်နဲ့လဲပြီး အကူအညီပေးပါ့မယ်၊ ကဲ...အစ်ကို သွားတော့မယ်
မပန်းဝေ”

မပန်းဝေက နီမောင်မျက်နှာကို မျက်ရည်စွန်းသော မျက်ဝန်း
များဖြင့် မော့ကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်စဉ် သူမ ပါးပြင်ပေါ်သို့
မျက်ရည်စက်များက စီးကျလာသည်။

နိမောဓ် ကျောက်လှေခါးမှ အပေါ်တက်လာပြီး နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျောက်ဖျာပေါ်၌ မပန်းဝေ မရှိတော့ပေ။

အခန်း (၁၁)

မဲအောင် ရှေ့မှ လမ်းပြခေါ်ဆောင်လာမှုကြောင့် ထွန်းအောင် တို့အဖွဲ့ ကျောက်နဂါးသိုက်နေရာသို့ ရောက်လာသောအချိန်က နေဝင် ပြုံးပျအချိန် ရောက်နေပြီ။

သို့ကြောင့် အောက်ဖက်သို့ ဆက်မဆင်းကြဘဲ တောင်စောင်း တစ်နေရာ၌ စခန်းချလိုက်ကြသည်။ သူတို့အဖွဲ့မှာ စုစုပေါင်း ခုနှစ် ယောက်ဖြစ်သည်။

မဲအောင်၊ ထွန်းအောင်၊ သာကျော်၊ စောထီး နှင့် အခြားရွာသား သုံးယောက်တို့ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့တွင် တောပစ်သေနတ်၊ ဒူးလေး၊ လင်းလေး၊ အဆိပ်မြား၊ ဒါး၊ လှံ စသည်တို့ ပါလေသည်။ ထို့ပြင်

မှဆိုးစောထီးက နောင်ချောက်ဆင်ရာတွင် အလူးကျွမ်းကျင်သော
ကြောင့် ထောင်ချောက်ဆင်ရန်အတွက် ပစ္စည်းများလည်း ယူဆောင်
လာကြသည်။

သူတို့စခန်းချသောနေရာမှာ ကျောက်နဂါးသိုက်ဝူဝသို့ ဆင်းရာ
လှေခါးရှိရာနှင့် မဝေးလှသောနေရာတွင် ဖြစ်ရာ၊ ထိုနေရာမှ လှမ်းကြည့်
လျှင် မြင်နိုင်လေသည်။

မှောင်လောသောအခါ သူတို့သည် ကျောက်ဝူတစ်ခုအတွင်းသို့
ဝင်ကာ နေရာယူကြသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် အမှောင်ရိပ်များ ဖုံးလွှမ်းသွားသောအခါ
အအေးဓာတ်က လွှမ်းလာသည်။ အတန်ငယ် ညဉ့်နက်လာသောအခါ
ငှက်ဆိုးထိုးသံကဲ့သို့ အသံများ ၎င်းတို့စခန်းချရာ ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက်
တွင် ဟိုမှသည်မှ ပေါ်လာသည်။

ထို့ထက် ပိုဆိုးသည်က ညဉ့်နက်လာလေလေ... ဝူအတွင်းပိုင်း
မှ လင်းနို့များ တဝေါ်တေါ် ထွက်လာရာ နားမခံသာအောင် ရှိနေတော့
သည်။

အမှန်တော့ သည်လိုအခြေအနေမျိုးတွင် ဝူဝတွင် မီးဖိုတစ်ဖို
လောက် ဖိုထားရန် လိုအပ်သော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်မှ မြင်မည်စိုး
သောကြောင့် မီးမဖိုဝံ့ကြပေ။

“မအောင်”

“ဗျာ”

“မင်း ပြောတာ ဒီနေရာလား”

“ဟုတ်တယ်... ကိုထွန်းအောင်... ဟိုးရှေ့မှာ လှမ်းမြင်နေရတဲ့
ခြုံဖုတ်ကို ဖယ်လိုက်ရင် အောက်ဖက်ကို ဆင်းတဲ့ လှေခါးတစ်ခုရှိ
တယ်။ အဲဒီကဆင်းသွားရင် မောင်လွမ်းစွေတို့ မပန်းဝေတို့ မောင်နှမ
ရှိတဲ့ ဝူပေါက်ဝကို ရောက်ပြီ”

ထွန်းအောင် စိတ်ထဲမှာ လောဘဇောကြောင့် ယခုချက်ချင်းပင်
ထသွားလိုက်ချင်စိတ်များ ပေါ်နေလေသည်။

“အဲဒီ မောင်နှမက ကြခတ်တောရွာက ပျောက်သွားတဲ့ မောင်
နှမ နှစ်ယောက်ဆိုတာ သေချာတယ်မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပြတာကတော့ သူတို့ဟာ ကြခတ်တော
ရွာက ပျောက်သွားတဲ့မောင်နှမနှစ်ယောက်ဆိုတာ သေချာပါတယ်။

သူတို့ကို ဝုထဲက အတိုးအံ့တစ်ဦးက ကယ်တင်စောင့်ရှောက်ထား
တာ၊ နောက်ပြီး သူတို့နဲ့အတူ ရတနာပစ္စည်းတွေပါလာတယ်လို့လဲ
တစ်စွန်းတစ်စ သိခဲ့ရတယ်”

“ဟုတ်ပြီ...တို့လိုချင်တာကလဲ အဲဒါပဲကွ...အဲဒီရတနာ
ပစ္စည်းတွေကိုရရင် တို့တတွေ တစ်သက်စားလို့ မကုန်တော့ဘူးကွ၊
ဒါထက် ကျားသစ်နက်ကြီးက သူတို့နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေတာလဲ၊
မင်းသိသမျှ ပြောပြပါဦး”

“ကျားသစ်နက်ကြီးက အမြဲတော့မတွေ့ရဘူး၊ အဲဒီ မောင်နှမ
ကို တွေ့ရတော့မယ်ဆိုရင် အဲဒီကျားသစ်နက်ကြီးက ရောက်ရောက်
လာတတ်တယ်၊ အဲဒါတော့ အတော်ဆန်းတယ်”

“ဒါက မဆန်းဘူးလေကွာ...ဒီကျားသစ်နက်ကြီးကို ဖမ်း
မိရင် အဖြေတစ်ခုတော့ ရမှာပဲ၊ ကဲ... ဒီညတော့ တစ်ယောက်
တစ်လှည့်စီ သတိပီရိယနဲ့ စောင့်ကြပေတော့၊ မနက်ကျလို့ တို့အကြံ
အောင်ရင် ပွဲပြီးပေါ့ကွာ”

ဤသို့ဖြင့်...ညဉ့်နက်လာသောအခါ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ
ကင်းစောင့်ပြီး ကျန်သူများက တစ်ရေးတမောအိပ်ကြသည်။

သန်းခေါင်ကျော်သွားပြီး သာကျော် ကင်းစောင့်ရသောအလှည့်
တွင် သူတို့ရှိရာ ဝူနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် တစ်ကိုယ်လုံး အဝတ်နက်
များ ခြုံထားသော မိန်းကလေး လှုပ်ရှားသွားလာနေသည်ကို လှမ်း
မြင်ရသည်။

သာကျော် လန့်သွားသည်။ လက်ထဲမှ ဒူးလေးကို မြားတင်ပြီး
ပစ်ရန်မြဲမြောက်သည်။ နေရာတွင် ဖျပ်ခနဲပျောက်သွားသည်။ အထိတ်
တလန့်လိုက်ကြည့်သောအခါ နောက်တစ်နေရာ၌ လှမ်းမြင်ရပြန်သည်။

ဒူးလေးဖြင့်ပစ်ရန် ကြံစဉ် ထိုနေရာမှ ပျောက်သွားပြီး နောက်
တစ်နေရာတွင် တွေ့ရပြန်သည်။ တစ်ကြိမ်တွင် သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ
လက်ထဲမှ ဒူးလေးဖြင့် လှမ်းပစ်သည်။ ဝှစ်ကနဲ ပြေးထွက်သွားသော
အဆိပ်လူးမြားတံက မိန်းကလေးကို တည့်မတ်စွာ ထိမှန်လေရာ နေရာ
၌ လဲကျသွားလေတော့သည်။

“ကိုင်း...ခုတော့ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ၊ မင်း ဘယ်လောက်ပဲ
အစွမ်းရှိရှိ ငါ့အဆိပ်လူးမြားဒဏ်ကိုတော့ မခံနိုင်ပါဘူးကွာ”

ဟု ပြောကာ မိန်းကလေး လဲကျနေရာသို့ ထွက်လာသည်။
အနီးသို့ရောက်သောအခါ မြားမှန်၍ လဲကျနေသောမိန်းကလေးကလေး
ကနေရာမှ ပြန်ထလာသည်။

သာကျော် ကိုယ့်မျက်စိကိုပင် မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွား
သည်။

“ဟင်...မင်း မင်း ထိသေအဆိပ်မြားမှန်တာ မသေဘူး ဟုတ်
လား”

မိန်းကလေးက နေရာမှ ထလာပြီး ရင်ဝ၌ စိုက်ဝင်နေသော
မြားတံကို ဆွဲနှုတ်၍ ထက်ပိုင်းချိုးပစ်လိုက်သည်။

“မင်း...မင်း...လူမဟုတ်ဘူး၊ လူမဟုတ်ဘူး”

ထိုသို့ အထိတ်တလန့်ပြောကာ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ရန်
ပြင်လိုက်စဉ် နောက်ဖက်မှ ဝင်လာသော အန္တရာယ်တစ်ခုက
သာကျော်၏ ဝိညာဉ်ကို နှုတ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ အရုဏ်တက်လာသောအခါ ဝူနှင့်မလှမ်းမကမ်း
တွင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြင့် ဇက်ကျိုးသေဆုံးနေသော သာကျော်
အလောင်းကို ထိတ်လန့်ဘွယ်ရာ တွေ့ကြုံရသည်။ မဲအောင်မှာ

သာကျော်အလောင်းကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ ဆောက်တည်ရာ
မရလောက်အောင် ကြောက်လန့်သွားတော့သည်။ ထွန်းအောင်က
သာကျော်အလောင်းအနီးမှာ ကျနေသော မြားတံထက်ပိုင်းကျိုး နှစ်ခုကို
ကောက်ယူကြည့်ပြီး ဤသို့မှတ်ချက်ချသည်။

“ ဒီမြားတံကျိုးနေတာ လူချိုးလို့ကျိုးနေတဲ့ပုံစံပဲ ..၊ နောက်ပြီး
..ဒီနေရာမှာ ကျားသစ်ခြေရာလား၊ ကျားခြေရာတွေလားမသိဘူး၊
တွေ့ရတယ်၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဒီနေရာမှာ ကျားသစ်ရော လူရော
ရှိနေတာသေချာနေပြီ ..၊ စဉ်းစားမရတာက ဒီမြားတံ ဘာကြောင့်
ကျိုးနေတယ်ဆိုတာပဲ ”

စောထီးကလည်း မြားထက်ပိုင်းကျိုးကိုကြည့်ပြီး...

“ဒါ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကြောင့်ကျိုးတာမဟုတ်ဘူး၊ လူချိုးလို့
ကျိုးနေတဲ့ပုံပဲ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အန္တရာယ်ကတော့ မသေလှဘူး၊ တို့
တတွေ သတိတော့ထားရမယ်”

ထိုသို့ သတိပေးသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ စောထီး”

“ငါ ကြည့်ရတာ ဒီခြေရာတွေဟာ ကျားခြေရာဖြစ်ဖို့ထက်

ကျားသစ်ခြေရာဖြစ်ဖို့များတယ်၊ ငါ့သဘောပြောရရင် တို့ဒီအတိုင်း
ဝူထဲဝင်ရင် ဒီအန္တရာယ်နဲ့ မုချတိုးမှာဘဲ...ဒီတော့ ဒီကျားသစ်ကြီးကို
အရင်ဖမ်းမိအောင် ကြိုးစားကြရမယ်၊ ကျားသစ်ကြီးကို ဖမ်းမိရင်
ကျန်တာတွေက မူလောက်စရာမရှိတော့ဘူးကွ”

“အေး...ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ငါ့မှာပါတဲ့ ထောင်ချောက်တွေ၊ သုတ်ကိုင်းတွေ၊ ခြေနင်း
ကွင်းတွေနဲ့ဆင်ပြီး ကျားသစ်ကို အရမ်းဖမ်းကြမယ်”

နောက်တစ်နေ့ ညဘက်ရောက်သောအခါ အနီးတွင် လှုပ်
ရှားလာသော ကျားသစ်တစ်ကောင်ကို သူတို့ လှမ်းမြင်ရသည်။

“ရှူး...ဟိုမှာတော့လား...ကျားသစ်ကြီး ဆင်းလာနေပြီ၊
ဒီကောင်ကြီးကို အရှင်ရအောင်ဖမ်းမယ်၊ အရှင်ရမှ တို့အတွက် ပိုပြီး
အကျိုးအမြတ်များမှာ...ဒီကောင်ကြီး ထောင်ချောက်တစ်ခုခုနဲ့ မိမှာ
သေချာတယ်”

ကျားသစ်ကြီးမှာ စောထီးထောင်ထားသော ထောင်ချောက်
များကို လိမ္မာပါးနပ်စွာ ရှောင်ကွင်းပြီး သာကျော်အလောင်းရှိရာသို့
တဖြည်းဖြည်း သွားလေသည်။

အနီးရောက်သောအခါ ထူးခြားသောအနံ့တစ်စုံတစ်ရာ ရရှိ
သွားဟန်ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိတ်မချဟန်ဖြင့် လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး
တစ်ချက် ဟန်ဖီလိုက်သည်။

အကယ်၍သာ ကျားသစ်ကြီးက ဆွဲလိုက်ပါက ဆင်ထား
သော ခလုတ်ပြုတ်ကာ သုတ်ကိုင်းတစ်ခုခုတွင် မိရန် စီစဉ်ထား
သည်။ သို့သော် ကျားသစ်ကြီးက လုံးဝမထိပေ။

ထိုအချိန်တွင် တောထဲမှ ငှက်ဆိုးတစ်ကောင်က “ဂီး” ကနဲ
အော်မြည်ကာ ပျံထွက်လာပြီးနောက် ဆင်ထားသော သုတ်ကိုင်းတစ်
ခု တက်လာသည်။

ကျားသစ်ကြီးက နောက်သို့ လှည့်ထွက်သွားသည်။ နောက်
တစ်နေရာမှ ထောင်ချောက်ကြွင်းကိုလည်း ကျော်နိုင်သော်လည်း
သစ်ပင်တစ်ပင်အောက် ရောက်သောအခါ အပေါ်မှ ပြုတ်ကျလာ
သော လှောင်ချိုင့်ထောင်ချောက်ကြီးကို လွှတ်အောင် မရှောင်နိုင်တော့
ချေ။

“ဝုန်း”

ပြုတ်ကျလာသော လှောင်ချိုင့်ကြီးက ကျားသစ်ကြီးအပေါ်

သို့ တည့်မတ်စွာ ကျသွားတော့သည်။

တိတ်ဆိတ်နေသော တောအတွင်း၌ ကျားသစ်ကြီး၏ မာန်
ပီသံများက ကျယ်လောင်စွာ ဟိန်းထွက်သွားလေတော့သည်။

အခန်း (၁၂)

“နီမောင် ထစမ်း”

ရုတ်တရက် မိမိကို ဆွဲထူလိုက်သလိုဖြစ်သွားပြီး နီမောင်
အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးသလိုဖြစ်ကာ ကယောင်ကတမ်းဖြင့် ထလာ
သည်။ အိမ်၌ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်ထားသောအဘိုးအိုကို မြင်ရ
လည်။

“ဟင်...အဘိုး ဘယ်ကလှည့်လာတာလဲဟင်”

“မင်းဆီကိုလာတာ ငါ့မြေးရဲ့”

“အိမ်ထဲကိုဝင်ပါ အဘိုး”

“မဝင်တော့ပါဘူးကွယ်...ကိစ္စရှိလို့ လာခဲ့တာပါ”

“ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးလဲ အဘိုး”

“ကျောက်နဂါးဂူမှာ မောင်လွမ်းရွှေနဲ့ မပန်းဝေတို့ မောင်နှမကို ရန်သူတွေ ဝိုင်းနေတယ်၊ အဲဒါ မင်းသွားကူမှ ဖြစ်တော့မယ်ကွယ်”

“ဟင်”

နီမောင် ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ငနက်ကိုလဲ သူတို့ ဖမ်းထားကြတယ်၊ အရင်ဆုံး ငနက်ကို အရင်ကယ်ပေးတော့ ငါ့မြေး”

“ငနက်...ငနက်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ အဘိုး”

“ငနက်ဆိုတာ သူတို့မောင်နှမ မွေးထားတဲ့ ကျားသစ်နက်”

“ဟင်...ကျားသစ်နက်ကြီးက သူတို့မောင်နှမ မွေးထားတာ ဟုတ်လား အဘိုး”

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ ငနက်ဟာ သူတို့မောင်နှမကို တာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးနေတဲ့ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ပဲ...ငနက်ကို သူတို့ ကျောက်နဂါးဂူမှာ ထောင်ချောက်ဆင်ပြီး ဖမ်းထားကြတယ်၊ ငနက်ကို အရင်ကယ်ပေးလိုက်ပါ ငါ့မြေး”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ အဘိုး”

နီမောင် ကယောင်ကတမ်းဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ အဘိုးအိုက မြူနှင်းများကြား ဝင်ရောက်သွားသောအခါ... နီမောင် အိပ်ရာက နိုးလာသည်။ သူ ဖျပ်ခနဲ အိပ်ယာမှထကာ ထူးဆန်းသောအိပ်မက်အကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားနေသည်။

“ဒါ...ဒါ...စိတ်စွဲလို့မက်တဲ့ အိပ်မက်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျောက်နဂါးဂူမှာ မပန်းဝေတို့ မောင်နှမတော့ ဒုက္ခတွေ့နေပြီထင်တယ်၊ ငါ အမြန်သွားမှဖြစ်မယ်”

ထိုသို့တွေးမိကာ လေး၊ မြား၊ ဓား၊ လှံ တို့ကို ယူပြီး ဦးစွန်ထော် အိမ်သို့ အရင်သွားကာ အကျွမ်းအကြောင်း ပြောပြပြီး တစ်ယောက်ထဲ ထွက်လာခဲ့သည်။

သွားနေကျလမ်းမှမသွားဘဲ လျှို့ဝှက်လမ်းများမှ လျှို့ဝှက်စွာ ခရီးဆက်ခဲ့ရာ ကြခတ်တောကို လွန်သည်နှင့် ကျောက်နဂါးတောင်သို့ လှမ်းမြင်ရပြီ။

“ဒီတစ်ခါတော့ စောထီးရဲ့ ထောင်ချောက်ဆင်တဲ့ပညာကို ချီးကျူးရမှာပဲ၊ ဒီလောက် ပါးနပ်လျင်မြန်တဲ့ ကျားသစ်ကြီးကိုရအောင် ထောင်ချောက်ဆင်နိုင်တာကတော့ မင်းကို တကယ်ချီးကျူးပါတယ်”

ထွန်းအောင်က အရက်ခွက်ကို မော့သောက်လိုက်ကာ စောထီးကို အားရပါးရ ချီးမွမ်းနေတော့သည်။

“ဟုတ်တယ်...ကိုထွန်းအောင်၊ ဒီကျားသစ်နက်ကြီးဟာ အတော့်ကို ပါးနပ်လျင်မြန်တာဗျ၊ သူ့လက်ချက်နဲ့ သေတဲ့ လူတွေလဲ မနည်းတော့ဘူး၊ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ရောက်ပြီ”

မဲအောင်ကပါ အားရပါးရ ဝင်ပြောသည်။

“ဒါတောင် ကျားသစ်က ထောင်ချောက်နှစ်ခုလောက်ကို အသာလေး ရှောင်ထွက်သွားနိုင်တယ်၊ နောက်ဆုံး ထောင်ချောက်ကျမှ ဒင်း မလွတ်တော့တာ”

“ဒါထက် ကိုထွန်းအောင်၊ ဒီကောင်ကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ၊ သတ်ပြီး အရေခွာမှာလား၊ အကောင်လိုက် သယ်သွားမှာလား”

ထွန်းအောင်က ဆေးလိပ်ဖွာရင်း စဉ်းစားနေသည်။

“ကျားသစ်နက်ကတော့ ရှားပါးသတ္တဝါဆိုတော့ အကောင်လိုက်ပဲရောင်းရောင်း အရေခွဲခွာရောင်းရောင်း၊ တို့တောင်းတဲ့ဈေးရမှာ အမှန်ပါပဲ၊ ဒီကျားသစ်နက်တစ်ကောင် ရလိုက်တာနဲ့ကို တို့တတွေ အတွက်က ဖြစ်လောက်နေပါပြီ...ဒါပေမယ့်”

“ဒါပေမယ့်...ဘာဖြစ်သလဲ ကိုထွန်းအောင်”

“ကျောက်နဂါးဂူထဲဝင်ပြီး ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ မောင်နှမကို ရှာရဦးမယ်လေ...သူတို့ကိုတွေ့ပြီး ရတနာတွေပါရမှ တို့ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်မှာကွ”

“ဒါတော့ဟုတ်တယ်၊ အခု အန္တရာယ်ပေးမယ့် ကျားသစ်နက်

ကြီးကိုလဲ ဖမ်းမိထားပြီဆိုတော့ စိုးရိမ်စရာမရှိတော့ဘူး၊ ဝူထဲ ဘယ်
တော့ဝင်မလဲ ကိုထွန်းအောင်**

**မနက်ပိုင်းဝင်ကြမယ်၊ ဒီညတော့ ကျားသစ်ကြီး လွတ်ထွက်
မသွားအောင် တစ်ယောက်တစ်လှည့် ဂရုစိုက်ပြီး စောင့်ကြပေတော့**

ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော်တို့ ဂရုစိုက်ပါ့မယ်

ကျောက်နဂါးတောင်တန်းတိုက် နေရောင်ခြည်ကွယ်သွားပြီ
ဖြစ်သောကြောင့် အမှောင်ရိပ်များက ကြီးစိုးလာပြီ။

အမှောင်ထုက တစ်စတစ်စ သိပ်သည်းစပြုလာပြီဖြစ်သော
ကြောင့် ကျောက်နဂါးတောင်စောင်းတိုက် အလင်းရောင်ပျောက်သွား
ပြီဖြစ်သောကြောင့် ကျောက်နဂါးတောင်စောင့်တိုက် အလင်းရောင်
ပျောက်သွားပြီဖြစ်၏။

ပတ်ဝန်းကျင်တိုက် တိတ်ဆိတ်ဖြစ်သက်မှုက မင်းမူလာပြီ။
တောင်အောက်ဘက်မှ အစာရှာထွက်လာသော သားကောင်ကြီးများ
အော်သံက ဟိုမှသည်မှ ပေါ်ထွက်လာသည်။

လှောင်ချိုင့်မိထားသော ကျားသစ်နက်ကြီးမှာ လှောင်ချိုင့်
အတွင်း၌ အစာမစားရ၊ ရေမသောက်ရဘဲ တစ်နေ့နှင့်တစ်ည ကြာ

အောင် နေလိုက်ရသဖြင့် သိပ်မလှုပ်တော့ဘဲ ထောင့်ချောက်ထောင့်
တစ်နေရာ၌ ခွေ၍အိပ်နေသည်။

ထွန်းအောင်တို့အဖွဲ့ စခန်းချရာနေရာတွင် ငြိမ်သက်စွာ အနား
ယူနေစဉ် ကျန်တစ်ယောက်က ကျားသစ်လှောင်အိမ်အနီးတွင် ထိုင်
စောင့်နေသည်။

သူသည် ဆေးပတ်လိပ်တစ်လိပ်ကို စိမ်မြေနပြေဖွားရင်း ငိုက်
မြည်းနေသည်။

ညဉ့်နက်လာသည်နှင့်အမျှ အအေးဓာတ်က လွှမ်းခြုံလာသည်။
ထိုအချိန်တွင်ကျားသစ်နက်ကြီး ဖမ်းမိထားသော လှောင်အိမ်အနီးသို့
မည်းမည်းသဏ္ဍာန်တစ်ခု ချဉ်းကပ်လာသည်။

ထိုသဏ္ဍာန်သည် လှောင်အိမ်အနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ
အတွင်းမှ ကျားသစ်နက်ကြီးက 'ဂီး' ကနဲ မာန်ဖီလိုက်သည်။

ခဏကြာတော့ နေရာမှထလာသည်။ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်၏
ကိုယ်နံ့ကို နှာခေါင်းဖြင့် အနံ့ခံသည်။ အတန်ကြာသောအခါ ထိုအနံ့
ကို ကောင်းစွာ မှတ်မိသွားဟန်ဖြင့် မာန်ဖီသံ ငြိမ်သွားသည်။

မနီးမဝေးတွင် စောင့်နေသော အစောင့်က ကျားသစ်နက်ကြီး

မာန်ဖီသံကြားသဖြင့် ငိုက်နေရာမှ ခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။ အခြေအနေက ထပ်မံလှုပ်ရှားမှု မရှိတော့မှ ခူးခေါင်းပေါ် နဖူးတင်ပြီး ပြန်ငိုက်နေပြန်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မည်းမည်းသဏ္ဍာန်က လှောင်ချိုင့်အနီးကို ကပ်လာပြီး လက်ထဲမှ စားဖြင့် ထောင်ချောက်ချည်ထားသောကြိုးများကို ဖြတ်ထုတ်ပစ်သည်။

ဒမင်းနွယ်ကြိုးများ၊ ရှော်ကြိုးများမှာ ခိုင်ခန့်လှသောကြောင့် အတန်ကြာအောင် ဖြတ်မှ ပြတ်ထွက်ကုန်သည်။ ထိုမည်းမည်းသဏ္ဍာန် လှောင်ချိုင့်မှ ကြိုးများဖြတ်ထုတ်နေသည်ကို ကျားသစ်နက်ကြီးက အနီးမှ လာထိုင်ပြီး ကြည့်နေသည်။ မာန်ဖီခြင်း၊ ရန်မူလိုခြင်းလက္ခဏာ တော့မရှိတော့ပေ။

အတန်ကြာသောအခါ လှောင်ချိုင့်မှ ကြိုးအချို့ဖြတ်ကာ တိုင်များ ပြုတ်ထွက်ကုန်လေတော့သည်။

အလုံးအထည်ကြီးမားသော လှောင်ချိုင့်တိုင်ကြီးများကို အတန်ကြာအောင် အားစိုက်ဖယ်ရှားမှ ပွင့်ထွက်သွားခြင်းဖြစ်တော့သည်။ လှောင်ချိုင့်ကို ဖွင့်နေသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်မှာ ၎င်းလှောင်ချိုင့်

ပွင့်သွားပြီး ကျားသစ်နက်ကြီး အပြင်ဘက်သို့ ရောက်လာလျှင် ရန်မူမည်ကို မစဉ်းစားဘဲ လှောင်ချိုင့်ကိုသာ ကြိုးစားဖွင့်လေရာ မကြာမီ ကျားသစ်နက်ကြီး အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာနိုင်အောင် ပွင့်ထွက်သွားလေတော့သည်။

ထိုအပေါက်မှ ကျားသစ်နက်ကြီး အပြင်ထွက်လာကာ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ တောအတွင်းသို့ လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက် မဟူရာ အမှောင်ထုက ထွေးပတ်ကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုက ကြီးစိုးနေဆဲ။

“ဟင်...ဘာပြောတယ်၊ ကျားသစ်နက်ကြီးလွတ်သွားပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုထွန်းအောင်၊ ညက ထောင်ချောက်ကိုဖောက်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတာဗျ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီလောက်ခိုင်တဲ့ကြိုးတွေနဲ့ တုတ်ထားတာ၊ ကျားသစ်က ဖောက်ထွက်သွားတယ်ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်...ကျုပ် ထောင်တဲ့ထောင်ချောက်တွေမှန်သမျှ အခုလို ပေါက်ထွက်တယ်ဆိုတာ လုံးဝမရှိဘူး”

စောထီးကပါ ဝင်ပြောသည်။

ထို့နောက် သူတို့အဖွဲ့ ထောင်ချောက်ရှိရာသို့ လာကြည့်ကြ

သည်။ ထွန်းအောင်က ထောင်ချောက်အနီးတွင် ပြတ်ကျနေသော ကြိုးတစ်စတစ်ချောင်းကို ကောက်ယူကြည့်ကာ...

“ဒါလားကွ၊ ကျားသစ်ကိုက်တဲ့နေရာ...ဒါ ကျားသစ်ကိုက်တာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ကျားသစ်ကိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ အပြင်ကလူက ဓားနဲ့ လှီးဖြတ်ပြီး ဖွင့်ထုတ်ပေးသွားတာ သိရဲ့လား၊ မင်းတို့ ဒါလေးတောင် စိတ်မချရဘူး၊ ကျားသစ်နက်ကြီးကို နောက်တစ်ကြိမ် ဖမ်းမိဖို့ လွယ်မယ်ထင်သလား၊ နောက်ပြီး ဒီကျားသစ်နက်ကြီး လွတ်သွားတာ တို့အတွက် ဘယ်လောက်အန္တရာယ်များမလဲ”

ထွန်းအောင်၏ ဒေါသသံများက တိတ်ဆိတ်နေသော တောတွင်း၍ ဟိန်းထွက်နေတော့သည်။ ထိုအခါ စောထီးက...

“ကဲ...ကိုထွန်းအောင် ဖြစ်ပြီးတာကို ပြန်ပြောမနေပါနဲ့တော့၊ အခု ဘာဆက်လုပ်မလဲသာ စဉ်းစားဗျာ”

ဟု စိတ်မရှည်စွာ ဝင်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်...ကိုထွန်းအောင်၊ ကျွန်တော်တို့ အချိန်သိပ်ဆွဲလို့ မကောင်းဘူး၊ လွတ်သွားတဲ့ ကျားသစ်ကြီး တကျော့ပြန်လာရင် ကျွန်တော်တို့ အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်တယ်”

မဲအောင်ကပါ ဝင်ပြောသည်။

“အင်းလေ...အခုမှတော့ ဘာလုပ်စရာရှိတော့မလဲ၊ ဂုထဲဝင် ရှာရုံပဲရှိတော့တာပေါ့၊ က...လက်နက်တွေ အသင့်ပြင်ကြ၊ ဂုထဲဝင် ကြမယ်ဟေ့”

ထွန်းအောင်က ပြောလိုက်သောအခါ စောထီး၊ မဲအောင်နှင့် ကျန်ရွာသားသုံးယောက်တို့မှာ မိမိတို့ ကိုင်ဆောင်သော လက်နက် ပစ္စည်းများကို အသင့်ပြင်ဆင်ကြသည်။

ထို့နောက်...မဲအောင်က ရှေ့မှ လမ်းပြု၍ ကျောက်လှေခါးများ အတိုင်း အောက်ဖက်သို့ ဆင်းလာကြသည်။

ထို့နောက်...ကျောက်ဖျားကြီးပေါ်တက်ပြီး အတွင်းသို့ ဝင်သော သောအခါ ဂုပေါက်ဝကို တွေ့ကြရသည်။

“ဒါ...မောင်လွမ်းစွေတို့ မပန်းဝေတို့ နေကြတဲ့ ဂုပေါက်ဝ ပဲ...အတွင်းမှာ သူတို့နေကြတယ်”

ထိုသို့ဖြင့် သူတို့သည် လက်နက်များကို အသင့်ကိုင်ဆောင်ပြီး လျှင် ဂုအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ...

“ဟင်...သူတို့တတွေ ဘယ်ရောက်သွားကြပြီလဲ၊ ပစ္စည်း တွေလဲမရှိ၊ လူတွေလဲ မတွေ့ရတော့ပါလား”

ဂုအတွင်း လှည့်ပတ်လိုက်ကြည့်ကြသော်လည်း ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ရတော့ဘဲ ဂုကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျှက် ရှိနေ သည်။

“မဲအောင်...မင်းပြောတော့ အထဲမှာ လူနေတယ်ဆို၊ အခု တော့လဲ တစ်ယောက်မှ မရှိပါလား”

“ဟုတ်တယ်ဗျ...ကျွန်တော် အရည်တစ်ခါ နီမောင်နဲ့ ရောက် ခဲ့တာ ဒီဂုပဲ...မှားစရာမရှိပါလား၊ ခုတော့လဲ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ တော့တာ အံ့ဩစရာပဲ”

စောထီးက ဝင်ပြီး မှတ်ချက်ချသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အပြင်မှာ နည်းနည်းအချိန်ကြာသွားတယ်၊ ဒါကို ရိပ်မိပြီး တစ်နေရာကို ရွေ့သွားတာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“တစ်နေရာကို ရွေ့တယ်ဆိုရင်လဲ အပြင်ဘက်ကို ထွက်လာ တာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ တို့ တစ်ချိန်လုံး စောင့်ကြည့်နေတာ ဘာမှ မတွေ့ရဘဲ...”

“ဒီလိုဆိုရင် ဂူအတွင်းပိုင်းများ ဝင်ပုန်းနေရောသလား၊ အတွင်း
ဘက်ကို နည်းနည်းဝင်ကြည့်ကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ထွန်းအောင်က အကြံပေးသည်။

ကျန်လူများက သိပ်မလိုက်လိုကြသော်လည်း ယခု အခြေအနေ
ရောက်မှတော့ နေရစ်ခဲ့လို့ကလည်း မဖြစ်တော့။

သို့ကြောင့် သူတို့အဖွဲ့ ကျောက်နဂါးဂူအတွင်းပိုင်း ဝင်ခဲ့ကြ
သည်။ ဂူ၏အတွင်းမှာ အတန်ငယ်မှောင်နေသောကြောင့် မီးတုတ်များ
ကိုင်၍ သွားကြရသည်။

အတွင်းပိုင်း ရောက်လာလေလေ...ဂူက အတန်ငယ်ကျယ်ဝန်း
လာပြီး စိုစွတ်မှုက ပိုများလာသည်။ အချို့နေရာများတွင် ကျောက်
ကြားမှ စိမ့်ရေများထွက်နေပြီး စမ်းချောင်းသဖွယ် စီးဆင်းနေသည်။

အချို့အပေါ်မှ တစ်စက်ချင်း စိမ့်ကျနေသည်။

အချို့နေရာများမှ ကျောက်တုံးကျောက်ချွန်များမှာ စလင်း
ကျောက်သဖွယ် ဖြူနှစ်နေပြီး ဆင်ရုပ်၊ မြင်းရုပ်၊ လူမျက်နှာပုံများ၊
စေတီ၊ ဘုရားပုံများ အမျိုးမျိုး ပေါ်နေသည်။

တစ်နေရာအရောက်တွင် ရှေ့မှသွားနေသော ရွာသားနှစ်ယောက်

အလန်တကြား နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်လာသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ရှေ့...ရှေ့မှာ လူမျက်နှာကြီးတွေ တွေ့ရတယ်”

“ဘယ်မှာလဲဟ”

ထွန်းအောင်က လက်ထဲမှ ကိုင်ထားသော လက်နှိပ်စီးဖြင့်
လှမ်းထိုးကြည့်လိုက်သောအခါ ဂူနံရံများပေါ်တွင် ဘီလူးသဏ္ဍာန်
မျက်နှာကြီးများ ပေါ်နေသည်ကို အံ့သြဖွယ်ရာ တွေ့ကြရသည်။

မီးရောင်ဖြင့် ထိတွေ့လိုက်သောအခါ ကျောက်သားများမှ
အလင်းရောင်ပြန်ထွက်လာရာ အချို့မျက်လုံးနေရာ အစွယ်နေရာများ
မှ အရောင်များ တပျပ်ပျပ်ထွက်နေသည်ဟု ထင်ကြရသည်။

“အရပ်တွေပါကွာ...ဘာမှ ကြောက်စရာမရှိပါဘူး”

“ဂူအပေါ်မှာ တွဲကျနေတဲ့ ကျောက်ဆွဲတွေကလဲ ဘီလူးကြီး
တွေရဲ့ မျက်နှာနဲ့တူပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ငုံ့ကြည့်နေသလိုပဲ”

“ဒါတွေ ကြောက်စရာမလိုဘူး၊ အတွင်းကို ဆက်ဝင်ကြမယ်”

ထွန်းအောင်တို့အဖွဲ့ ဂူအတွင်း ဆက်ဝင်လာကြသည်။
အချို့ရွာသားများမှာ ကြောက်ရွံ့မှုဖြစ်လာသဖြင့် တုန်တုန်ရီရီ

ဖြစ်လာသည်။

အတန်ငယ်ဝင်မိသောအခါ ဂူအတွင်းပိုင်းမှ လူသံလိုလို ကြားရသည်။ အသေအချာ နားထောင်ကြည့်သောအခါ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် စကားပြောနေသောအသံကို ကြားရသည်။

ထွန်းအောင်က သူ့လူများကို အသံမထွက်စေရန် အချက်ပြပြီး ထိုစကားသံကြားရာဘက်သို့ လာကြသည်။

အတွင်းပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ လမ်းခွဲများစွာကို တွေ့ရသော်လည်း သူတို့သည် စကားသံကြားရသော လမ်းခွဲဘက်သို့ လိုက်ကြသည်။

သို့သော်...ထိုနေရာသို့ရောက်သောအခါ စကားသံများက အခြားနေရာမှ ကြားရပြန်သည်။ အသံကြားရာသို့ သွားကြပြန်သောအခါ ဘာမှမတွေ့ရဘဲ နောက်တစ်နေရာမှ အသံများ ကြားရပြန်သည်။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့အဖွဲ့သည် ဂူကြီး၏ အတွင်းပိုင်းသို့ ရောက်သည်ထက် ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ဂူဝင်ပေါက်များစွာကို တွေ့ရသည်။

“ကိုထွန်းအောင် ဂူပေါက်တွေက အများကြီးပဲ၊ ဘယ်အပေါက်ကို ဝင်ကြမှာလဲ”

မဲအောင်က ကတုန်ကယင်အသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“အထဲမှာ လျှို့ဝှက်လမ်းတွေ ရှိလိမ့်မယ်ကွ၊ တို့က ဒီဘက်က ဝင်ရင် သူတို့က တစ်ဖက်က ထွက်သွားမှာပဲ...ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ကြရအောင်”

အားလုံးက ထွန်းအောင်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ ဂူတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပြီး မီးတုတ်များမှ မီးလောင်နေသံ တဖျစ်ဖျစ် မြည်သံသာ ပေါ်ထွက်နေသည်။

“တို့ အခု လူခြောက်ယောက်ရှိတယ်၊ ဂူတစ်ပေါက်ကို တစ်ယောက်ဝင်မယ်၊ နောက်ပြီး တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အချက်ပေးပြီး တစ်နေရာမှာ ပြန်ဆုံကြမယ်၊ ဒင်းတို့ မောင်နှမ ဒီဂူထဲကလွဲပြီး ဘယ်မှမရှိနိုင်ဘူး”

ရွာသားများက ထိုအစီအစဉ်ကို သိပ်ပြီး သဘောမကျသော်လည်း ထွန်းအောင်တို့ကို မလွန်ဆန်ဝံ့သောကြောင့် လက်ခံလိုက်ကြရသည်။

ဤသို့ဖြင့် ထွန်းအောင်၊ မဲအောင်၊ စောထီးနှင့် ရွာသားသုံးယောက်တို့မှာ မီးတုတ်တစ်ခုစီဖြင့် မိမိတို့ ကိုင်ဆောင်သော လက်နက်များကို အသီးသီးကိုင်ဆောင်ကာ ဝူတစ်ပေါက်စီသို့ ဝင်ကြလေသည်။

ဝူတစ်ပေါက်အတွင်းသို့ မီးတုတ်ကို မြှောက်ကိုင်ကာ တဖြည်းဖြည်း ဝင်လာသော ရွာသားတစ်ယောက်မှာ အတန်ငယ်ဝင်မိသောအခါ ကျောက်သားမှ မြေသားပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။

တစ်နေရာ ရောက်သောအခါ မြေပြန့်တစ်ခုကို တွေ့ရပြီး ၎င်းနေရာမှာ အတန်ငယ်မို့မောက်လျှက်ရှိသည်။

ထိုတောင်ဂမူကိုကျော်လျှင် အခြားတစ်ဖက် ကျောက်တုံးများကြားတွင် အိုးများချထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုအိုးများကို မြင်လိုက်သောအခါ ထိုရွာသား ဝမ်းသာသွားသည်။

“အော်...ရတနာတွေက ဒီနေရာမှလာပြီးပုဂံထားတာကိုး၊ ငါတော့ ပွဲပြီကွ”

ဝမ်းသာအားရတွေးကာ အိုးများရှိရာသို့ အလျင်အမြန် ပြေး

သွားရာ တစ်နေရာရောက်သောအခါ သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးမှာ မြေအောက်သို့ ‘ဝုန်း’ ကနဲ ကျသွားတော့သည်။

“အ...အ...အား...အား”

အော်ရင်းနှင့်ပင် သူ၏ ကိုယ်တစ်ခုလုံး မြေအောက်သို့ မြုပ်ဝင်သွားရာ မကြာမီ အော်သံပျောက်သွားလေတော့သည်။

လူတစ်ယောက်မဆိုထားနှင့် ဆင်တစ်ကောင်ပင် မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ အရိုးစုဘဝရောက်အောင် ကိုက်ဝါးနိုင်သော ပဒုတွင်းထဲသို့ ရောက်သွားသူအဖို့ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ပြန်လမ်းမရှိနိုင်ပေ။

မီးတုတ်ကိုင်ကာ နောက်ဝူပေါက်သို့ ဝင်သွားသော နောက်တစ်ယောက်၏ ကံကြမ္မာမှာလည်း...

သူကတော့ အခြားအခန်းထဲမှ လေချွန်သံလိုလို လူစကားပြောနေသံလိုလို ကြားရသဖြင့် မီးတုတ်ကို ငြိမ်းကာ ခြေသံမကြားအောင် ထိုနေရာသို့ ဝင်သွားလေသည်။ သူ အခန်းအလယ်သို့ ရောက်သောအခါ အသံများ လုံးဝတိတ်ဆိတ်သွားလေတော့သည်။

သို့ကြောင့် ကိုင်ထားသော မီးတုတ်ကို မီးခြစ်ဖြင့် မီးပြန်ညှိလိုက်သည်။ အလင်းရောင်ရလာသောအခါ ဝူနံရံပတ်လည်တွင် အနီ

ရောင်အလင်းစက်ကလေးများစွာကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ရလေသည်။

“ဘာတွေလဲ...ရတနာတွေများလား”

ထိုအနီရောင်အလင်းစက်ကလေးများမှာ မီးရောင်နှင့် ထိတွေ့သောအခါ အလင်းရောင်များ တဖျပ်ဖျပ်လင်းနေ၏။ ထိုသူက အနီးသို့ သွားကြည့်သောအခါ ဂူပေါက်များအတွင်းမှ အနီရောင်အလင်းစက်များ အပြင်ဘက်သို့ လျှောက်နဲ့ ထွက်လာကြသည်။

“ဟာ...မြေ...မြေတွေအများကြီးပါလား”

သူ နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်လှည့်ထွက်ရန် ပြင်လိုက်သော်လည်း မရတော့ပေ။

ဂူပတ်လည်အပေါက်များမှသော်လည်းကောင်း၊ အပေါ်မှသော်လည်းကောင်း၊ အောက်ဖက်မှသော်လည်းကောင်း၊ မြေများထွက်လာရာ ပြေးလမ်းမရှိတော့ပေ။

သူ့လက်ထဲမှ ဓား၊ မီးတုတ်များဖြင့် ထိုးခုတ်ရိုက်နှက်သော်လည်း ရာပေါင်းများစွာသော မြေဆိုးများကို ဘယ်လိုမှ နိုင်အောင် မတတ်နိုင်တော့။

ထိလိုက်တာနှင့် တုံးကနဲသေစေနိုင်သော အဆိပ်များရှိသည့်

မြေဆိုးများစွာတို့၏ ဝိုင်းဝန်းကိုက်ခဲခြင်း ခံရသော ထိုရွာသား၏ ကံကြမ္မာမှာ ဘယ်လိုမှ အသက်ရှင်နိုင်စရာလမ်းမရှိတော့ပေ။

စောထီး...

သူ့လက်ထဲမှာ လှံရှည်တစ်လက်နှင့် ဓားရှည်တစ်လက် ကိုင်ထားသည်။ ဓာတ်ခဲသုံးသော လက်နှိပ်မီးကို ဖွင့်ပြီး ရှေ့သို့ ထိုးထားသည်။

သူ့ရောက်သွားသော ဂူပေါက်လမ်းက အတော်ကျယ်ဝန်းသည်။ ဂူလမ်းကြောင်းမှာ အထက်သို့ မသွားဘဲ အောက်ဖက်သို့ ဆင်းသွားသည်။ အချို့နေရာတွင် လှေခါးထစ်များသဖွယ်ရှိပြီး အချို့နေရာမှာ ပြောင်ချောနေသည်။

အောက်ဖက်သို့ ချောချောမောမော ရောက်ခဲ့သည်။

သူ...ဂူအတွင်းပိုင်းသို့ အတော်ရောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းမိလေသည်။

အောက်ဖက်ရောက်သောအခါ တသွင်သွင် စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းငယ်တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

ရေနှင့် ထိတွေ့သောအခါ ရေခဲတမျှ အေးလှသည်။

“ဒီဂူအောက်မှာ စမ်းချောင်းတစ်ခုရှိနေတာ အံ့ဩစရာပဲ၊ ဒီ စမ်းချောင်းအတိုင်း လိုက်သွားရင် အပြင်ကိုထွက်တဲ့အပေါက်ကို ရောက်နိုင်တယ်”

ရေစီးသံမှာ တိတ်ဆိတ်နေသော ဂူအတွင်း၌ ပဲ့တင်ထပ်ကာ အတော်ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက်နေ၏။

စမ်းချောင်းမှာလည်း အတော်အတန်ကျယ်ဝန်းသည်။ စောထီးသည် စမ်းချောင်းလေးစီးဆင်းရာအတိုင်း ဆက်လျှောက်လာသည်။

ယခုအချိန်အထိ မည်သည့်အနှောင့်အယှက် အန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရသေးပေ။

အတန်ငယ်လျှောက်လာမိသောအခါ ဂူပေါက်ဝမှ အလင်းရောင် တစ်စွန်းတစ်စကို မြင်ရသည်။ စောထီး အလင်းရောင်ရှိရာဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာရာ မကြာမီ ဂူပေါက်ဝသို့ ရောက်လာပြီး အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လိုက်သည်။

ထိုနေရာသည် လူသူအရောက်အပေါက်နည်းသော တောအုပ်တစ်နေရာဖြစ်သည်။

ဂူအတွင်းမှ စီးထွက်လာသော စမ်းချောင်းကလေးသည် အပြင်

ဘက်ရှိ ရေအိုင်တစ်အိုင် အတွင်းစီးဝင်နေသည်။ ရေအိုင်မှာ အတော်အတန် ကျယ်ဝန်းပြီး ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ရေညှိများ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။

စောထီး ရေအိုင်အနီးတွင် ခေတ္တထိုင်ကာ အမောဖြေရင်း ပါလာသော ထမင်းနှင့် အသားခြောက်အချို့ကို ထုတ်စားသည်။

ပြီးလျှင် စားကြွင်းစားကျန်များကို ရေအိုင်အတွင်း ပစ်ချလိုက်ပြီး ရေအိုင်ထဲမှ ရေညှိရေမှော်များကို ဖယ်ရှားကာ လက်နှစ်ဆေးလိုက်သည်။

“အား”

စောထီး အလန့်တကြားအော်၍ လက်ကို ပြန်ရှုပ်လိုက်သည်။ သူ့လက်တစ်ဖက်မှာ အကွင်းလိုက်ပြတ်ပါသွားကာ ထိုနေရာမှ သွေးများ ဒလဟောစီးထွက်လာလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ရေအိုင်အတွင်းမှာ ရေပွက်များ ထလာပြီး ရေပေါ်သို့ ပေါ်တက်လာသော ငါးအချို့ကို မြင်ရသည်။

အကောင်မှာ လက်ဝါးသာသာမျှသာကြီးသော်လည်း ခေါင်းကကြီးကြီး၊ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ ပါးစပ်မှာ ပြဲလှသည်။

ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးက ပါးစပ်အတွင်းမှ ဆောက်သွား
သဏ္ဍာန်ချွန်ထက်လှသော သွားများပင်ဖြစ်တော့သည်။

ငှင်းငါးအုပ်အတွင်း ကျသွားပါက လူတစ်ယောက်မဆိုထားနှင့်
ဆင်တစ်ကောင်ပင်လျှင် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း အရိုးစုဘဝရောက်သွားနိုင်
သည်။

“အမလေး...လူသားစားတဲ့ ပေါရီသာရငါးတွေပါလား”

စောထီး ဒဏ်ရာကို လက်ဖြင့်အုပ်ကာ နောက်သို့ဆုတ်သွား
သည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ကြောက်ရွံ့မှုများကြောင့် တုန်လှုပ်လျှက်ရှိသည်။
နောက်သို့ ဆုတ်ကာ ကမ်းစပ်နှင့် မဝေးလှသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်
အောက်သို့ ရောက်သောအခါ ခြေပစ်လက်ပစ် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

လက်မှ ငါးကိုက်သော ဒဏ်ရာမှ သွေးများကလည်း မြင်
မကောင်းအောင် ထွက်နေတော့သည်။

သည်အတိုင်းသွားပါက သွေးထွက်လွန်သဖြင့် ဒုက္ခရောက်နိုင်
သည်။ စောထီးလက်မှ သွေးများကို သစ်ပင်နှင့် သုတ်ပစ်လိုက်
သည်။ သူ ထိုင်နေရာသစ်ပင်၏ ပင်စည်မှာ ခဏခြင်းသွေးများ
စွန်းထင်းသွားသည်။

ထို့နောက်...ဝတ်ထားသောအင်္ကျီကို ဆုတ်ဖြင့် လက်မှဒဏ်ရာ
ကို တင်းနေအောင် စည်းပတ်လိုက်သည်။

ငါးကိုက်သောဒဏ်ရာမှာ သွေးကြောများပါ ထိသွားပြီး အတွင်း
လိုက်ပြတ်ပါသွားသောကြောင့် သွေးထွက်မှုများလေရာ ပတ်တီးစည်း
ထားရင်းမှပင် စိမ့်ထွက်လာသည်။

လက်မှ ဒဏ်ရာနေရာတစ်ပိုက်မှ တစ်စစ်ကိုက်ခဲလာသည်။
စောထီး သစ်ပင်ကို ကျောမှီကာ အသက်ဝအောင်ရှူကာ မျက်လုံး
မှိတ်ထားသည်။

ခဏကြာသောအခါ...

သူ့ခေါင်းပေါ်မှ မိုးရွာသကဲ့သို့ ရေမှန်ရေစက်များ တဖြဲဖြဲကျလာ
သောကြောင့် သူ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး သွေးစက်များဖြင့် ရဲရန်နေသည်။

“ဟင်”

သူ အလန်တကြား အပေါ်မော့ကြည့်လိုက်သည်။
သစ်ပင်ပေါ်မှ နွယ်ခွေကြီးများ တအိအိ လျှောဆင်းလာရာ

ရှင်းနွယ်ကြီးများမှ သွေးကဲ့သို့ အရည်စက်များ တဖွဲဖွဲကျဆင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။

စောထီး တုန်လှုပ်သွားသည်။

“ဒါ...နွယ်ရှင်တွေ...နွယ်ရှင်တွေ”

စောထီး နေရာမှ လျင်မြန်စွာ ထ၍ ပြေးရန် ပြင်လိုက်ရာ သူ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် သစ်ပင်ပေါ်မှ တအိအိ လျောဆင်းလာသော နွယ်ခွေကြီးများမှာ စက္ကူလိပ်များ ဖြေချလိုက်သကဲ့သို့ ဝေါကနဲ ပြိုဆင်းလာလေတော့သည်။

စောထီး အလန်တကြားထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားသော်လည်း မလွတ်တော့ပေ။

ရောဝဲရဲလက်တံများကဲ့သို့ တလွန်လွန်လှုပ်ရှားလာသော နွယ်ရှင်များက စောထီးကို ရစ်ပတ်လိုက်တော့သည်။

“အ...အ...အား”

စောထီး အားကုန်ရုန်းသော်လည်း သွေးနံ့ရလျှင် မည်သည့် သတ္တဝါမျိုးမှ အလွတ်မပေးသော သွေးစုပ်နွယ်ရှင်ကြီးများ၏ လက်တံများမှ မလွတ်နိုင်တော့ပေ။

မကြာမီ...

စောထီးအား မြေတစ်ကောင်ပမာ ရစ်ပတ်ဆွဲယူ၍ သစ်ပင်ပေါ်သို့ တင်သွားလေတော့သည်။

“ဘယ်လိုလဲဟေ့ မအောင်၊ ဂူထဲမှာ အခြေအနေ ဘာထူးခြား တာတွေ့ခဲ့သလဲ”

“မပြောပါနဲ့တော့ ကိုထွန်းအောင်ရာ...ကျုပ်ဝင်သွားတဲ့ဂူထဲ မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် တွေ့လို့နောက်ကနေ လိုက်သွားလိုက် တာ၊ ပဟိုနေရာ ပျောက်သွားလိုက် ဒီနေရာပေါ်လာလိုက်နဲ့ လူကို အရူးဖြစ်တော့တာပဲ”

မဲအောင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောပြသည်။

“မင်းရော...ဘာထူးသလဲ”

ရွာသား စိန်မှတ်က ခေါင်းပေါ်မှ ပတ်ထားသော တဘက်ကို ဖြုတ်ကာ မျက်နှာကို ပွတ်သုတ်နေသည်။ ပြီးမှ...

“ဒီဂူက သာမန်ဂူမဟုတ်ဘူးဗျ၊ မကောင်းဆိုးဝါးဂူ၊ မကောင်း ဆိုးဝါးဂူဗျ၊ ဒီဂူထဲမှာ ကောင်းတာဆိုလို့ တစ်ခုမှ မတွေ့ခဲ့ရဘူး၊ ဒီ အတိုင်းသာ ဆက်သွားရင် သေဖို့လမ်းများတယ်၊ ကျွမ်းကျင်တဲ့ လမ်း ပြတစ်ယောက်မပါဘဲနဲ့ ဆက်သွားဖို့ မလွယ်ဘူး၊ ဟို စောထီးတို့ တတွေလဲ ခုလောက်ဆိုရင် ဒုက္ခတွေ့နေလောက်ပြီ”

ဟု ထိတ်လန့်တကြား ပြောပြသည်။

အခန်း (၁၃)

ဂူအတွင်း၌ ထွန်းအောင်၊ မဲအောင်နှင့် ရွာသားတစ်ယောက် တို့သာ အသက်ရှင်လျက် ကျန်တော့သည်။

သူတို့သုံးယောက်မှာလည်း ဂူအတွင်းပိုင်းသို့ အသီးသီးဝင်ကြ ရာ ဂူတွင်း၌ အန္တရာယ်အမျိုးမျိုးနှင့် တွေ့ခဲ့ကြသော်လည်း ကံကောင်း ထောက်မသဖြင့် အသက်မသေကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့သုံးယောက်သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အချက် ပေးကာ တစ်နေရာတွင် ဆုံကြသည်။

မအောင်ကလည်း...

“ဟုတ်တယ်...စိန်မှတ်ပြောတာမှန်တယ်၊ ဒီလောက် အန္တရာယ်များတဲ့ ဂူထဲမှာ လမ်းပြမပါဘဲ ဆက်သွားနေရင်တော့ ကိုယ့်သေတွင်းကိုယ်တူးသလို ဖြစ်နေမှာပဲ”

ဟု ဝင်ပြောသည်။

“ဒါဖြင့် မင်းတို့က ဘယ်လိုလုပ်ချင်ကြလို့လဲ”

“အကောင်းဆုံးကတော့ ကျုပ်တို့ ဂူအပြင်ပြန်ထွက်ကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ဟာ...ဒီအခြေအနေရောက်မှ နောက်ပြန်လှည့်ရင် ဘယ်ဖြစ်မလဲဟ၊ တို့အတွက် အရှုံးပဲ အဖတ်တင်မှာပေါ့၊ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ကြရင် ကောင်းမယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“တစ်နေရာက တို့သုံးယောက်ပုန်းပြီး စောင့်နေရင် ကောင်းမယ်၊ ဟိုစောင်နမ ဒီဂူထဲမှာသာ ရှိရိုးမှန်လျှင် မလွဲမသွေထွက်လာမှာ သေချာတယ်၊ အဲဒီကျမှ ဖမ်းလိုက်ရင် ကောင်းမယ်”

“အင်း...ခင်ဗျားပြောတာကတော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့်

ကျုပ်တို့မှာ ရိက္ခာနဲ့ သောက်ရေမှ များများမပါတာ ဘယ်နှယ့်လုပ်ကြမလဲ”

စိန်မှတ်က စိတ်ပူစွာဝင်ပြောသည်။

“ရှိတဲ့ရိက္ခာ ကုန်တဲ့အထိ စောင့်ကြည့်မယ်ကွာ...အခြေအနေမထူးတော့လဲ ပြန်ထွက်ကြတာပေါ့”

“ဒါဖြင့်လည်း ခင်ဗျားသဘောပဲဗျာ”

ထိုသို့ တိုင်ပင်ကာ သုံးယောက်သား လုံခြုံသောဂူပေါက်တစ်ခုအတွင်းဝင်ကာ စောင့်ကြလေသည်။

ရူကြီးတစ်ခုလုံး အမှောင်ထုက ဖုံးလွှမ်းထားသည်။ မီးရောင် မရှိသောကြောင့် နေ့ဘက်လား၊ ညဘက်ရောက်နေပြီလား မသိနိုင် အောင် အမှောင်ထုက ဖုံးထားသည်။

မီးတုတ်နှင့် မီးခြစ်များကို တောအနီးတွင် ချထားသည်။ လက် နက်များကိုလည်း ကိုယ်နှင့်မကွာ ဆောင်ထားကာ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ နားစွင့်မျက်စိဖွင့်ကာ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

ဂူအတွင်း၍ အလင်းရောင်ပျောက်သွားသောအခါ အမှောင်ထု က ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ကြီးစိုးနေ၏။ တိတ်ဆိတ် ခြင်းကလည်း ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းလှသည်။

အတန်ကြာသောအခါ...လေတိုးသံလိုလို အသံများပေါ်ထွက် လာပြီး ဂူအတွင်းပိုင်းမှ စကားပြောသံလိုလို ကြားရသည်။

သုံးယောက်သားခေါင်းထောင်ကြည့်သော်လည်း ဘာမှမမြင်ရ ပေ။ လူသံသူသံများ ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားသောအခါ အလင်း ရောင်တန်းတစ်ခု ဂူအပေါ်မှ ထိုးကျလာသည်။

သေသေချာချာကြည့်သောအခါ လရောင်သည် ဂူအပေါ်ပိုင်း အပေါက်ကြီးတစ်ခုမှ အတွင်းသို့ ထိုးဆင်းလာခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထိုအလင်းရောင်ဂူအတွင်းပိုင်း ကျောက်နံရံများကို သွားထိသော အခါ အလင်းပြန်အရိပ်များ ဖြာထွက်လာရာ ဂူအတွင်းတစ်လျှောက် လင်းသွားလေတော့သည်။

“ကိုထွန်းအောင်”

“ဟင်”

လရောင်ကျလာပြီဆိုတော့ အပြင်မှာ အတော်ညဉ့်နက်ပြီနဲ့ တူတယ်”

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ ဒီသဘာဝအလင်းရောင်ကလေးရလာ တာ တို့အတွက် အကော်ကောင်းတယ်၊ ဟော...နားထောင်စမ်း... ဘာသံတွေလဲ”

သုံးယောက်သား နားစွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ဂူအတွင်းပိုင်းဘက် မှ ခွေးအူသံများကို ကြားရသည်။ ထိုခွေးအူသံများမှာ သာမန်ခွေး အူသံနှင့် မတူဘဲ စူးစူးဝါးဝါးနှင့် ဆွဲဆွဲငင်ငင် ရှိလှသည်။

ထိုအူသံများ ကြားရသောအခါ ထွန်းအောင်တို့အဖွဲ့ ခေါင်းနုပန်း ကြီးသွားလေတော့သည်။

“ဒါ...ဒါ...တောခွေးတွေရဲ့အူသံပဲ၊ တောခွေးတွေ ထွက် လာပြီထင်တယ်၊ ဒီကောင်တွေနဲ့ တွေ့လိုတော့ မလွယ်ဘူး၊ ဟေ့ ကျောက်တုံးတွေနောက်မှာ လုံခြုံအောင်ပုန်းကြဟေ့”

သုံးယောက်သား ကျောက်တုံးကြီးများနောက်တွင် ပြားပြားဝပ် လျှက် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

ထိုအခိုက်...

ဂူအတွင်းပိုင်းမှ ခွေးအူသံ၊ ခွေးငြီးသံများ တစ်စတစ်စနီးလာ ပြီး မကြာမီ လရောင်ဖြာကျနေသော ကွက်လပ်နေရာသို့ တောခွေး တစ်အုပ် ရောက်လာလေတော့သည်။

တောခွေးများမှာ သာမန်ခွေးထက် အတန်ငယ် ငယ်ပြီး နှုတ်သီး ချွန်ချွန်၊ အမြီးဖွားဖွားနှင့် ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။ ၎င်းတို့အုပ်စု

ကို ဆင်တို့ ကျားတို့ပင် ကြောက်ရွံ့ကြသည်။ ကျင်ငယ်ရေမျက်လုံး ထဲဝင်လျှင် မျက်စိကန်းနိုင်ပြီး အုပ်စုလိုက် ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်တတ် သောကြောင့် ခွန်အားကြီးသော သတ္တဝါများပင် အဝေးမှ ရှောင်ပြေး လေ့ရှိသည်။

၎င်းတောခွေးအုပ်စုများကို အရပ်ခလေး “ခဲဝါ” ဟုလည်း ခေါ် ကြပြီး လပြည့်နေ့များတွင် အပြင်သို့ အုပ်စုလိုက်တွက်ကာ အစာရှာ ထွက်လေ့ရှိကြပြီး ကျန်သောအချိန်နှင့် နေ့ဘက်များတွင် ဂူနှင့် မြေ ကျင်းအောင်းနေလေ့ရှိကြသည်။

တောခွေးအုပ်စုများမှာ အကောင်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိပြီး အကောင် အကြီးအငယ် အရွယ်အစားစုံလှသည်။

၎င်းတောခွေးများမှာ ထွန်းအောင်တို့ ပုန်းအောင်းနေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်လိုက်ကာ အနံ့ခံလျှက်ရှိကြသည်။

၎င်းတို့မှာ လူနံ့ရသဖြင့် ခေါင်းများမော့ကာ နှာခေါင်းတစ်စုံ ဖြင့် အနံ့ခံနေကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ထွန်းအောင်တို့ သုံးယောက်မှာ အသက်ပင် ပြင်းပြင်းမရှု့ရုံကြဘဲ မြေကြီးပေါ် ပြားပြားဝပ်ကာ ငြိမ်နေကြရသည်။

အတန်ကြာမှ...တောခွေးအုပ်များမှာ လရောင်ဖြာကျနေရာ ဝူပေါက်ဝ
မှာ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားကြလေတော့သည်။

“ဦး...တော်ပါသေးရဲ့...တို့ကိုတွေ့မသွားလို့၊ တွေ့လို့က
တော့ အရိုးတခြား၊ အသားတခြား ဖြစ်မှာသေချာတယ်”

သည်တော့မှ သုံးယောက်သား သက်ပြင်းချနိုင်ပြီး အသက်
၀၀ ရှူနိုင်ကြလေတော့သည်။ ထိုသို့ ရှိနေစဉ် ဝူအတွင်းပိုင်းမှ
မိမိတို့အမည်များ ခေါ်သံကို မသံမကွဲကြားရလေသည်။

“ထွန်းအောင်ရေ”

“မဲအောင်ရေ”

“စိန်မှတ်ရေ”

“မင်းတို့ ဘယ်မှာလဲဟေ့”

ထိုခေါ်သံများက ဝူအတွင်းပိုင်းမှ ပဲ့တင်ထပ်ကာ ပေါ်လာပြီး
တစ်စတစ်စ နီးကပ်လာလေတော့သည်။

“ထွန်းအောင်ရေ...”

အနားရောက်လာသောအခါ စောထီး၏ ခေါ်သံမှန်း သူတို့
သိလိုက်သည်။

“ဟော...စောထီးလိုက်လာပြီ”

“မဲအောင်ရေ...ဟေး...မဲအောင်”

“စောထီးလာဟေ့...ငါတို့ ဒီဘက်မှာဟေ့”

မဲအောင်က ပြန်၍ အသံပေးလိုက်သည်။

“အေး...ငါလာပြီဟေ့...ငါလာပြီ”

ထိုသို့အော်သံကြားရပြီး ဝူအတွင်းပိုင်းတစ်နေရာမှ မီးတုတ်
ကိုင်ကာ ထွက်လာသော စောထီးကို တွေ့ရသည်။

စောထီးကို မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်လိုက်ရသောအခါ ထွန်းအောင်
တို့အဖွဲ့ ဝမ်းသာသွားကာ နေရာမှ ထလိုက်ကြသည်။

စောထီးက သူတို့ကို မြင်သောအခါ မီးတုတ်ကို မြှောက်ကာ
ဝမ်းသာအားရ လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

“ငါကွာ...မင်းတို့တတွေကို လိုက်ရှာလိုက်ရတာ အတော်
ကြာပြီ၊ အခုမှ တွေ့ရတော့တယ်”

“မင်းက ဘယ်ရောက်နေလို့လဲ”

“ငါ ဝူအမြင်ကို ရောက်သွားတာကွ၊ နွယ်ရှင်တွေပတ်ပြီး
ကံကောင်းလို့ ပြန်လွတ်လာတာ”

“ဟင်”

ထွန်းအောင် တအံ့တသြဖြစ်ကာ စောထီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တစ်ကိုယ်လုံး စုတ်ပြတ်ပေကျန်လျှက်ရှိသည်ကို သတိပြုမိလေသည်။

ထို့ပြင် စောထီးကိုယ်မှာ သွေးမရှိတော့သလို ဖြူဖတ်ဖြူလျှော်ဖြစ်နေသည်ဟုလည်း ထင်မိသည်။

“နွယ်ရှင်ပတ်ခဲရပြီး ပြန်လွတ်လာဟယ်ဆိုတာ မယုံနိုင်စရာပဲ၊ မင်း အတော်ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှပဲ စောထီး”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ အခု...ခင်ဗျားတို့ကို သတင်းကောင်းပေးစရာ ရှိလို့ လိုက်ရှာနေတာ”

“ဘာသတင်းလဲဟ”

“အခု...ကျုပ် ဟိုမောင်နှမနေတဲ့နေရာကို တွေ့ထားခဲ့ပြီ၊ အဲဒါ ခင်ဗျားတို့ကို လာခေါ်တာဗျ”

စောထီးထံမှ ထိုစကားကြားရသောအခါ ထွန်းအောင်တို့ သုံးယောက်ဝမ်းသာသွားကြသည်။

သို့ကြောင့်...နေရာမှထလိုက်ကြသည်။ စောထီးက...

“ကဲ...ကျုပ်နောက်က လိုက်ခဲ့ကြပေတော့ဗျ”

ဟု ပြောကာ ရှေ့မှ မီးတုတ်ကိုင်ကာ ထွက်သွားရာ နောက်သို့ ထွန်းအောင်တို့ သုံးယောက်လိုက်ခဲ့ကြသည်။

အတန်ငယ်သွားမိသောအခါ စမ်းချောင်းတစ်ချောင်းကို တွေ့ရပြီး ထိုစမ်းချောင်းအတိုင်း လိုက်သွားသောအခါ မကြာမီ ဝူအပြင်ဘက်သို့ ရောက်သွားတော့သည်။

ဝူအပြင်ဘက် တစ်နေရာတွင် လျှို့ဝှက်စွာ ဆောက်ထားသော တဲအိမ်တစ်လုံးကို တွေ့ရပြီး အတွင်း၌ မီးရှောင်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ထွန်းအောင်တို့ အံ့သြစွာဖြင့် အိမ်ထဲဝင်သွားသောအခါ မီးဖိုနားတွင် ထိုင်နေကြသော မောင်လှမ်းရွှေနှင့် မပန်းဝေတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

၎င်းမောင်နှမနှစ်ယောက်ကို မြင်သောအခါ ထွန်းအောင်တို့ သုံးယောက်မှာ လွန်စွာ အံ့သြသွားကြလေတော့သည်။

“ဟင်...မင်း...မင်းတို့က ဒီမှာရောက်နေတယ်”

ထိုအခါ မပန်းဝေက အပြုံးမျက်နှာဖြင့်...

“ကျွန်မတို့က ပုန်းရှောင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကိုတို့က ရှာမတွေ့ကြတာပါ”

အနီးဝန်းကျင် လိုက်ကြည့်တော့ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် မျက်ဖြူလန်ကာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အသက်ပျောက်နေသော စိန်မှတ်ကို တွေ့ရလေသည်။

“စိန်မှတ်တော့ သွားရှာပြီ...ဒီကောင် တစ်စုံတစ်ခုကို ကြောက်လန့်စရာမြင်ပြီး အကြောက်လွန်ပြီး သေသွားတာဖြစ်မယ်၊ တို့ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ”

“ရွာပြန်ကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ် ကိုထွန်းအောင်၊ ကျွန်တော် ထင်တာကတော့ ဒီမောင်နှမဟာ လူ့အစစ်တွေ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဥစ္စာစောင့်တွေလား၊ နာနာဘာဝတွေလား တစ်ခုခုဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

ထိုသို့ ပြောဆိုနေကြစဉ် သူတို့တိုင်နေရာ သစ်ပင်ပေါ်မှ သွေးစက်များကျလာသဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်ရာ နွယ်ခွေကြီး တစ်ခွေလျှောဆင်းလာပြီး မကြာမီ သူတို့ရှေ့သို့ အလောင်းကြီးတစ်လောင်း ‘ဝုန်း’ ကနဲ ပြုတ်ကျလာလေတော့သည်။

အသေအချာကြည့်လိုက်သောအခါ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် အသက်ပျောက်နေသော စောထီးအလောင်း ဖြစ်နေတော့သည်။

“အမယ်လေး”

မဲအောင်က အလန့်တကြား ထအော်လိုက်သည်။

“မဲအောင်...အမြန်လာ...အမြန်လာ...အပေါ်က နွယ်ရှင်တွေ အသက်ဝင်ပြီး ဆင်းလာနေပြီ”

နှစ်ယောက်သား သစ်ပင်အောက်မှ အလျင်အမြန်ပြေးထွက်ကြသည်။ သူတို့မလှမ်းမကမ်းရောက်သည်နှင့် သစ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းလာသော နွယ်ရှင်ကြီးများ၏ လက်တံကြီးများက ရေဘဲတစ်ကောင်၏ လက်တံများသဖွယ် တယမ်းယမ်းဖြင့် သားကောင်ကို လိုက်လံရှာဖွေနေသည်ကို အသည်းယားဖွယ်ရာ လှမ်းမြင်ရလေသည်။

နှစ်ယောက်သား ထိုနေရာနှင့် ဝေးရာသို့ အလန့်တကြား ပြေးခဲ့ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ဒရောသောပါး ပြေးရသဖြင့် မိမိတို့ ကိုင်ဆောင်သောလက်နက်များကိုပင် မယူနိုင်ကြတော့ပေ။

မကြာမီ...တောနက်တစ်ခုအတွင်း ရောက်လာကြသည်။

“ဝေါင်း”

ကျားသစ်တစ်ကောင်ဟောက်သံပေါ်ထွက်လာပြီးနောက် သူတို့ နှစ်ယောက်ရှေ့မှသော်လည်းကောင်း၊ နောက်မှသော်လည်းကောင်း၊ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှသော်လည်း ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေသော ကျား သစ်နက်၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ လျင်မြန်လှသောကြောင့် အရိပ်လား၊ သတ္တဝါ အစစ်လား ခွဲခြားရန်ပင်မလွယ်လှပေ။

“ကိုထွန်းအောင် ကျားသစ်နက်ကြီးလိုက်လာပြီထင်တယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား...လိုက်လာတော့လဲ ကောင်းတာပေါ့ ကွာ...ဒီကောင်ကြီးကို ဖမ်းပြီး ပြန်ကြရုံပဲရှိတာပေါ့”

ဟု ထွန်းအောင်က သွေးရူးသွေးတမ်းပြောရင်း ခါးတွင်ထိုး ထားသော ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ဝေါင်း”

ကျားသစ်ဟိန်းသံက ပို၍နိုးကပ်လာသည်။

“လာစမ်း...ဒီတစ်ခါတော့ မင်းမလွတ်နိုင်တော့ပါဘူး”

ထိုအချိန်တွင် သစ်ပင်များပေါ်မှာ ရိပ်ကနဲ ရိပ်ကနဲ ဖြတ်ပြေး နေသော ကျားသစ်နက်တစ်ကောင်၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို အနီးကပ်တွေ့ရ ပြီးနောက် သူတို့ရှေ့သို့ ကျားသစ်နက်ကြီးတစ်ကောင် လွှားကနဲ ခုန်ဆင်းလာသည်။

ကျားသစ်နက်ကြီးမှာ အလုံးအထည်ကြီးမားထွားကျိုင်းကာ အနက်ရောင်အမွှေးများမှာ ကတ္တီပါသားလို စိုပြေလှသည်။

ဦးခေါင်းအပိုင်းမှာ ကြီးမားပြီး မျက်လုံးနှစ်ဖက်မှာ အနီရောင် သမ်းလျှက်ရှိသည်။ ပါးစပ်ဟလိုက်စဉ် နီရဲသော ပါးစပ်ထဲမှဖြူဖွေး သော အစွယ်များကိုမြင်ရသည်။

ကျားသစ်နက်ကြီးက သူတို့ရှေ့ရောက်သည်နှင့် ‘ဝေါင်း’ကနဲ တစ်ချက်မာန်ဖီကာ ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းချင်းတိုးလာသည်။

“ဟင်...ကျားသစ်နက်၊ ကျားသစ်နက် ငါရှာနေတဲ့ ကျားသစ် နက်၊ ခုမှတွေ့ရပြီကွ...ငါ ချမ်းသာပြီဟေ့...ငါ ချမ်းသာပြီကွ”

ထွန်းအောင်သည် အနိဋ္ဌာရုံများကို ဆက်တိုက်တွေ့ရသဖြင့် သွေးပျက်သွားသူတစ်ယောက်ပမာ လက်ထဲမှ ဓားကိုကိုင်ကာ ကျား သစ်နက်ကြီးရှိရာသို့ ပြေးဝင်သွားလေသည်။

ကျားသစ်နက်ကြီးက ထွန်းအောင်ပြေးဝင်လာသည်ကို မြင် သောအခါ ‘ဝေါင်း’ ကနဲ တစ်ချက်မာန်ဖီလိုက်သည်။

ထွန်းအောင်က ကျားသစ်နက်ကြီးကို ဓားဖြင့်ပြေးထိုးသည်။ ကျားသစ်ကြီးက လွှားကနဲခုန်တက်လာပြီး ထွန်းအောင်လည်ဂုတ်ကို ကိုက်ခါဆွဲခါပစ်လိုက်တော့သည်။

“အား...အား”

ထွန်းအောင်ခမျာ တစ်ချက်နှစ်ချက်သာ အော်နိုင်ပြီးနောက် ဇက်ကျိုး၍ အသက်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

သွေးပျက်ဖွယ်မြင်ကွင်းကို ကြောင်၍ကြည့်နေသော မဲအောင် မှာ ယခုမှ သတိပြန်ဝင်လာသူပမာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် နေရာမှ ပြေးထွက်ခဲ့လေသည်။

ကျားသစ်နက်ကြီးသည် ထွန်းအောင်ကို မာန်ဖီကိုက်ခဲ့ပြီး ကျေနပ်လောက်တော့မှ မဲအောင်နောက်သို့ ပြေးလိုက်လေတော့သည်။

“ဝေါင်း...ဝေါင်း”

“ဟင်...ငါ့နောက်က ကျားသစ်နက်ကြီးလိုက်လာပြီ၊ ငါ လွတ်အောင်ပြေးမှ...ပြေးမှဖြစ်မယ်”

မဲအောင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် ထွက်ပြေးသော်လည်း မလွတ်သာတော့ပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုလျှင်...

အခြားတစ်ဖက်တွင် နက်ရှိုင်းသော ချောက်ကမ်းပါးကြီးခံနေပြီး သူ့ရှေ့တွင် မတ်စောက်သော ကျောက်နံရံကြီးတစ်ခုက ဆီးခံနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ဟင်...ရှေ့ဆက်သွားလို့မရတော့ဘူး၊ နောက်မှာလည်း ကျားသစ်နက်ကြီးက လိုက်လာနေပြီ၊ ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ”

ကျောက်တောင်ကြီးအောက်ခြေသို့ ရောက်သောအခါ တောင်စွန်းပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်ရပ်နေသ်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ထိုသူသည် အဝတ်နက်များကို တစ်ကိုယ်လုံး ဝတ်ဆင်ထားရာမှ မျက်နှာပေါ်တွင် ဖုံးထားသောအဝတ်နက်များကို ဆွဲခွာလိုက်သောအခါမှ ၎င်းမျက်နှာကို မြင်ရလေသည်။

“ဟင်...မင်း...နီ...နီမောင်”

နီမောင်က ကမ်းပါးစွန်းမှ မဲအောင်ကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။ မဲအောင်က နီမောင်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသောအခါ ဝမ်းသာအားတက်သွားသည်။

“နီမောင်...သူငယ်ချင်း၊ ငါ့ကိုကယ်ပါဦး...သူငယ်ချင်းရယ်၊

ငါ့ကိုကယ်ပါဦး၊ မင်း သတိပေးတာကို နားမထောင်ဘဲ ငါမှားခဲ့မိပါတယ်၊ အခု ငါ့နောက်ကို ကျားသစ်နက်ကြီးလိုက်လာလို့ ငါ့ကိုကယ်ပါဦးကွာ”

ဟု သနားစဖွယ် အော်ဟစ်တောင်းပန်နေသည်။

“လောကမှာ ကိုယ်ပြုတဲ့ကံ ကိုယ်ခံရတာ ဓမ္မတာပါပဲ။ ငါ မင်းကို ကယ်ချင်ပေမယ့် ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူးကွာ”

“ဟင်”

ထိုသို့ဆိုကာ နီမောင်သည် ကျောက်တောင်စွန်းမှ အခြားတစ်ဖက်သို့ ဆင်းသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် မဲအောင် မမြင်ရတော့ပေ။

“နီမောင်...နီမောင် ငါ့ကို ကယ်ပါဦး၊ ကယ်ပါဦး သူငယ်ချင်းရယ်”

ထိုသို့ အော်နေရင်းမှ သူ့နောက်သို့ ကျားသစ်နက်ကြီးရောက်လာလေတော့သည်။

“ဝေါင်း”

“ဟင်...ငါ့နားမလာနဲ့...ငါ့နားမလာနဲ့”

ထိုသို့အော်ရင်း နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ်ဖြင့် သွားရာ ကမ်းပါးစွန်းသို့ ရောက်သောအခါ ကျောက်တုံးအစွန်းကို နင်းလိုက်ရာ အိကနဲ့ ပဲ့ကျသွားလေသောကြောင့် မဲအောင်ခမျာ နက်ရှိုင်းသော ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ ကျသွားလေတော့သည်။

သစ္စာမဲ့သူတို့အတွက် သွားရာလမ်းကား...

မလှပ မချောမွေ့နိုင်ရုံသာမက သစ္စာတရား၏ ဒဏ်ခတ်ခြင်းကိုလည်း မလွဲမသွေခံရမည်သာ ဖြစ်တော့သည်။

အခန်း (၁၄)

တောင်စွန်းပေါ်မှ စိတ်ပျက်လက်ပျက် အမူအယာနှင့် ဆင်းလာ
သော နီမောင်ကို ဦးမွန်ထော်က ဆီးမေးသည်။

“မဲအောင်တို့ကို တွေ့ခဲ့လား နီမောင်”

“တွေ့တော့ တွေ့ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ အကုသိုလ်
ကြံ့မာက သူ့ဖာသာ ဖန်တီးသွားပါပြီ”

ဦးမွန်ထော်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အင်း...လောကမှာ အကုသိုလ်တရားဆိုတာ အတော်
ကြောက်ဖို့ကောင်းတာပဲ၊ ငါတော့ လောကမှာ လူဝတ်ကြောင်နဲ့
နေရာမှာတောင် သိပ်မနေချင်တော့ဘူးကွာ၊ လူတွေကြားထဲမှာနေရင်
တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့၊ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု အကုသိုလ်မှုပြုမိမှာပဲ”

ဦးမွန်ထော်မှာ နီမောင် လာရောက်အကူအညီတောင်းသဖြင့်
တောင်ပေါ်လိုက်လာပြီး ကျားသစ်နတ်ကြီးကို ထောင်ချောက်မှလွတ်
အောင် နီမောင်နှင့်အတူ အကူအညီပေးခဲ့သည်။

ထို့ပြင်...မောင်လွမ်းတွေနှင့် မပန်းဝေတို့မောင်နှမ ရန်သူများ
ဘေးမှ ကင်းဝေးရန် နီမောင်နှင့်အတူ ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့လေ
သည်။

“ကိုင်း...လာ...ဂူထဲသွားကြရအောင်”

သူတို့ ဂူအတွင်းပြန်ရောက်သောအခါ အဘိုးနှင့် မောင်လွမ်းတွေ
မပန်းဝေတို့ကို တွေ့ရသည်။

သူတို့ရောက်နေသော ဂူနေရာမှာ သာမန်လမ်းမသိသူတို့ ဘယ်
လိုမှ မရောက်နိုင်သော လျှို့ဝှက်နေရာများထဲမှ တစ်နေရာဖြစ်သည်။

“ပြန်လာကြပြီလား”

အဘိုးက မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ပြန်လာပါပြီအဘိုး၊ လူမိုက်တွေတော့ သူတို့စီမံ
တဲ့ အကုသိုလ်ကြံ့မာကံက ပြန်ပြီး ဒဏ်ခတ်တာခံရလို့ မရှိကြတော့
ပါဘူး အဘိုး”

အဘိုးက ခေါင်းကို ဖြေးလေးစွာညှိတ်နေသည်။

“အဘိုးကို ကျွန်တော်တစ်ခုနှင့်တောင်းချင်လို့ပါ”

ဦးမွန်ထော်က ပြောလိုက်သည်။

“ပြောပါကွယ်”

“ကျွန်တော် ရွာကိုမပြန်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ တွယ်တာ စရာ ငဲ့ကွက်ရမယ့်သူလဲ တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ရွာကိုမပြန်တော့ဘဲ လူဝတ်ကြောင်ဘဝကို စွန့်လွှတ်ပြီး ဒီတောင်တန်းတွေပေါ်မှာပဲ ရာသက်ပန်တရားအားထုတ်သွားချင်ပါတယ်၊ အဲဒါ... အဘိုး ကူညီပေးပါ”

ထိုစကားကြားသောအခါ အဘိုးက ပြုံး၍...

“ကောင်းတာပေါ့ကွယ်...လူဆိုတာ အမှားကိုသိလို့ အမှန်ကို ပြင်တဲ့အချိန်ဟာ လမ်းမှန်ရောက်တဲ့နေ့ပါပဲ...ဒီကိစ္စအတွက် အဘိုးမင်းကို အကူအညီပေးပါ့မယ်၊ ဘာမှမပူပါနဲ့...ဒါထက် ဟိုတစ်ယောက်ကရော”

နီမောင်ကိုကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ရွာကိုပြန်ပြီး မိဘတွေအတွက် စီစဉ်စရာ

စီစဉ်ပေးရပါဦးမယ်၊ ပြီးရင်တော့ အဘိုး စီစဉ်တဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်”

“အေးလေ...မင်းမိဘတွေအတွက် တစ်သက်မပူပန်ရအောင် အဘိုး စီစဉ်ပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ ပြီးရင်တော့ မင်းက ဒီပြန်လာပြီး မောင်လွမ်းစွေတို့ မပန်းဝေတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို စောင့်ရှောက်ရင်း ဒီမှာအတူလာနေပေါ့ကွယ်”

ထိုစကားကြားရသောအခါ မောင်လွမ်းစွေနှင့် မပန်းဝေတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ရွှင်လန်းတက်ကြွမှုများ ဖြစ်ပေါ်သွားလေတော့သည်။

“ကဲ...ဘယ်လိုလဲ မောင်နီမောင်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့...အဘိုးစီစဉ်တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော် ဒီမှာလာနေပါ့မယ်”

အားလုံးမျက်နှာပေါ်ထပ် အပြုံးများ ဖုံးလွှမ်းသွားလေတော့သည်။

“ကိုင်း...ဒီကလေးနှစ်ယောက်အတွက် စိတ်ချရပြီဆိုတော့ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်ဖြောင့်ဖြောင့်လုပ်နိုင်ပြီ၊ ကိုင်း...မောင်မွန်ထော်...”

မင်းက ဘဝပြောင်းမယ့်သူဆိုတော့ အဘဇနာကိုသာ တစ်ခါထဲ လိုက်ခဲ့ပေတော့”

ဦးမွန်ထော်က နီမောင်အား မှာစရာရှိတာများ မှာကြားခဲ့ပြီး နောက် အဘိုးနောက်သို့ လိုက်သွားလေတော့သည်။

ဂူထဲမှာ မောင်လွမ်းစွေ၊ မပန်းဝေနှင့် နီမောင်တို့သုံးယောက် သာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

“ကျွန်တော်တို့မောင်နှမအတွက် အခုလို လာရောက်အကူအညီ ပေးတာ ကိုနီမောင်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါထက် ကျွန်တော်တို့ ဒုက္ခရောက်နေတယ်ဆိုတာ ကိုနီမောင် ဘယ်လိုသိလို့ လိုက်လာနိုင် တာလဲဟင်”

“အဘိုး လာပြောလိုသိတာပါ၊ ကျွန်တော်လဲ သိသိချင်း ဦးမွန်ထော်ကို ဝင်ခေါ်ပြီး ချက်ချင်းလိုက်လာခဲ့လို့ ကျားသစ်နက်ကြီး ကို အချိန်မှီ ကယ်တင်နိုင်ခဲ့တာပါ”

“အေးဗျာ...အခုလို အန္တရာယ်တွေက လွတ်နိုင်ခဲ့တာ ကိုနီ မောင်တို့ ကျေးဇူးတွေအများကြီးပါပါတယ်၊ အဘိုးကလဲ ကျွန်တော် တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်အပေါ် အတော်သံယောဇဉ်ထားပြီး စောင့်

ရှောက်ပေးပါတယ်...အခုမှပဲ အဘိုးလဲ စိတ်အေးရတော့တယ်... ကဲ...ညီမလေး...ငါ တောင်ခြေဆင်းပြီး စားသောက်စရာတွေ ဆင်း ဝယ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

မောင်လွမ်းစွေက နီမောင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး တောင်အောက်သို့ ဆင်းသွားလေတော့သည်။

ဂူအတွင်းမှာ နှစ်ယောက်ထဲ ကျန်သောအခါ မပန်းဝေက “အစ်ကိုက ရွာကို ပြန်ဦးမယ်ဆိုတော့ ဘယ်လောက်ကြာမှာ လဲဟင်”

ဟု မေးသည်။

“သိပ်မကြာပါဘူး မပန်းဝေ၊ အဖေအမေတွေအတွက် စီစဉ် စရာရှိတာလေးတွေ စီစဉ်ပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်”

“ပြန်လာပြီးရင်ရော ဒီမှာ အမြဲနေမှာလားဟင်”

“အဘိုးကိုတော့ နေပါ့မယ်လို့ ကတိပေးလိုက်ပြီးပြီလေ၊ အစ်ကို နေရင်ရော မပန်းဝေတို့က လက်ခံမှာလားဟင်”

ထိုစကားကြားသောအခါ မပန်းဝေ အပြုံးကလေးဖြင့်...

“အဘိုး စီစဉ်တာကို ကျွန်မတို့က ဘယ်တော့မှ မငြင်းဆန် ပါဘူး အစ်ကိုရယ်”

ဟု လိမ္မာပါးနပ်စွာ ပြန်ဖြေသည်။

“တကယ်လို့ အဘိုးက စီစဉ်မပေးဘဲ အစ်ကိုက ဇွတ်လာ နေမယ်ဆိုရင်ရော မပန်းဝေက လက်ခံမှာလားဟင်”

မပန်းဝေက ရှက်စနိုးအမူအယာလေးဖြင့် ခေါင်းငုံ့သွားလေ သည်။

“ပြောလေ...မပန်းဝေ”

နီမောင်က အနီးကပ်လာပြီမေးသည်။

“အစ်ကိုသာနေမယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့က တစ်သက်လုံး လက်ခံ ထားပါ့မယ်”

“တကယ်နော်”

မပန်းဝေက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်စဉ် နီမောင်က မပန်းဝေ ၏ လက်ကလေးနှစ်ဘက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

မပန်းဝေကလည်း နီမောင်လက်ကို ပြန်ဆုပ်ထားသည်။

“ကိုယ်...မပန်းဝေကို တွေ့စကတည်းက သံယောဇဉ်ဖြစ်ခဲ့

မိတာ အခုမှပဲ တကယ်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတော့တယ်၊ ကိုယ်တော့ သိပ် ဝမ်းသာတာပဲ...ဝေရော ဝမ်းမသာဘူးလားဟင်”

“ဝမ်းသာတာပေါ့ အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်မဘဝမှာ အချင်နဲ့ထိတွေ့ ရတာ အစ်ကိုနဲ့တွေ့တဲ့အချိန်က စခဲ့တာပဲ၊ အခုလို အစ်ကိုနဲ့ ဆုံစည်း ရတော့လည်း ရင်ထဲမှာ ဖော်မပြတတ်လောက်အောင် ဝမ်းသာရပါ တယ်၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဖူးစာက သိပ်ပြီး ဆန်းကြယ်တာပဲ နော် အစ်ကို”

“ဟုတ်တယ်...ကျားသစ်နက်ကြီးကို အကြောင်းပြုပြီး ဆုံတွေ့ ရတာဆိုတော့ ‘ကျားသစ်နက်ဖူးစာ’ လို့တောင် အမည်ပေးရမလို ဖြစ်နေတော့တယ်”

ထိုသို့ဆိုကာ နီမောင်က မပန်းဝေကိုယ်လေးကို ထွေးဖက်လိုက် စဉ် ဝူပေါက်ဝမှ ‘ဝေါင်း’ ကနဲ မြည်သံကြီး ကြားလိုက်ရသဖြင့် နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဝူပေါက်ဝမှ ဆောင့် ညှောင့်ထိုင်ကာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေသော ကျားသစ်နက် ကြီးအား တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

နိဂုံး

နောင်နှစ်အတန်ကြာသောအခါ...

ကျောက်နဂါးတောင်တန်း၊

ကျိုက်ထီးရိုးတောင်တန်း၊

ရသေ့တောင်၊ ဝက်ဝံတောင်၊ မြိုင်ကလေးတောင်၊ ဇော်ဂျီတောင်၊

ကိုးနဝင်းတောင်၊ ကျောက်ရှည်တောင်၊ တပသီတောင်တန်းများပေါ်

တွင် ရသေ့ကြီးတစ်ပါးရောက်လာပြီး ဘုရားတည်ခြင်း၊ ကျောက်

ဆောက်ခြင်းများ လိုက်လံပြုလုပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ကြရသည်။

ထိုရသေ့ကြီးကား အခြားသူမဟုတ်ပေ။

မုဆိုးဘဝကို ခွန်လွှတ်ကာ ရသေ့ဘဝသို့ ကူးပြောင်း၍

သာသနာပြုလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်လျက်ရှိသော မုဆိုးကြီး ဦးမွန်

ထော်တစ်ဖြစ်လဲ 'ရသေ့ကြီး အဂ္ဂသာမိ' ပင် ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

သုရဇ

